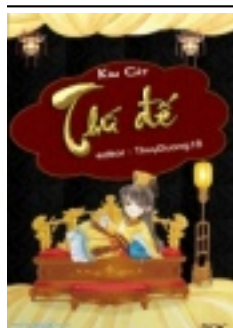

Thứ Đế

Contents

Thứ Đế	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	15
5. Chương 5	19
6. Chương 6	25
7. Chương 7	29
8. Chương 8	33
9. Chương 9	38
10. Chương 10	42
11. Chương 11	46
12. Chương 12	51
13. Chương 13	55
14. Chương 14	59
15. Chương 15	64
16. Chương 16	68
17. Chương 17	72
18. Chương 18	76
19. Chương 19	80
20. Chương 20	84
21. Chương 21	88
22. Chương 22	92
23. Chương 23	96
24. Chương 24	101
25. Chương 25: Hồi Cuối	105

Thứ Đế

Giới thiệu

Nhân vật nữ chính trong truyện là một nàng công chúa trưởng thành trong môi trường bị ghẻ lạnh c

1. Chương 1

Những kẻ phạm nhân, hãy chú ý bước chân của các người!

(phạm nhân: người trần, người không có phép thuật, không có địa vị tài cán)

Sương đêm gần như đang nhào nặn toàn bộ ánh sáng cùng bóng tối của nhân gian, khiến chúng giao thoa vào với nhau, làn sương mù ẩm đậm làm cho ánh lửa run rẩy kịch liệt, mặt trăng chiếu những tia sáng bàng bạc hết sức uyển chuyển mềm mại như sợi tơ hồng.

Những kẻ phạm nhân, hãy thôi cái trò nhòm nhòm ngó ngó của các người đi!

Đám đào kép mặc áo váy đỏ và Vu nữ mặc đồ trắng hồ hững nhảy múa trong màn sương đêm. Bọn họ lúc thì chia thành từng hàng, lúc thì đi qua đi lại xen kẽ vào nhau. Bóng đêm mịt mờ ẩm đậm, ngọn đèn dầu nhấp nháy, khiến cho những bóng hình trên trần nhà phát ra vô cùng quỷ dị.

(đào kép: diễn viên hát tuồng, Vu nữ là những cô gái nhảy đồng, là người nữ chuyên làm nhiệm vụ cầu cúng, tế lễ thần linh)

Trăng mờ sao khuất.

Đình linh... Đình linh... Tiếng chuông trong tay những Vu nữ phản ánh sự vui mừng của thần Hỏa Quang, ngay cả những cơn gió trên trời cũng mơ hồ bị tiếng chuông đó lôi kéo. Đùng! Đùng! Đùng! Đùng! Đào kép thất những dải lụa ngũ sắc đánh lên chiếc trống Hạc, tiết tấu nặng nề mà trang nghiêm. Âm điệu cao vút của kèn Xô-na cùng tiếng khèn khắt-lặt thê lương bỗng chốc hợp làm một, bay vút lên, quán quanh ở bất kỳ nơi đâu trong chốn cổ đô ngàn năm.

Các người có phát hiện thấy tiểu cô nương đeo mặt nạ ở phía trước kia chưa!

Khuôn mặt vô cảm đã dùng bột chì trang điểm thành ra tái nhợt của thiếu nữ đột nhiên lần tới, ẩn thân vào trong đám người, nàng loạng choạng lui về phía sau một bước, tiếp đó lại giống như một con mèo con bị hoảng sợ càng thêm lùi vào chỗ ẩn khuất trong bóng tối, cẩn thận tránh né hàng hàng ngũ ngũ người đi điều hành.

Thỉnh thoảng, thiếu nữ như muốn để mình được an tâm lại sờ sờ lên chiếc mặt nạ hồ ly màu vàng kim ở trên mặt, xác định nó sẽ bảo vệ nàng giống như trong những câu hát ca dao nào đó. Tối nay, mỗi thiếu nữ chưa thành thân phải đeo mặt nạ khi đi ra ngoài. Nàng tiếp tục dạo chơi trong sự mờ mịt. Nhóm Vu nữ đồng loạt tụng kinh, tiếng hát ngân nga dường như phiêu theo gió, chợt xa chợt gần vô cùng quý mị.

Dạ Thần mê luyện công chúa, dù phạm phải Thiên quy cũng muốn mang theo nàng. . . .

(dạ thần: vị thần đêm tối. Thiên quy: luật trời, quy tắc của trời)

Đào kép thì khiêu vũ, Vu nữ thì hát ca, cùng di chuyển trong lễ tế ở nơi cổ đô ngàn năm này còn có những nam tử trẻ tuổi sắm vai thủ hạ của Dạ Thần, khoác trên người áo choàng lông vũ màu đen, trên mặt dùng nhũ vàng vẽ những hình tượng trưng cho Đồ Đằng* của quỷ thần, động tác của bọn họ y hệt bị quỷ linh nhập vào thân, luôn khiến nàng sợ hãi. Nhưng chân chính làm cho nàng hoảng sợ, lo lắng lại là toàn bộ mọi thứ đang tồn tại xung quanh buổi lễ tế này.

(*Đồ đằng = tô tem)

Ngoại trừ chiếc mặt nạ trên mặt là vật ngoài thân, nàng không mang theo một thứ gì khác. Dĩ nhiên, nàng có lệnh bài xuất cung, cái này do nàng trộm được! Nàng lớn như vậy mà đây là lần đầu tiên trộm đồ, đến bây giờ tay còn khê run run, chỉ có thể nắm chặt đôi tay đặt ở trước ngực, tựa như một loại động tác phòng vệ theo bản năng, cũng là bảo vệ chiếc lệnh bài nhỏ trong ngực.

Nàng nên đi như thế nào đây ? Nàng có thể đi đâu chứ ?

Cung điện vĩ đại của nàng, là tòa thành song sinh, một ở trên trời một dưới mặt đất, là cái bóng vĩnh hằng của Thiên cung, khi màn đêm phủ xuống, bao trùm thiên hạ, ngạo thị quần luân! Công chúa à, có thể bỏ chạy được sao ?

(Ngạo thị quần luân: khinh thường những luật lệ đạo lý của mọi người, ám chỉ rất kiêu ngạo)

Nếu như nàng không cẩn thận bị lạc đường thì sao đây ? Đời này của nàng chưa từng rời khỏi hoàng cung .
.....

Nàng quay đầu lại. Ở kia, tòa thành Viêm Đế được chư Vương các nước khen tụng là tòa thành tối cao của thiên hạ, không vì nàng đã đi đến nỗi hai chân ê ẩm mà trở nên xa xôi nhỏ bé một chút nào, vẫn có thể dễ dàng nhìn rõ con rồng to lớn uốn lượn nằm trên ngói lưu ly nơi chính điện của hoàng cung, tư thế trông sống động như thật. Theo tập tục dân gian, đêm tế lễ Dạ Thần này, các nhà sẽ áp dụng lệnh cấm lửa sau bữa ăn tối. Các đời Hoàng Đế đều tán thành bảo vệ những thứ văn hóa truyền thống vô hại này, nhằm làm cho dân chúng càng thêm ủng hộ Hoàng thất của bọn họ, vì vậy bên trong thành Viêm Đế, phần lớn những ngọn đèn dầu cũng bị dập tắt, giờ phút này nó giống như một mảnh ghép mô hình khổng lồ hùng vĩ dưới bầu trời đêm.

Nhưng trên đường phố, đèn lồng ngũ sắc được treo trên cao dọc các con phố, người đi chơi ở trên đường cũng có thể mang theo một chiếc hoa đăng. Trước kia, mỗi khi đến đêm tế thần, nàng vô cùng thích trèo lên trên tòa tháp cao nhất trong cung Trường Lạc. Thời tiết mới chuyển sang mùa tuyết rơi, đêm tế lễ Dạ Thần luôn có nhiều sương mù, khắp các nóc nhà lâm vào một mảng sương khói lượn lờ trong bóng tối, vậy mà khi lễ hội vừa bắt đầu, cả một vùng đất trời đột nhiên tựa như có từng con Tiểu Hỏa Long (rồng lửa nhỏ) thoát ra, đem các nóc nhà trên mỗi một ngõ phố cùng được thắp sáng, gió đêm thỉnh thoảng sẽ đưa những thứ âm nhạc quý quái lại nao nhiệt kia đến trên tháp làm bạn với nàng.

Thành Viêm Đế hùng vĩ tựa như một người khổng lồ. Mấy trăm năm trước, bộ Công của đế quốc đã tuyên cáo hùng hồn: trong một đêm, tại thành Song Tử, bọn họ sẽ xây dựng tòa cung điện vĩ đại thứ ba, giống như Thiên cung trong thần thoại, chỉ có như vậy mới xứng đáng với Đức Vương giả tối cao vô thượng của nhân gian, cũng là cộng chủ của chư Vương các nước!

Tòa cung điện đó chính là thành Viêm Đế. Đứng sừng sững ở trung tâm cố đô ngàn năm, tám dịch đạo lấy thành Viêm Đế làm khởi điểm, giống như tia sáng của vàng thái dương tỏa ra, kéo dài về tám phương hướng. Những con đường này không chỉ đi thông qua mọi nơi trong quốc cảnh, mà còn mang theo sự tôn sùng đối với Đức vương giả tối cao, vị cộng chủ của các chư Vương.

Đội ngũ diễu hành trong lễ tế như dòng nước chảy không ngừng. Bây giờ nàng đang ở trên một con đường như thế nào đây ? Lê Băng hoàn toàn không biết, nàng chỉ cảm thấy có phần mờ mịt mà đi khắp nơi, thỉnh thoảng lo lắng, lại quay đầu nhìn về phía thành Viêm Đế. Nhưng nàng nghĩ, dù sao vô luận như thế nào đi nữa, nàng vẫn có thể tìm được đường về thành Viêm Đế, thế là nàng cứ để mặc cho bản thân mình đi lang thang du dương như cũ.

Quốc vương hạ lệnh cho phép tất cả các thiếu nữ được đeo mặt nạ đi lại trên đường cái, khiêu vũ trắng đêm. Dạ Thần ơi Dạ Thần à, Ngài hãy đi tìm tân nương của mình đi.....

Tiếng hát của đám Vu nữ phát ra bằng một loại ngôn ngữ cổ xưa, cùng cộng hưởng làm cho người ta rợn tóc gáy, nhưng hình như mọi người cũng luyện mãi thành quen, có lẽ chỉ có nàng cảm thấy lo lắng thì phải ? Những thiếu niên và thanh niên trong đội ngũ của đám Vu nữ và Đào kép đóng vai thủ hạ của Dạ Thần có lúc sẽ cố ý trêu chọc các cô gái đeo mặt nạ, cô gái có thể lựa chọn mời chàng trai cùng múa, cũng có thể cự tuyệt lời trêu đùa của nam nhân, tiếng cười đùa ồn ào âm ỹ. Ngày lễ này, nghe nói nhiều người tiếp cận nhau đã trở thành giai ngẫu (vợ chồng), vì vậy cho tới tận bây giờ vẫn rất được dân gian yêu thích, mà vào ngày này, Hoàng thất và Quý tộc ở bên trong thành Viêm Đế cũng cử hành hoạt động tương tự, nhưng so ra câu nệ hơn nhiều, nàng đã thừa dịp này để chạy ra ngoài cung.

Trên thực tế, tối nay, nguyên là mẫu phi không cho phép nàng rời khỏi cung Trường Lạc, ngay cả lễ tế trong thành Viêm Đế nàng cũng không được tham gia, nhưng nàng đã làm ra một chuyện sẽ chọc ấu phi giận tím mặt, cho nên mới lén chạy ra ngoài, đây mới thực sự là nguyên nhân khiến nàng hoảng loạn.

Tuy nhiên, thừa dịp lộn xộn, lén lút xuất cung hình như không chỉ có một mình nàng.

Một đám thiếu niên khoác áo choàng lông vũ màu đen đang vây quanh tán tỉnh thiếu nữ. Nhưng, đám thiếu niên này khoác áo choàng lông vũ màu đen, cầm bào đai ngọc, vòng ngọc bội trắng trong trơn nhẵn, tuyệt không phải là dân thường. Những công tử thiếu gia quý tộc kia khiến Lão Nhân nhớ lại thuở xưa Lão chán ghét lễ tế trong hoàng cung, chỉ cần có cơ hội liền chạy ra ngoài cung để vui chơi, còn có thể quang minh chính đại đùa giỡn dân nữ nữa!

(Lão nhân/ Lão: người già, cách tự xưng của những người đã già)

Khi đám thiếu niên cao lớn, xấu xa độc ác mà giàu có, hứng thú vây quanh lại, thì Lê Băng chỉ cảm thấy sợ hãi. Mười mấy năm qua, nàng đều sống ở bên trong thành Viêm Đế tường cao hào sâu, không phải là không từng khát vọng thế giới ở bên ngoài bức tường cao đó, nhưng tối nay, khi nàng rút cuộc cũng dám trào lên dũng khí bước ra ngoài hoàng cung, nguyên nhân thúc giục chỉ là do nàng muốn trốn tránh cơn tức giận của mẫu thân mà thôi. Nàng hoàn toàn không có ý định hưởng thụ sự tự do mà lần đầu tiên trộm được từ lúc chào đời tới nay.

Dù sao, nàng vẫn phải trở về, nếu như nàng ở bên ngoài gây họa, sợ rằng mẫu thân sẽ càng thêm tức giận. Mặt nàng trắng bệch, nghiêm mặt lui về sau, lại không biết mình đang thối lui vào trong ngõ tối. Đám thiếu niên đưa mắt nhìn nhau, cảm thấy vô cùng thú vị, tiểu cô nương này quả là lớn mật, hứng thú của bọn họ lập tức được khơi gợi, sải bước tiến tới gần.

Lê Băng cảm thấy đầu óc trống rỗng.

Đáng lẽ nàng nên có hành động thích hợp hơn. Nhưng, những biểu hiện của nàng luôn luôn không có cách nào để cho người ta hài lòng, hoặc nên nói, những biểu hiện khéo léo khiến mẫu thân hài lòng, khiến phụ hoàng quan ái nàng nhiều hơn một chút, vĩnh viễn đều không có ! Cho nên, nàng có thói quen ẩn núp, thói quen núp ở trong xó góc, sợ hãi trước ánh mắt của mọi người. Nhất định là bọn họ đang suy nghĩ vì sao nàng lại ngu xuẩn như thế, mới có thể luôn chọc mẫu thân giận tím mặt, khiến phụ hoàng thất vọng không muốn liếc mắt nhìn nhiều hơn một cái.

Nàng cứ vụng về như thế, ngu xuẩn như thế, không khéo léo như thế!

Chú thích:

Trống Hạc: 1 loại trống cổ của Trung Quốc.

Kèn Xô-na (souna) hay kèn tỗa - nột là 1 loại kèn dùng trong hí kịch thân rất bé miệng loe to, âm điệu thì the thé.

Kèn khất - lật hay tất- lật một loại kèn từ Tây Vực truyền sang Trung Quốc vào thời Hán.

Cộng chủ: là chủ thượng chung của các vua phiên bang, ví dụ như Thiên tử nhà Chu chính là cộng chủ của các chư vương)

Dịch đạo: đường to cho ngựa chạy nhanh để truyền thư tín, giống như đường cao tốc quốc lộ.

Quốc cảnh: biên giới, phạm vi lãnh thổ của một nước

“Tại sao lại là người ?!”

Nàng luôn luôn nhớ tới một năm kia, trong thọ yến của phụ hoàng, nàng trở nên ngốc nghếch, mẫu thân hung tợn lôi nàng trở lại cung Trường Lạc, đánh nàng giống như là hận nàng không thể biến mất vậy.

Bốn tuổi, nàng căn bản không hiểu có chuyện gì xảy ra, nàng chỉ biết nàng không cần thận làm đổ vỡ món quà hiến tặng cho phụ hoàng, trong buổi thọ yến, các đại thần châu đầu ghé tai, hoàng hậu chậm rãi cười nói: Đại công chúa sao có thể lỗ mãng như thế ? Thật là một đứa trẻ ngốc!

Sắc mặt phụ hoàng càng khó coi hơn. Đó là ký ức mà nàng khắc sâu nhất liên quan đến dáng vẻ của phụ hoàng.

Phụ hoàng dĩ nhiên thất vọng, nữ nhi ngu dốt này lại là Đại công chúa của đế quốc, một trong những hoàng trử có thể thừa kế sự nghiệp thống nhất đất nước. Đây là chuyện làm cho người ta khó có thể chấp nhận biết bao nhiêu !

(*hoàng trử/ hoàng trử : người được xác định sẽ thừa kế ngôi vua)

Lúc ấy nàng còn không biết, sau khi thọ yến kết thúc, trở lại cung Trường Lạc, lại có cái dạng đái ngô gì đang chờ nàng.

Mẫu phi chưa bao giờ được coi là nhân từ, nếu như nói nàng không có bất kỳ hồi ức nào đối với nãi nương (bà vú) của mình, có lẽ nàng sẽ cho rằng mẫu phi là người nhân từ chăng ? Dù sao, mẫu phi thỉnh thoảng sẽ có biểu cảm ôn hoà với nàng, nhưng cũng chẳng tính là nhiều nhận gì so với cái việc dễ dàng tức giận. Mẫu phi luôn thiếu kiên nhẫn, lạnh lùng băng giá, dường như người luôn tức giận, tuy vậy, thỉnh thoảng, mẫu phi sẽ giống như nãi nương cũng nhẹ giọng mềm lời với nàng, tỷ như năm đó, lúc chuẩn bị tham gia thọ yến của phụ hoàng thì mẫu phi thật dịu dàng, thật dịu dàng trang điểm cho nàng, rồi ôn nhu ôm nàng. Mẫu phi xinh đẹp thủ thủ thì thì với nàng, tràn đầy yêu thương trong lúc nói chuyện, nàng từng thầm nghĩ, nàng vĩnh viễn sẽ là bảo bối ngoan của mẫu phi.

Khi đó, nàng đã thật sự cho rằng nàng rất hạnh phúc.

Nhưng hôm ấy, thọ yến còn chưa kết thúc, mẫu phi liêu mạng túm lấy nàng, sau khi trở lại cung Trường Lạc, cặp mắt xinh đẹp kia hiện lên đầy những tia máu vằn vện, miệng đỏ tươi phun ra ngọn lửa bùng bùng, lúc ở trong thọ yến thì đưa tay sờ đầu nàng trấn an, móng tay hết sức cấu vào cánh tay của nàng.

Tại sao lại là người? Vì sao người ngu xuẩn như vậy? Sao người không chết đi!

Nàng bị mẫu phi kéo giật tóc, cái trán của nàng bị đập vào tường mấy lượt, nàng rất đau, thấy sợ hãi, cũng không dám khóc, sợ mẫu phi càng tức giận hơn.

Nàng quá ngu ngốc mới có thể chọc mẫu phi nổi giận.

Mọi người sẽ nói, thật không ngờ bình thường Đại công chúa của đế quốc ngu muội như vậy. Khó trách phụ hoàng không thích nàng.

Vậy làm thế nào mới thỏa đáng được đây, làm cho người ta thương yêu, hình như nàng luôn luôn không học được, do đó lúc đang đối mặt với các tình huống xảy ra đột ngột, thường thường không biết nên làm sao cho đúng.

“Cô nương, người muốn chọn ai trong đám người chúng ta hả ? Không phải là tham lam muốn toàn bộ chứ ?” - Đám thiếu niên chạy vào trong ngõ cụt để đuổi theo nàng, một trong số đó thấy nàng chậm chạp không mở miệng, liền nói giỡn.

Tiểu cô nương này chẳng những không tránh né sự đùa giỡn của đám người bọn họ, còn chạy vào cái ngõ không có người, không phải dẫn dụ thì là cái gì ?

Lê Băng hoàn toàn không biết mình đã làm gì khiến người ta hiểu lầm. Quy tắc tế lễ Dạ Thần trong cung không giống với dân gian. Nhóm con cháu quý tộc sắm vai thủ hạ của Dạ Thần chỉ có thể mời vị hôn thê của mình khiêu vũ; hoặc là được phép của phụ mẫu đối phương, ở trong hoa viên, hai người thành một đôi khiêu vũ, tiến tiến lùi lùi theo quy củ của vũ điệu cung đình, sau đó vẫn ở trước mắt bao người, phải cách một cái bàn dài, nam nữ hai bên đối đáp. uống trà, đánh cờ, đàm luận các vấn đề. Khó trách những công tử quân là áo lụa kia thấy nhàm chán! Thật sự là loại hoạt động chỉ thích hợp với mấy lão già tụ chung một chỗ rồi ngồi gáp.

“Ta...Ta không có, ta không có ý đó.”

“Vậy là có ý tứ gì?” - thật ra thì bọn họ cũng không phải có ác ý, nhưng đôi khi, có đặc quyền quả thật dễ dàng khiến con người ta có thể không sợ trời không sợ đất, dù bất luận như thế nào bọn họ đều có quyền thế của phụ thân làm chỗ dựa, cho rằng những thứ thường dân này cũng không thể làm gì được bọn họ.

“Ta...” - Lê Băng căn bản không hiểu rõ tình huống hiện tại, nàng chỉ biết thân phận của nàng tuyệt không thể lộ ra ngoài ánh sáng, mà hành động của những người này đối với nàng giờ phút này sẽ làm cho Hoàng thất hổ thẹn. “Thật xin lỗi, ta muốn về nhà!”

Đáp án mất hứng như thế, bọn họ nghe được cũng không hài lòng.

“Làm cái gì vậy?” Một tên thiếu niên trong số đó đưa tay muốn tóm lấy nàng.

2. Chương 2

So với đối diện với mấy tên lưu manh này, sự tức giận của mẫu thân càng làm cho Lê Băng e ngại hơn nhiều, cùng lúc khi thiếu niên bị đồng bạn của hắn ngăn lại, nàng lập tức đẩy gã đồng bạn của thiếu niên kia, chạy về phía đường cái.

“Thôi đi, cô nương đó có thể mệt mỗi rồi.” - Nói chuyện là một thanh niên lớn tuổi hơn.

“Lẽ tẻ mới bắt đầu, mệt mỗi cái gì?”, thiếu niên kia cười càng thêm ác liệt. “A, khẩu vị lớn như thế, khó trách sẽ mệt mỗi!”

Thiếu niên nhanh chóng vọt lên phía trước, kêu đồng bạn thay hắn chặn người, vốn có mấy người chờ ở đầu hẻm, hiển nhiên là đồng bạn của thiếu niên kia, lập tức vai kề vai chặn hướng Lê Băng đi đến đường cái, nàng chỉ đành phải chui vào ngõ hẻm chật hẹp hơn ở bên cạnh.

“Hoắc Lỗi, chớ quá mức!” - Người thanh niên túm chặt gã thiếu niên đang bị khơi gợi hứng thú đùa giỡn.

“Bớt can thiệp vào việc của ta đi, muốn giữ quy củ thì huynh trở về trong cung đi, đừng đến đây làm mất hứng của ta!” - Gã thiếu niên đẩy hắn ra.

Người thanh niên không nói gì, nhìn chằm chằm về phương hướng gã biểu đệ vừa rời đi, nhưng lại không muốn hắn gây ra họa, không thể làm gì khác hơn là đuổi theo.

Trước kia, Lê Băng đã từng cảm thấy gian phòng mẫu thân dùng để giam lỏng nàng vừa tối vừa đáng sợ, nhưng bây giờ nàng mới biết, nàng quá ngây thơ rồi, những con ngõ nhỏ này mới thật sự vừa tối vừa bẩn, thật sự làm cho người ta sợ hãi. Khi nàng phát hiện mình và con mèo lớn với con chuột cùng chen chúc trong một cái ngõ chật hẹp, trợn mắt nhìn cặp mắt ti hí kia thì quả thật thiếu chút nữa là hét ra tiếng chói tai, nàng càng không muốn biết cái gì đã bò qua chân của nàng.

Thế nhưng, những người kia vẫn còn đuổi theo nàng.

Vốn là như vậy, khi nàng còn chưa biết mình làm sai cái gì, thì khi đó nàng cũng đã “Sai lầm rồi”. Có phải thật như mẫu phi nói không, nàng cứ ngu dốt mà tồn tại chính là một loại lỗi lầm không thể tha thứ?

Con ngõ bốn phía thông suốt, 9 quanh 18 ngoặt, phức tạp làm đầu óc nàng choáng váng, sợ rằng nàng không những không có cách nào né tránh được sự đuổi bắt của những người đó, rất có thể cứ vậy mà bị vây trong ngõ hẻm với những thứ này. Vặn bất đắc dĩ, đẩy ra chiếc cửa gỗ của ngôi nhà thấp lùn không biết được làm từ những thứ gì ở gần nhất bên cạnh mình, nàng nhỏ giọng liên tiếp nói xin lỗi, cúi thấp người trốn ở sau cửa. Nàng nghĩ thấy được một mùi thật hôi thối, nhưng trong cái ngõ này, các loại mùi hôi thối hỗn tạp trộn vào nhau, nàng căn bản không thể phân rõ những thứ mùi này từ nơi nào phát ra, hay là mùi thuộc về vật gì.

Thiếu niên kia đến gần chỗ nàng trốn tránh, Lê Băng mặc dù muốn thở dốc không ngừng, nhưng chỉ có thể hết sức nín thở. Huống chi chỗ nàng hiện tại thật rất thối....

Lê Băng kẻ mặt lên cửa gỗ, bên trên cửa gỗ có mấy khe hở lớn nhỏ, cẩn thận hít thở không khí trong lành, hơn nữa còn len lén quan sát tình huống bên ngoài. Nàng nhìn thấy thiếu niên khoác áo choàng lông vũ màu đen cùng cầm bảo màu thâm, khi vạt áo thoáng qua trước cửa thì sợ đến mức trợn to mắt, thật may là vẫn kìm nén được.

“Đây là nơi quỷ quái gì vậy? Thối chết!” Hiển nhiên, gã thiếu niên cũng lạc đường rồi, hơn nữa còn không ngừng oán trách. “Nha đầu thối, làm hại ta đây phiền toái, tối nay ngay cả việc vui cũng không được hưởng thụ, để cho ta tìm thấy thì người nhất định phải chết!”

Đi nhanh đi ! Nàng nhắm mắt cầu nguyện, mặc dù từ nhỏ nàng đã biết, cầu nguyện căn bản là vô dụng.

“Hoắc Lỗi!” - Thanh niên lúc trước đã ngăn cản thiếu niên lại gọi hắn.

Lê Băng càng căng thẳng hơn. Tên gia hỏa được gọi là Hoắc Lỗi đó vốn đang định đi ra ngoài rồi!

“Huynh có thấy phiền hay không hả ? Bình thường ta nghe lời huynh, ngày như thế này huynh bớt giảng dạy một chút có được không ?”, tâm tình của Hoắc Lỗi đang bất ổn, thấy biểu ca đến, cho là hắn lại muốn quở thúc gã giống như thường ngày.

Phượng Toàn vốn định muốn nói chuyện với hắn, nhưng liếc thấy khe nhỏ trên chiếc cửa gỗ bên cạnh Hoắc Lỗi lại lộ ra một đoạn ống tay áo tuyết trắng, ngay lập tức mặt không đổi sắc nói: “Ta biết rõ ngươi muốn đổi gió một chút, nhưng ngươi mù quáng như thể mèo vờn chuột cũng không phải là biện pháp hay, bên ngoài lễ hội đang náo nhiệt, sao ngươi không để thuộc hạ đi làm việc, trước tới quán trà uống một ly, ngồi nghỉ ngơi một chút đi.” - Hắn vỗ vỗ bả vai gã biểu đệ.

Lời này đúng là lời Hoắc Lỗi muốn nghe, lập tức mềm lòng, nghĩ thầm, biểu ca cũng không phải chỉ biết cầu nhàu hắn, nói cho cùng cũng là huynh đệ, vẫn còn quan tâm hắn, thế là lên tiếng: “Được rồi, chúng ta trước đến tửu quán uống ly trà giảm nhiệt, nha đầu thối này phá hỏng hứng thú của ta rồi !”

“Người đi trước đi, ta gọi những người khác trở lại, tránh để có người không biết nặng nhẹ cho rằng người gây chuyện, đến lúc đó, về phía đương, người chịu nổi ư !”

“” Nhắc tới phụ thân của hắn là Hoắc Thanh Vân, Phiêu Kỵ đại tướng quân của đế quốc, dạ dày của Hoắc Lỗi liền xoắn đau, cả người lạnh toát: “Được, vậy người đi đi, ta đi trước gọi thức ăn cho người. Cứ như cũ, bao sương* trên lầu hai của tửu quán Tiên Các, lại gọi Linh Hoa và Lê Hoa đến giúp chúng ta giải buồn !” - Nữ nhân nhà lãnh phiên toái chết đi được, vẫn là nữ tử phong trần hiểu rõ sự đời thú vị hơn !

(* Bao sương: lô ghê được quay kín tạo thành không gian cách biệt trong các rạp hát và quán ăn)

Đối với biểu đệ phóng túng nơi bướm hoa, Phượng Toàn vẫn luôn kín đáo phê bình, chỉ là hiện tại khó có thể nói được điều gì, tùy tiện ưng thuận một tiếng, một mặt che chắn ở giữa biểu đệ với cái khe hở trên cửa gỗ nhỏ, tránh cho Hoắc Lỗi phát hiện ra đoạn ống tay áo kia. Mà Hoắc Lỗi, sau khi truy đuổi ở trong ngõ hẻm vừa thấy khát nước lại vừa thấp thỏm không yên, chỉ muốn ngay lập tức cách xa cái chỗ quái quỷ vừa thối vừa bẩn vừa chật hẹp này, liền vẫy tay từ biệt biểu ca, rồi sải bước rời đi.

Phượng Toàn đứng tại chỗ hồi lâu mới cất bước rời đi, nhưng lại quan sát nhận định trước sau trái phải của ngõ hẻm thật cẩn thận, sau đó quay lộn trở lại đứng trước cửa gỗ nhỏ.

Vốn đã thở phào nhẹ nhõm, tính toán muốn đẩy cửa gỗ nhỏ ra, Lê Băng lại nhắc thấy bóng dáng cao lớn quay lộn trở lại... A, nàng không biết đối phương cao lớn bao nhiêu, nhưng khẳng định cao hơn so với kẻ gọi là Hoắc Lỗi kia... Nàng sợ hãi rút tay về, bắt đầu hoài nghi mình đến tốt cùng có thể chạy ra khỏi cái nơi quỷ quái này hay không đây?

Phượng Toàn chần chờ một lúc, nhưng nghĩ đến việc cứ giằng co ở chỗ này cũng không phải là biện pháp tốt, liền ho một tiếng, “Cô nương, đi ra đi, không sao đâu, ta không có ác ý gì.”

Trái tim của Lê Băng thiếu chút nữa nhảy ra khỏi cổ họng. Sao hắn phát hiện ra được nhỉ?

Vậy mà, lúc này, từ khi trốn vào cái “túp lều” này tới tận bây giờ, nàng mới mơ hồ nghe thấy tiếng sột soạt, cảm thấy có gì đó không đúng, tiếng ồn ào càng rõ rệt hơn, nàng nghe được... cái loại mà... Gâu gâu ! Lê Băng cảm thấy có thứ gì đang lôi kéo làn váy của nàng, nàng cứng đờ quay đầu lại, chỉ thấy trong bóng tối một đôi mắt sáng lóe lên nhìn chằm chằm vào nàng !

Gào thét âm ỹ....

“Aaaa...” - Nàng hoảng sợ đẩy cửa ra, liền lăn một vòng té nhào trên đất muốn chạy trốn cái ổ chó kia, nhưng chú chó bị xâm phạm lãnh vực, lại bị đánh thức lập tức sủa lên.

Phượng Toàn sớm đã cảm thấy chỗ nấp của cô nương này không tốt lắm, lại không nghĩ rằng đó là một ổ chó ! Trong lúc đó hắn nghe đến tiếng người ở ngoài xa, biết hộ viện và hộ vệ của biểu đệ chắc hẳn đã phát

hiện ra tiếng âm ỹ ở nơi này, hò hét lẫn nhau cùng chạy tới, mà Lê Băng còn đang ngồi dưới đất, nhìn chăm chăm vào con chó đang liều chết muốn thoát khỏi cái xích, để nhào về phía nàng.

Trời ạ! Con chó này cũng quá lớn đi, cái miệng nó há ra cũng có thể cắn đứt cổ nàng, mà mới vừa rồi nàng còn chạy vào chỗ nó ngủ, lại còn dựa sát vào nó như vậy! Lê Băng vốn không sợ chó, nhưng giờ phút này nàng kinh hãi đến nỗi hai chân mềm nhũn rồi!

Phần lớn mọi người đều tham gia vào lễ hội, ở phía trước, những người hiếu kỳ càng gia tăng, Phượng Toàn quyết định thật nhanh đỡ Lê Băng đứng dậy: “Đi!”

“Ồ bên kia!” - Có người hô ở phía sau.

Tiếng chó sủa điên cuồng, tiếng bước chân lộn xộn, cùng với tiếng hò hét của các nam nhân, phụ họa thêm khiến cho thứ âm nhạc náo nhiệt của lễ hội trở nên nhốn nha nhốn nháo. Nơi xa xa, thành Viêm Đế đang bắn pháo hoa, Lê Băng đột nhiên giật nảy người, sợ lại càng thêm sợ. Phượng Toàn quay đầu lại nhìn pháo hoa cùng phương hướng đám thủ hạ của Hoắc Lỗi, biết là hắn không còn lựa chọn nào khác... Nói đạo lý với biểu đệ kiêu căng ư? Một thân một mình ở Đại Thần, từ trước đến giờ nguyên tắc hành động của hắn là nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, nhưng hắn lại vô pháp che giấu lương tâm để bỏ mặc chuyện trước mắt, vậy thì lựa chọn phương thức vu hồi để giải quyết thôi!

(Vu hồi: vòng vo, quanh co, thuật vu hồi là 1 trong những chiến thuật tác chiến quân sự chia quân để đánh vào bên sườn, sau lưng đối phương khi không thể đánh chính diện)

Hắn cầm tay của Lê Băng: “Đi theo ta!”

Lê Băng hiển nhiên không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể nhấc cao làn váy, bị hắn lôi kéo mà chạy ở trong con ngõ.

Chạy xẹt qua vô số những cái bóng đen của đội ngũ tế lễ đang tỏa sáng lấp lánh, hoặc giả có thể nói là bọn họ bay vút qua. Ở mỗi một đầu con ngõ thông ra đường lớn đều có một vùng ánh sáng xán lạn, rực rỡ, rọi sáng vào bên trong, chỉ ra những bóng người không ngừng ngọ nguậy, Phượng Toàn cố gắng tìm kiếm lối ra không có người động thủ, để cho hai bọn hắn thuận lợi quay lại đường cái, chỉ cần lẫn vào trong đội ngũ tế lễ là sẽ an toàn.

Lê Băng bắt đầu cảm thấy mặt nạ thật vướng víu, nhưng nghĩ đến ngộ nhờ thân phận bị lộ ra ngoài... Không! Tuyệt đối không được! Thế là thỉnh thoảng nàng lại đưa tay lên vịn giữ mặt nạ, mặc dù động tác kia khiến nàng thật nhếch nhác.

Có phải toàn bộ người trong Thiên Kinh đều nhận ra nàng hay không? Mười ba tuổi, Lê Băng không có cách nào để nghĩ nhiều như vậy. Ở trong thành Viêm Đế, ai cũng nhận ra nàng, vì vậy đi ra ngoài thành Viêm Đế, nàng nghĩ chắc cũng như nhau đúng không?

Hiện thân đi! Hiện thân đi! Tân nương của ta! Nàng có thể nào không nhìn đến những con dân cực khổ kia? Họ chỉ vì nàng, thức trắng đêm chưa ngủ...

Cuối cùng bọn họ cũng trở lại lễ tế đang hồi náo nhiệt ở trên đường cái. Nơi đây là khu Nam thành của Thiên Kinh, nơi thuộc về những kẻ quyền quý hay lui tới, trị an so ra rất tốt. Phượng Toàn đứng trước ngõ hẻm mà hai người vừa đi ra, buông tay nàng ra: “Nếu nàng không muốn gặp phải chuyện như vừa rồi, hãy đi theo nhóm người Vu nữ đi, xâm nhập vào trong đội ngũ diễu hành sẽ không có chuyện gì nữa.”

Đúng vậy, sao nàng không nghĩ ra nhỉ? Nếu ở trong đám đông, những người đó cũng không dám dây dưa. Mặc dù Lê Băng không biết những quy tắc tế lễ của dân gian, nhưng đã bình tĩnh hiểu ra, đây là cách xử lý thông thường.

Nàng không khỏi có chút xấu hổ, bởi vì lúc đầu bị Vu nữ trong lễ tế hù dọa, nàng mới không nghĩ là có thể trốn vào trong đám đông, nàng vẫn có phần hoảng sợ chưa kịp chấn định, lại có chút nhút nhát nói cảm ơn, “Cảm ơn... Cảm ơn người!”

Phượng Toàn nhìn ngó xung quanh, không thấy người của phủ tướng quân. Bọn họ đã an toàn rồi sao? Như vậy hắn cũng nên đi thôi... Hắn nhìn thoáng qua tiểu nha đầu đang cúi gằm, lo lắng thất vọng tay áo.

Trời ạ, mới vừa rồi hắn cũng không phát hiện ra, nàng căn bản vẫn còn là cô bé sao?

Nhưng thật ra, điều đầu tiên hấn chú ý tới là nàng mang chiếc mặt nạ rất đặc biệt, phía dưới mặt nạ lộ ra ngoài cái miệng nhỏ nhắn mềm mại cùng cái cằm hết sức thanh tú, cái cổ thiếu nữ mảnh khảnh trắng nõn như dẫn dụ người ta phạm tội.

Chẳng biết tại sao nàng đứng ở trong đám người hình như có phần không thích hợp, nhìn thật ngơ ngác, thật bất lực, cứ như vậy khiến người ta đau lòng. Khi hấn còn chưa kịp nêu ý kiến trước tiên, Hoắc Lỗi lưu manh kia đã đi tiếp cận nàng....

Nàng không phải là bị lạc mất nhà người chứ ?

“Một mình nàng tới tham gia lễ tế sao ?” - Tiểu cô nương từng này tuổi, người nhà không có khả năng để mặc cho nàng một mình lang thang khắp nơi trong lễ tế chứ ? Vậy mà thấy nàng gật đầu, hấn thầm nghĩ có khả năng tiểu nha đầu này nói láo hay không đây.

Nhưng, nói thật, chuyện này liên quan gì tới hấn ? Hấn không thể trơ mắt nhìn biểu đệ làm ác, nhưng nhúng tay trông nom người xa lạ làm việc không đâu, đối với bản thân hấn hiện tại mà nói, thật sự không phải là cử chỉ sáng suốt.

“Vậy... Nhà nàng ở đâu ?” - Cuối cùng, lý trí là một chuyện, hấn vẫn như cũ giống với lúc ở cổ hương... A, chẳng lẽ hấn nghĩ mình vẫn là hoàng tử sao ? Vẫn ở trong lãnh thổ của phụ thân mình sao, bởi vì tràn đầy ý thức trách nhiệm cùng tinh thần nghĩa khí, luôn xen vào việc của người khác, luôn có suy nghĩ buồn cười phải làm gì đó cho dân chúng, quay đầu lại lúc nào cũng là trách nhiệm cùng chính nghĩa, luôn tự cho là đúng, kết quả khiến huynh trưởng nhận định hấn có dã tâm bưng bưng, đã bày tỏ trước mặt phụ thân rằng thật ra thì hấn thích hợp thừa kế vương vị hơn, cuối cùng phụ thân vì không để cho huynh đệ bọn họ có hiềm khích, muốn hấn rời khỏi Cao Dương quốc, rời khỏi cổ hương.

Thân thể Lê Băng cứng đờ, nàng biết là tuyệt không thể nói thật, nhưng cũng không biết nên nói dối như thế nào.

Phượng Toàn thấy bộ dạng khổ sở của nàng, không nhịn được nở nụ cười tự giễu, quả nhiên hấn lại tự cho là đúng. Vốn định sờ sờ mũi tránh qua một bên, nhưng kì lạ chính là, bà mẹ nhà nó, không bỏ qua được

Chẳng lẽ, hấn thật sự là trời sinh thích chõ mũi vào chuyện của người khác ư ? Nhưng, bất kỳ một người bình thường có lòng trắc ẩn nào, trông thấy tiểu cô nương đơn độc, lẻ loi, đáng thương như thế, nếu phải khoanh tay đứng nhìn, đều sẽ có cảm giác quá xấu hổ đi ! Hấn, đối với đạo đức của bản thân mình, cuối cùng đành cam chịu số phận, hỏi: “Nàng biết về nhà như thế nào chứ ?”

Thấy Lê Băng vẫn gật đầu, hấn nghĩ thầm, tốt lắm, chuyện này không liên quan đến hấn nữa, hấn thật có thể chuẩn rồi!

“Nàng...không bị thương chứ ?” - Đáng ghét ! Cái miệng của hấn lại phản bội hấn rồi ! Tuy nhiên, biết về nhà như thế nào không có nghĩa là có thể vứt bỏ một tiểu nha đầu đáng thương, sau khi trải qua một phen giày vò vừa rồi kia một mình đi lang thang ở bên ngoài để về nhà. Hấn chỉ theo thói quen muốn chu toàn một chút, không liên quan gì tới chuyện thích chõ mũi vào việc của người khác !

Lê Băng nghe hấn hỏi, bắt đầu cẩn thận kiểm tra tay chân và thân thể của mình. Thấy nàng có bộ dáng “một khẩu lệnh, một động tác”, Phượng Toàn không nhịn được mỉm cười.

Lê Băng vén tay áo, sớm cảm thấy cùi chỏ có chút đau đau, lúc này mới phát hiện thì ra nơi đó đã sớm rách da chảy máu, tám phần là bị thương sau khi bị con chó hù dọa liên tiếp mấy lần một vòng trên mặt đất.

“Có chảy máu một chút xú !”

Một chút xú ? Phượng Toàn thật không biết nha đầu này sợ đến choáng váng hay là trời sanh đã ngốc ? Miệng vết thương này không tính là gì, nhưng nghĩ ngờ ở trên người nữ hài tử này chỉ sợ có lưu sẹo, huống chi máu cũng chảy xuôi xuống dọc theo cùi chỏ rồi.

“Đi theo ta !” - Phượng Toàn nghĩ thầm, dù sao cũng nên băng bó kỹ giúp nàng rồi hãy để nàng về nhà. Hấn dẫn nàng đi một vòng kiểm nơi quy tập các cửa hàng buôn bán ở khu Nam thành, rồi đi tới chỗ giếng nước công cộng tại quảng trường.

Tuy không phải lần đầu tiên hần tới Thiên Kinh - Đại Thần, nhưng mỗi một lần luôn phải bội phục quy tắc xây dựng hoàn thiện tại đô thành Thiên Kinh này. Bốn khu Đông, Tây, Nam, Bắc đều có hệ thống phân phối thủy lợi đầy đủ và tinh khiết, sạch sẽ, mà chỗ tập trung các cửa hàng buôn bán cùng với nhà thuốc công cộng đều được thiết lập tại nơi có thể lấy nước một cách nhanh chóng và thuận tiện. Bởi vì mùa tuyết rơi kéo dài ba tháng, từ lâu Đại Thần đã phát triển hệ thống chứa nước và thủy lợi rất xuất sắc, cũng làm cho hần khi còn là nhi đồng phải mở rộng tầm mắt, sau khi trở lại Cao Dương lập tức nói với phụ thân nên học Đại Thần dựng lên hệ thống thủy lợi hoàn thiện, vì vậy được phụ thân tán thưởng và chấp thuận. Lúc đó hần mới mười ba tuổi, sao hiểu được rằng đã gieo xuống mầm móng nghi kỵ ở trong lòng huynh trưởng cơ chứ ?

Hần mang nàng đi tới tiệm thuốc, bảo đại phu rửa sạch vết thương cho nàng, băng bó hết các vết thương, xử lý chỗ máu bầm trên đầu gối, thuận tiện cũng lau sơ qua quần áo dơ bẩn.

“Cám ơn người !” - Coi như sinh trưởng ở trong cung, Lê Băng cũng biết hần không cần thiết phải làm những chuyện này.

3. Chương 3

Ở thành Viêm Đế, từ trước đến giờ ranh giới giữa từng cung với từng cung đều rõ ràng phân minh, đều là “tự quét tuyết trước cửa”, hơn nữa cung Trường Lạc không phải là cung Thái Bình của Hoàng Hậu, mặc dù nàng thân là Đại công chúa, cũng chỉ là người thứ hai được lựa chọn thừa kế để vị, làm nô tài không thể không có lợi, phải biết rõ nên nịnh bợ nên lấy lòng người nào, tương lai mới không bị chủ tử cầm quyền đột nhiên ghi sổ nợ. Nàng luôn sợ sẽ gây ra phiền toái ấu thân ở ngoài cung, từ nhỏ đã nơm nớp lo sợ mà sống qua ngày, được một người xa lạ cứu và chăm sóc như vậy, nên cảm thấy có chút thụ sủng nhược kinh.

(tự quét tuyết trước cửa: ai biết phận đó, không xâm lấn sang người khác, tương tự câu “đèn nhà ai nhà nấy rạng”)

Lê Băng ngồi ở trên cái ghế đối với nàng mà nói thì có hơi cao, vị dược sư dễ dàng giúp nàng kiểm tra vết thương trên đầu gối, đây là Phượng Toàn sợ người bên trong nhà thuốc không đủ cẩn thận, nói lời thất lễ với nàng, hai tay cầm eo thon mảnh khảnh của nàng ôm nàng nhấc lên. Trong nháy mắt đó, Lê Băng thiếu chút nữa cho là nàng thật sự muốn bay người lên mây, nhịp tim sợ hãi kích động quá rõ ràng; mà Phượng Toàn lại nghĩ rằng, mới vừa rồi, tiểu cô nương này không bị gió thổi bay thật đúng là kỳ tích.

Lê Băng len lén quan sát Phượng Toàn từ phía sau mặt nạ, chiếc áo choàng lông vũ trên người từ lâu đã bị hần tiện tay ném ột tên ăn xin, nhũ vàng trên mặt cũng chỉ tùy ý xoa hai nét, thì ra trên người hần mặc áo ống rộng màu đen, thắt lưng buộc chặt dải lụa xám, không có trang sức gì đặc biệt hiển lộ rõ ràng quý khí hay thân phận, so sánh với đám thiếu niên có bề ngoài xúc động không lưu loát lại phách lối không biết nguyên cố kia, hần ngược lại có vẻ đặc biệt kín đáo mà còn rất tự tại an nhàn. Lê Băng đột nhiên cảm thấy chiếc mặt nạ khiến cái mặt nàng nóng quá đi thôi!

Phượng Toàn thấy vết tím bầm trên đầu gối gầy yếu của nàng mà phát hoảng, trên cánh tay mịn màng cũng quần một tấm vải trắng, không nhịn được lại phải hỏi dược sư, rốt cuộc có thể lưu sẹo hay không ? Thậm chí sau đó còn mua một chai thuốc trị thương của dược sư, dưới sự bảo đảm của dược sư có thể làm cho vết thương không lưu sẹo, hần nhét lọ thuốc vào trong tay Lê Băng.

Dù sao cũng là biểu đệ gây tai họa, coi như hần dọn dẹp cục diện rồi rầm giúp Hoắc Lỗi, cũng không thể làm cho tiểu cô nương nhà người ta vì vậy mà lưu lại vết sẹo. Đây không tính là xen vào việc của người khác đi !

“Ta đưa nàng đi về nhà !” - “Đưa Phật đưa tới tận Tây thiên”, nếu hại tiểu cô nương này có sự gì ngoài ý xảy ra, hần sẽ ngủ không yên ổn.

(đưa Phật đưa tới tận Tây thiên: làm việc tốt đến tận cùng)

Lê Băng e sợ rằng nàng còn chống cự nữa, sẽ khiến đại ca ca hạo tâm này cho là nàng cố ý bài xích, dưới tình thế cấp bách không thể làm gì khác hơn đành nói: “Ta hẹn người nhà ở bên ngoài Chu Tước môn, nhưng thời điểm còn chưa tới, ta muốn đi dạo chơi thêm chút nữa !”

(Chu Tước () là một trong Tứ tượng của Thiên văn học Trung Quốc, cũng là một khái niệm rộng trong phong thủy, thuyết âm dương, triết học phương Đông. Chu Tước thời cổ còn gọi là Chu Điểu (, con chim màu đỏ) là linh vật thiêng liêng có tượng là hình con chim sẻ (tước), có màu đỏ (chu,) là màu của hành Hỏa ở phương Nam, tương ứng với mùa hạ)

Sao lại có kiểu người nhà yên tâm để tiểu cô nương yếu điệu đường này tự mình đi dạo trong lễ hội vậy chứ ? Nhưng mà tối nay, chỉ cần các cô nương không tùy tiện một mình chạy đến bên ngoài đường cái, nơi có đội diễu hành cùng với chỗ treo đèn lồng, đại khái cũng có thể coi là an toàn.

Cho nên, việc kế tiếp không liên quan đến hấn. Phượng Toàn tự hỏi bản thân có cần phải đưa nàng đến gần Chu Tước môn hay không ? Chu Tước môn là cổng chính phía nam của thành Viêm Đế, lại càng gần sát khu Nam thành, biệt thự của các vị đại thần Nội Các tam phẩm trở lên cơ hồ đều ở đây, đó cũng là nơi các đại thần Nội Các ra vào lúc lâm triều, quan binh rất chịu khó đi tuần tra. Y phục mặc trên người tiểu cô nương này quả thật không giống quần áo gai tầm thường, xem ra cũng là thiên kim nhà quan, nói đưa nàng đến Chu Tước môn nên coi là an toàn chứ?

Cổ tình lúc này, Lê Băng ngay cả bữa tối cũng chưa ăn đã lén lút xuất cung, bụng ngược lại rất biết chọn thời cơ réo lên. Mặc dù mang mặt nạ, nhưng cái tai và cái cổ của nàng vẫn đỏ đến cực kỳ rõ ràng, lỗ tai hồng hồng, chiếc cổ trong sắc trắng lộ ra sắc hồng, làm cho người ta theo bản năng ừng ực nuốt một ngụm nước bọt, bộ dáng cúi đầu xuống không dám nhìn ai rốt cuộc lại khiến trong lòng Phượng Toàn nổi lên nồng đậm cảm giác áy náy hổ thẹn.

A, rõ ràng là hấn có chưa làm gì nha!

“Thật xin lỗi !” - Nàng thật khê, thật khê giọng xin lỗi.

Vì sao nàng cứ luôn miệng nói xin lỗi như vậy ? Phượng Toàn có chút tức giận, trong lòng rối rắm một hồi lâu, liền quyết định không đấu tranh nữa. “Đi thôi, dù sao nàng nói thời điểm còn chưa tới, ta mời nàng đi ăn đồ !” - Nếu như trong lúc đang đợi người nhà mà nàng bị gió thổi bay vậy thì nguy rồi.....

Lý do gì cũng đều tốt cả, đem một tiểu cô nương cô độc lẻ loi “Phóng sinh”* vốn là làm trái với bản tính của hấn. Nếu không phải vì thân phận của hấn bất tiện, lại đang ở nơi đất khách, hấn căn bản sẽ không có nhiều kiêng dè như thế.

(*phóng sinh là hành động thả tự do cho những sinh vật tội nghiệp, là việc làm tu nhân tích đức theo lời Phật dạy. Ở đây ý là Toàn ca ca thả Băng nhi ra về, nhưng anh này rất thiện tâm toàn làm việc tốt nên tác giả chơi chữ dùng từ này nói rõ bản chất của Toàn ca ca)

Lê Băng không từ chối. Hơn nữa nàng hơi ngượng ngùng phát hiện, trong lòng nàng thật ra có chút mừng thầm !

Phượng Toàn mang theo Lê Băng đến một quán trà được bình luận là không tệ lắm của khu Nam thành. Nhưng, từ trước đến giờ, hấn rất ít lui tới quán trà để tránh người quen nhận ra lại nhiều miệng truyền ra ngoài những lời lung tung.

Hoắc Lỗi hẹn hấn đến từ quán Tiên Các ở khu Bắc thành, cho nên ít nhất có thể không cần lo lắng sẽ gặp phải Hoắc Lỗi. Lại nói, Y Phượng Toàn hiểu rất rõ gã biểu đệ này, chỉ cần có mấy người phần hồng tri kỷ kia, Hoắc Lỗi sẽ rất nhanh quên đêm nay là đêm nào, hấn chỉ nhớ được ở đêm khuya đó, hấn móc ra “biểu đệ” của mình cùng với mấy người ôn nhu hương là được rồi.

Lê Băng vẫn không gỡ bỏ mặt nạ, Phượng Toàn cũng không miễn cưỡng nàng. Trong lễ tế Dạ Thần, nữ nhân chỉ có thể tháo bỏ mặt nạ ở trước mặt nam tử trong tim mình, vì vậy đa số mặt nạ được dùng trong lễ hội Dạ Thần là kiểu che nửa mặt, nữ tử cả đêm đeo mặt nạ cũng không ảnh hưởng tới việc ăn uống. Nghe nói cũng có vài thiên kim gia đình giàu có, vì tập tục mà khó có thể quang minh chính đại gỡ gỡ tình lang, nên mặt nạ sẽ giúp các nàng không cần trực tiếp lộ dung làm hư “gia tộc môn phong” (nề nếp của gia đình dòng họ gọi tắt là gia phong). Mặc dù lúc này ở trong quán trà, cũng có khối người không đeo mặt nạ.

Thấy Lê Bằng khách sáo gọi một tô mì ngậy đáp*, hần không biết đã từ lâu Lê Bằng rất tò mò đối với đồ ăn vặt chốn bình dân, nhất là những thứ này không được đặt lên bàn tiệc, cũng sẽ không xuất hiện trong ngự thiện phòng, thật ra thì lúc gọi nó Lê Bằng có chút hưng phấn. Phụng Toàn nghĩ thầm, một tô mì ngậy đáp sao ăn đủ no được ? Khó trách tiểu nha đầu gầy như thế. Thế là hần lại gọi một đĩa bánh xốp bơ, một lồng bánh hạt sen hấp, một khối đậu hũ non tưới dầu vừng, một bình trà nóng, hai người đồng thời bắt đầu ăn, hần cũng tự gọi món mì nước lạnh mang hương vị quê hương, thỉnh thoảng lại bắt ép nàng ăn nhiều một chút.

Trong bữa ăn, hai người không nói gì nhiều, dù sao chỉ là người xa lạ, bèo nước gặp nhau, tiểu nha đầu có chút lén lút thật làm hần cảm thấy buồn cười. Lê Bằng đối với những thứ bánh xốp và bánh hấp thường có trong cung thì không hứng thú lắm, trái lại nàng rất ngạc nhiên đối với bát mì ngậy đáp, ngay cả phần hành lá cắt nhỏ trong nước mì cũng được ăn say sưa ngon lành, một cây mầm đậu cũng phải nhai kỹ nuốt chậm, ăn canh như thể đó là “quỳnh tương ngọc dịch” hiếm có, khẽ nhấp một cái, cẩn thận liếm liếm nước canh dính bên môi, rồi sau mới làm ra dáng vẻ thần thánh trang nghiêm nhất đưa từng thìa nước canh vào trong miệng, thứ nước cốt ninh từ xương heo, bắp ngô, củ cải và cà chua, rồi rắc thêm ít muối biển tạo thành nước canh thơm ngon chảy vào trong miệng, cuối cùng mới chậm rãi nuốt xuống, thiếu chút nữa muốn ngay lập tức phát ra một câu xuýt xoa tán thưởng.

Lúc ăn mì ngậy đáp mà tiểu nha đầu này cũng rất làm trò, còn đặc biệt quan sát cẩn thận bàn ăn bên cạnh ăn như thế nào, cái cách nàng nhai nuốt tựa như đang điều chế thuốc vậy, há to miệng ăn rau dưa, cắn làm đôi để nhai, hết lần này đến lần khác há miệng không ngừng nhai nuốt. Còn với món mì nước lạnh chưa bao giờ nghe qua cũng chưa thấy qua, thì càng khiến nàng tò mò hơn. Thấy nàng liên tiếp lén lén nhìn tô mì nước lạnh của hần, dè dặt, cũng biết là có phần thất lễ, nhưng lại không nhịn được liên tục phóng tới ánh mắt thăm dò... Khóe miệng Phụng Toàn cũng rất nhanh không nén nổi.

Thế là, Phụng Toàn dứt khoát mượn tiểu nhị cái bát nhỏ, chia một chút mì nước lạnh trong tô của mình cho nàng.

“So với khẩu vị cổ hương của ta ở phương Nam thì không giống lắm, chỉ coi như tạm được !”

Ăn thức ăn trong bát của người khác, thật sự không phải một hành động nên có của công chúa Hoàng thất, nhưng nàng cảm thấy thật vui vẻ, hơn nữa cũng không thể chờ nổi muốn nếm cái món mì lạnh phương Nam kia, thậm chí không nhịn được tự nói với chính mình, hãy coi cái thứ “không hợp lễ tiết” nho nhỏ này trở thành một món phần thưởng đi, nàng hiếm khi chống cự được với sự khen thưởng.

Chú thích:

Mì ngậy đáp: bột mì không thái sợi mà vè thành cục to. Ngậy đáp vừa có nghĩa là vướng mắc vừa có nghĩa là cục/ hòn.) Thì ra mì có hương vị như thế này, thì ra người phương Nam ăn mì lạnh như vậy. Những thứ này đều là chuyện nhỏ không đáng kể, nhưng đối với cuộc sống trong tháp ngà không dính khói bụi trần gian của nàng lại giống như mở ra một ô cửa sổ nhỏ, khiến nàng kích động, ánh mắt sáng ngời.

“Công tử... là người phương Nam ?” - Lần đầu tiên mở miệng tán gẫu cùng người xa lạ, nàng thật căng thẳng, liên tục xác nhận trong miệng mình không có thức ăn mới dám mở miệng.

Phụng Toàn ngẫm nghĩ, cảm thấy không cần thiết phải che giấu. “Ta là người Cao Dương!” - Trong giọng nói của hần không có thổ âm, hình dáng bên ngoài của người Cao Dương và người Đại Thần cũng không khác biệt quá rõ ràng, nếu không nói ra thì thật khó có thể phát hiện.

Cao Dương, nàng biết, là một trong những đại thần liên bang, vị trí ở phương Nam, thổ địa phì nhiêu, khí hậu ấm áp, nghe nói ở Cao Dương trong một năm không có được mấy ngày tuyết rơi, ở tại quốc cảnh phía Nam của bọn họ, có vài người thậm chí ngay cả tuyết cũng chưa từng gặp qua một lần trong đời. Những thứ này nàng học được từ chỗ Thái Phó.....

Trên thực tế, dĩ nhiên không chỉ có những thứ này, nàng rất cố gắng nghe lời mẫu phi nói, cố gắng học tập, cố gắng biểu hiện để phụ hoàng có ấn tượng tốt với nàng, coi như dù phải hy sinh giấc ngủ cùng tất cả thời gian nhàn rỗi cũng ở viện học không quản ngại. Nàng có thể lặng yên nghiên cứu tất cả những thứ về quan hệ ngoại giao với liên bang, những thứ đạo trị quốc của quốc chủ kia, làm hết sức để những bài tập do Thái Phó giao cho nàng được hoàn thành hoàn mỹ.

Nhưng hiển nhiên, những thứ kia vẫn cứ không đủ. Vĩnh viễn không đủ.

Nàng trắng đêm chưa chớp mắt ôn tập và làm bài tập, ngày ngày đêm đêm suy nghĩ làm sao có thể dễ dàng đạt được yêu cầu của mẫu phi và phụ hoàng, không dám nghỉ ngơi một thời khắc nào, khi nàng chịu đựng đến nỗi bản thân mình kiệt quệ, cho là sẽ có một chút thành quả, đôi tay nơm nớp lo sợ cầm đưa đến trước mặt bọn họ, lại vĩnh viễn chỉ thấy thất vọng và sự thiếu kiên nhẫn.

Sách luận của nàng về binh thuật thật vất vả mới lấy được sự tán đồng của Thái Phó, Thái Phó nói không thể bắt bẻ điều nàng đã viết.

Nhưng, “Một vị Điện hạ khác” viết, ngay cả phụ hoàng cũng vỗ bàn tán dương.

Hoàn mỹ lại càng thêm mỹ, làm người ta tán thưởng so với không thể bắt bẻ, không phải là không kém bao nhiêu, mà là cách nhau một trời một vực! Nàng cầm sách luận được Thái Phó ngợi khen phê chuẩn, trở lại cung Trường Lạc lại bị mẫu thân nổi nóng, ác độc xé bỏ, cái đạt được vẫn là bị đánh dữ dội một trận.

“Cao Dương có những thứ gì?” - Thật ra thì nàng cũng biết khá nhiều, giờ khắc này cổ họng lại căng lên, tỏ vẻ kém cỏi mở miệng.

“Cao Dương ở phương Nam.”, cho rằng tiểu nha đầu cảm thấy xa lạ, Phượng Toàn không những không giận, chỉ coi như giới thiệu cổ hương của mình cho bằng hữu mới quen, nói, “Là một trong những quốc gia kết liên minh với Đại Thần sớm nhất, nhưng mà đất đai của chúng ta so Đại Thần nhỏ bé, hơn nữa nghề nông chiếm đa số, cho nên ta vẫn rất muốn tới Đại Thần học tập hệ thống thủy lợi ở nơi này... Xin lỗi, sao ta lại nói những thứ này với nàng nhỉ?” - Hắn không nhịn được bật cười.

Những thứ này, thật ra thì nàng đều có học qua đấy. Lê Băng ngập ngừng nói: “Ta rất hâm mộ các người...”

Khi nàng nói chuyện luôn là e sợ, khiến Phượng Toàn cho là mình nghe lầm. “Hả?”

“Thời điểm tuyết rơi, động vật nhỏ không kịp di dời về phía Nam, hoặc không có nhà để về sẽ bị chết rét!” - Nàng không thích tuyết, vậy mà mùa tuyết rơi ở Thiên Kinh thường thường dài đến ba, bốn tháng.

Mặc dù lời của nàng nghe có chút điên cuồng, Phượng Toàn cũng hiểu ý, xem ra nàng biết Cao Dương rất ít khi có tuyết rơi. “Đúng vậy, ta tới Thiên Kinh hai năm rồi, mùa tuyết đối với ta mà nói có một chút khó chịu, bất quá thì rèn luyện thân thể nhiều hơn, ngoài ra đi theo đám thợ thuyền làm việc một phen, lâu dần cũng thích ứng được.”, đề tài này thật sự khiến hắn thấy hơi nhớ nhà, “Cao Dương rất ít khi có tuyết, chỉ là thường xuyên ba năm bốn năm lại xảy ra một trận lũ lụt, ta thật sự hi vọng bản thân học được ít kiến thức ở nơi đây, có thể sớm về để giải quyết khốn cảnh của quê hương!”

Cho nên... Lê Băng thấy hơi lo lắng liền xê dịch tư thế ngồi, “Người sẽ ở Thiên Kinh ở bao lâu?” - Không hiểu vì sao, nàng đột nhiên để ý mà nói ra vấn đề này. Mặc dù suy nghĩ kỹ một chút, người ta ở tại Thiên Kinh bao lâu đâu có quan hệ gì với nàng? Nàng không xen vào, cũng không có ảnh hưởng mới đúng?

Phượng Toàn chỉ coi là nàng thuận miệng hỏi thăm, liền nói: “Ồ đến khi phụ thân ta hết giận, hoặc là...”, thật ra người cần “hết giận” chân chính phải là huynh trưởng, phụ thân chỉ nghĩ để cho huynh trưởng có một bậc thang đi xuống thôi. Nhưng mà hắn đã nghĩ tới, dù huynh trưởng kể vị, hắn cũng không nhận thấy có thể đạt được sự tha thứ, có lẽ cả đời này hắn cũng không trở về được chăng? Cái ý nghĩ này khiến Phượng Toàn đột nhiên vô cùng sa sút chán nản, “Không nói cái này nữa!”

Hắn đột nhiên chấm dứt đề tài, hơn nữa lại có vẻ mặt buồn bã, khiến Lê Băng cho rằng mình lại nói sai, đã làm chuyện sai, lập tức bèn đặt đĩa tre xuống, tay nhỏ bé để ngang ở trên đùi, ngồi nghiêm chỉnh, đỉnh đầu lại cúi thấp xuống, ngập ngừng xin lỗi: “Thật xin lỗi...”

Phượng Toàn sững sờ. Sao nàng lại nói xin lỗi?

“Không phải...” - xem ra nàng hiểu lầm cái gì rồi, Phượng Toàn cảm thấy hơi nhức đầu, thấy nàng cúi đầu càng thấp, quả là đã khiêu chiến với sự vô tình của hắn đến cực hạn... nếu hắn thật sự hiểu được làm sao có thể không động từ tâm, giờ phút này cũng sẽ không ngồi ở quán trà uống trà với nàng!

Phượng Toàn gần như muốn thở dài một hơi, nhưng linh quang chợt lóe, đột nhiên nói: “Nàng có biết Thủy Nguyệt Hành Giả không?”

Lê Bằng chậm rãi ngẩng đầu lên, một mặt thật vui mừng vì hình như hắn không tức giận, mặt khác cũng có chút xấu hổ, nàng hoàn toàn không biết cái gì là Thủy Nguyệt Hành Giả.

“Đó là đoàn tạp diễn lưu lạc đến từ Cao Dương, ở Đại Thần rất được dân gian hoan nghênh, bọn họ đến cùng chư Vương các nước, vừa lưu lạc vừa biểu diễn, thường đi trước để biểu diễn ở ngày hội và lễ tế quan trọng của các quốc gia !” - Hắn cũng không bày tỏ thái độ coi trọng thứ thuộc về mình, Thủy Nguyệt Hành Giả dựa vào thực lực được dân chúng các nước yêu thích là sự thật, chỉ là không được nổi danh trong giới quý tộc mà thôi.

“Ta biết hôm nay bọn họ được phép diễn xuất ở khu phía Đông, vốn tưởng rằng không có cơ hội đi xem biểu diễn, nàng có hứng thú cùng đi với ta không ? Ta mời nàng xem những trò biểu diễn của nước ta !”

“Có thể không ?” - Cặp mắt Lê Bằng sáng lên, cho dù cách một lớp mặt nạ, vẫn rạng rỡ như ánh mặt trời, sắc hồng trên gương mặt lộ cả ra ngoài chiếc mặt nạ, đủ để cho người ta hiểu nàng có bao nhiêu mong đợi.

Tất cả những thứ bên ngoài bức tường cao, mọi thứ ở bên ngoài Thiên Kinh, toàn bộ những thứ ở bên ngoài Đại Thần, cho tới bây giờ nàng vẫn luôn mong mỏi nghĩ tới!

“Dĩ nhiên !” - Vốn chỉ muốn trấn an nàng, không ngờ lại hợp tâm ý của nàng.

Thật ra thì chính hắn cũng mong đợi có phải không ? Khi cùng Hoắc Lỗi ra ngoài tham gia lễ hội, hắn bỗng thấy tiếc nuối là tối nay mình không có chút rảnh rỗi đi xem buổi biểu diễn đến từ cố hương. Trước kia ở Cao Dương, thật ra hắn cũng không ham thích loại hoạt động này, nhưng thân là hoàng tử, hắn vui vẻ tiếp xúc với nhân tài kiệt xuất của các ngành nghề, thích cùng bọn họ bàn luận viển vông, lắng nghe cách nghĩ của bọn họ... A, quả thật hắn từ đầu đến chân thật giống với phần tử có dã tâm, khó trách huynh trưởng luôn coi hắn như cái gai đâm sau lưng !

Khi đó, hắn chính là khách quen hậu thuẫn cho Thủy Nguyệt Hành Giả. Lúc ban đầu những người giang hồ đi diễn xiếc kia cũng còn có chút kiêng dè với hắn, dù sao thân phận của hắn so với cái địa vị theo như thường nhân gọi là dưới đáy xã hội của bọn họ quả thực không thích hợp với nhau, càng không phải là đặc biệt nhiệt tình yêu thương tài nghệ tạp diễn của dân gian, nhưng Phượng Toàn không có cái dáng vẻ vương tử kiêu căng, lại vui lòng lắng nghe tiếng nói của dân chúng, hơn nữa sẽ đứng lúc phát biểu đề xuất ý kiến với phía triều đình, là người khiêm nhường khiến cho người dân ở Cao Dương nói chuyện rất hăng say, làm cho hắn tình nguyện bỏ qua thân phận càng nghe càng muốn can dự. Hắn có lẽ là người ngoài nghề, nhưng lại nhiệt tình yêu thương dân chúng và đất đai ruộng vườn, dần dần những bằng hữu giang hồ này so với những bằng hữu quý tộc kia, ngược lại đối xử với hắn thành thật hơn nhiều.

Mà nay, muốn đi xem những bằng hữu giang hồ ở cố hương kia, hắn thấy có một chút “cận hương tình khiếp”*. Ai cũng biết, Cao Dương Vương để thứ tử (con trai thứ hai) đến Đại Thần, lấy mỹ danh là bày tỏ thần phục đối với Đại Thần, bày tỏ nguyện ý để cho nhi tử của mình dâng sức khuyến mã vì Đại Thần, trên thực tế căn bản là lưu đầy hắn ở bên ngoài.

(* “cận hương tình khiếp” : biểu đạt tâm trạng người xa quê đã lâu không có tin tức về quê nhà khi gần về đến làng quê thì tâm trạng trầm mối ngổn ngang lo lắng, e sợ)

Hoàng đế Đại Thần cũng biết điểm này. Thực may mắn, mặc dù chuyện nhà của Hoàng đế Đại Thần cũng không hài hòa tốt đẹp như ngoại nhân nhìn thấy, nhưng hắn ngược lại thật sự là một vị quân chủ nhân từ, nhìn xa trông rộng. Cao Dương Vương để thứ tử đến Đại Thần, kỳ thực thì ép buộc hắn làm vai trò của một con tin, vừa có thể tránh khỏi việc trưởng tử ghen ghét con thứ, tránh phát sinh chuyện huynh đệ trong nhà cãi cọ nhau, làm ra chuyện hồ thẹn với từ đường, lại vừa có thể “vô mông ngựa” nịnh bợ Đại Thần, thật là tính toán khéo léo sáng suốt.

Tuy nhiên, hai nước chung sống hòa bình, phái con tin tới đây cũng không còn ý nghĩa, Hoàng đế Đại Thần không muốn để cho chuyện nhà của Cao Dương Vương ảnh hưởng tới quan hệ giữa hai nước trong tương lai, xem ra cũng vô cùng hiểu rõ “mỗi nhà đều có quyển sách khó đọc”, dù là đế vương tương tương cũng không ngoại lệ.

(để vương tương tương: vua, tể tướng và tướng quân)

4. Chương 4

Thế là Hoàng đế Đại Thần để Phụng Toàn ở tại nhà cô của hắn, hơn nữa còn cho làm việc dưới trướng dưỡng của hắn là Đại Thần Hoàng triều Phiêu Kỵ đại tướng quân - Hoắc Thanh Vân. An bài như thế đối với Phụng Toàn mà nói coi như tương đối thân thiện, ở tại nhà của người thân so với ở trong cung là tuyệt đối tự tại, cũng có ý nghĩa bất đồng rất lớn. Mặc dù trong triều không ít người cho là để hoàng tử Cao Dương tòng quân (tham gia vào quân đội) không khác nào đem cơ mật quân sự chủ động tiết lộ ra cho ngoại nhân biết, chỉ là hình như lão hoàng đế đặc biệt có tính toán riêng của mình.

Vậy mà hôm nay, hắn, vị hoàng tử lâm vào khốn cảnh bị lưu đầy ở bên ngoài này sẽ đi gặp lão bằng hữu ở cố hương, trong lòng không khỏi trăm mối cảm xúc lẫn lộn. Nhớ nhưng là một chuyện, chân chính gặp lại là một chuyện khác, khiến hắn cảm thấy có một phen giằng co !

(* lão bằng hữu: ông bạn già/ bạn lâu năm)

Chỉ là, đám người giang hồ đi tập diễn kia, lòng dạ và tầm mắt cũng như thủ đoạn so sánh với đám vương tôn hậu duệ quý tộc mưu toan chỉ vì danh lợi và quyền quý, lại là một loại cảnh giới bất đồng khác xa nhau. Khi những bằng hữu giang hồ không câu nệ tiểu tiết ôm hắn, vì có thể “Tha hương ngộ cố tri” mà cười to, hốc mắt Phụng Toàn cũng nóng lên, không khỏi đối với một khắc kia, trước thế tục phiền não như vậy mà cảm thấy mình thật xấu hổ và nhếch nhác.

(Tha hương ngộ cố tri: nơi đất khách gặp được bạn cũ, sẽ càng thêm mừng tủi nhớ lại quá khứ hơn)

Nhưng nội tâm của hắn thật ra vẫn rất ấm áp và vui sướng.

“Ta đang suy nghĩ tối nay có thể nhìn thấy người hay không đấy !”

“Hảo tiểu tử ! Người được lắm, đến Đại Thần chưa được mấy năm đã kết giao với tiểu cô nương rồi... ” - mọi người cười ha ha, vẻ mặt mập mờ chế nhạo, nhìn tới nhìn lui hai người, Lê Băng cảm thấy thật may mắn là nàng đeo mặt nạ.

“Không phải, nàng là... bằng hữu thôi !”

“Ta hiểu, ta hiểu, chỉ là bằng hữu chứ gì !” - Vị trưởng đoàn, trên mặt vẫn đang hóa trang thành vai hề, ra sức sử dụng nét mặt đặc biệt hí kịch hóa của hắn, vừa nháy mắt ra hiệu vừa nói, ở phía sau hai người, các nam đoàn viên chuyên diễn kịch lập tức cũng rất phối hợp chấp tay, nhảy lên diễn cảnh hai người nam nữ Đại Thần trong đêm nay thành một đôi khiêu vũ.

“Chỉ là bằng hữu... Thật sự chỉ là... Bằng hữu...” người diễn vai tiểu nữ nhân trong hí khúc dùng giọng trầm thấp, ngẫu hứng sáng tác dựa theo điệu hát dân gian bản xứ để hát lên.

“Này, đừng làm loạn !” - Mặc dù hắn rất hoài niệm bọn họ không có gì kiêng kỵ, nhưng thời điểm bây giờ không đúng ! Phụng Toàn cảm thấy hơi xấu hổ, thoáng nhìn qua Lê Băng, lại thấy nàng nhìn chằm chằm các đoàn viên ngẫu hứng diễn xuất, xem không chớp mắt.

Nàng chưa bao giờ thấy chuyện như vậy. Coi như trong cung có gánh hát và nhạc quan được xưng tụng là đứng đầu đế quốc, thì mẫu phi cũng không cho phép nàng lãng phí tâm lực vào những chuyện vô ích đó. Nàng thường thường ngồi một mình im lặng tĩnh mịch trong thư phòng, hướng về phía chiếc cô đèn, nín thở trầm ngâm, nghe loáng thoáng tiếng vọng từ cung Thái Bình phía xa xa, thậm chí là âm nhạc truyền tới từ ngự hoa viên... Mặc dù những thứ này rất nhỏ bé giống như là ảo giác của nàng, nhưng nàng chỉ có thể dựa vào những thứ đó để tưởng tượng, nhớ lại, cực kỳ lâu trước kia, khi nàng còn rất nhỏ, khi phụ hoàng và mẫu phi vẫn đang ân ái, khi trên mặt của mẫu phi vẫn nở nụ cười tươi vui, nàng ở bên phụ hoàng và mẫu phi trong buổi thọ yến, ở trong nhiều loại lễ hội, đã từng xem qua, những buổi trình diễn kia khiến nàng giống như có được giấc mộng đẹp, rực rỡ tươi sáng.

“Lúc này phải làm mẫu thôi !” - Nhi tử độc nhất của trưởng đoàn, thủ lĩnh ảo thuật gia của Thủy Nguyệt Hành Giả, vừa hiện thân liền khiến các thiếu nữ đợi hắn cả đêm ở bên ngoài không ngừng thét chói tai, lập tức khoe khoang, đem sở trường ra đùa giỡn, cố ý ở trước mặt Lê Băng nhẹ nhàng nháy một bên mắt, ngay sau đó trong tay xuất hiện một đóa hoa phù dung, hắn cười đến vô cùng phong lưu phóng khoáng mà đưa hoa cho Lê Băng.

Lê Bằng cảm thấy thật thần kỳ, không thể tưởng tượng được ! Mặc dù thiếu niên này xem ra cũng chỉ xấp xỉ tuổi của nàng, nhưng từ nhỏ đã phải kiếm sống ở khắp trời nam đất bắc, phong cách thần thái lão luyện rõ ràng không tương xứng với nét mặt ngây thơ của hắn. Đối với thiếu niên đưa hoa ình, nàng có chút bẽn lẽn, thẹn thùng, nhưng vẫn vui vẻ nhận.

Thiếu niên chuyển sang nói với Phượng Toàn: “Sự hãnh diện của người diễn viên là có được khán giả như cô nương vậy, đối với chúng ta mà nói đó là khích lệ và vinh hạnh lớn lao. Ngài nên học nhiều một chút !” - Lại còn giáo huấn cả hoàng tử nữa! Phượng Toàn không khỏi cảm thấy có chút buồn cười.

“Được rồi, được rồi, sắp sửa bắt đầu diễn rồi !” - Phu nhân của trưởng đoàn, nữ “thuần thú sư” độc nhất vô nhị trong thiên hạ, bước vào lều trại để thúc giục đám nam nhi bắt đầu làm việc. Nhìn đại tỷ lạnh nhạt đi tới chỗ bọn họ, tuy không tươi cười thân thiện, nhưng lại nói: “Hôm nay, vé được bán hết sạch rồi, thật may là còn có vị trí tốt để lại cho các người. Đến đây đi, đây là chỗ ngồi cuối cùng, A Toàn dẫn theo cô nương tới mới có đối xử đặc biệt đấy !”

(thuần thú sư: người huấn luyện thú)

Hai người đoàn viên vừa khiêu vũ lúc trước nháy mắt, một tung một hứng mà hát rằng: “Cái gì ? Chúng ta còn có chỗ ngồi trống ư ? Sao có thể ? Chúng ta là Thủy Nguyệt Hành Giả oanh động vô lâm, kinh động vạn giáo, lại có chỗ ngồi trống trong buổi biểu diễn !”

“Dĩ nhiên, muội muội, muội có điều chưa biết, đây chính là lời chúc phúc đã được nói trong truyền thuyết, nếu năm nay ngồi ở đó, sang năm đôi tình nhân sẽ được ăn trứng gà đỏ*!”

(*trứng gà đỏ: tục lệ là nhà nào có em bé mới sinh sẽ được tặng trứng gà nhuộm đỏ. Ý của câu trên là 2 người nếu ngồi ghế ngồi tình nhân thì sang năm sẽ sinh em bé)

Hai kẻ ngốc ! Trước khi rời đi, Phượng Toàn không nhin được quay đầu lườm bọn họ một cái.

Đêm huyền ảo, sắp sửa bắt đầu.

“Kính Hoa Thủy Nguyệt”, kia là thiên đường ảo mộng hư vô, hay là cái bóng của vạn vật nơi hồng trần? Là lời ngóng cuồng vọng niệm của thi nhân, hay là một hạt mầm gửi thân vào chốn nhân gian muôn hình vạn trạng ?

(“kính hoa thủy nguyệt”: hoa trong gương, trăng trong nước, miêu tả cảnh huyền ảo.)

Chúng ta là những hành giả ảo mộng, qua lại giữa những cái chân thật và cái hư ảo, có thể sống quẩn quanh trên những dải sông khúc khuỷu, thoáng chốc lại bị lầm lạc trong những bọt sóng cuộn cuộn lẫn trên cát sỏi, hoặc là trong rừng rậm mênh mông bát ngát, có thể ở trong những năm tháng phù du tựa như một cái chớp mắt, quay đầu lại ngủ một đêm thôi cũng đã là “bãi bể nương dâu”, gảy một khúc cổ điệu, hát vang bài ca về người anh hùng chí khí hào hùng năm xưa.

(“Bãi bể nương dâu” gốc hán là “thương hải tang điền” : chỉ sự thay đổi của tự nhiên. Nghĩa bóng chỉ sự ngậm ngùi tiếc nuối trước những thay đổi lớn lao của cuộc đời. Câu này gần nghĩa với “vật đổi sao dời”, nhưng “vật đổi sao dời” mang nghĩa tích cực hơn.)

Hay như các người hỏi ta về những huyền thoại từ trăm ngàn năm trước kia là thật hay giả? Không bằng tại đêm nay, hãy để ta vì các người diễn kịch kể lại từ đầu

Hóa ra, trưởng đoàn để vị trí của bọn họ ở ngay gần đài sân khấu rộng bằng phẳng. Phía trước cổng vòm của lều trại chính có một mảng đất nhỏ thông thường không được mở ra làm lối để người ta đi lên bởi vì sợ quản lý không tốt sẽ xảy ra nguy hiểm, ngoại trừ sử dụng làm đường đi lúc đoàn viên tham gia dựng lều, hơn nữa căn bản cũng không cho phép khán giả đi lên đó. Nhưng ngược lại, đôi khi người hầu chuyên tiếp đãi khách nhân có thể dễ dàng đi lên nhìn miễn phí các màn biểu diễn.

Lúc này, người chuyên tiếp đãi khách trong đoàn đi lên tặng mấy đồ ăn vặt và điểm tâm, Lê Bằng tập trung tinh thần, nhìn chăm chăm trên sân khấu nên không để ý tới, Phượng Toàn phát hiện ra mới nói không muốn làm phiền bọn họ, người hầu béo mập nhân tiện nói: “Bà chủ nói ăn xong mới cho phép đi !” - Hắn chớp chớp mắt, động tác và thân hình tuyệt không tương xứng với nhau, nhanh như một làn khói đã không trông thấy nữa.

Phượng Toàn thấy hơi buồn cười, đưa một xâu quả hồ lô cho Lê Băng.

Ở trong cung, chưa từng được ăn cái này ! Nàng rõ ràng cực kỳ vui vẻ, “Cám ơn.”

Phượng Toàn nhìn nàng một lúc, đột nhiên cảm thấy có phần ỷ, nhưng lại cố ý giả bộ vô tình nói: “Chỗ này không có người, nàng... Ta sẽ không nói ra ngoài, nàng muốn tháo bỏ mặt nạ cũng không sao !”

Lê Băng cũng biết nàng vẫn đeo mặt nạ không khỏi có vẻ quá xa cách, hơn nữa hẳn đối xử tốt với nàng như vậy... Cố ý nhìn chằm chằm lên sân khấu, thật lâu không nhận được câu trả lời, Phượng Toàn không nhin được nhìn nàng một cái, thì lại thấy nàng yên lặng nhìn hắn, sau đó cúi đầu xuống. “Thật xin lỗi...”

Lại nói xin lỗi ! Nha đầu này rõ là.

“Ta không thể gây ra phiền toái cho người trong nhà, nếu không... Nếu không, bọn họ sẽ phải hứng chịu tổn thương rất lớn !” - Mẫu phi thống khổ như vậy cũng là vì nàng. Nếu chuyện Đại công chúa lên lút xuất cung bị phát hiện, sẽ bị Hoàng thất gièm pha, phụ hoàng sẽ càng thêm thất vọng về nàng, bá quan văn võ đồng thời cùng lên tiếng khiển trách, mẫu phi sẽ càng thêm khổ sở.

Xem ra, nàng cũng không phải có ý xa lánh hắn. Mấy cái xiềng xích của đám quý tộc già ở Đại Thần so với ở Cao Dương nặng nề hơn, điểm này hẳn sớm đã được lĩnh hội, thật ra thì dưỡng của hắn thân là võ tướng, nhưng Hoắc gia ở phương diện này coi như là đặc biệt phóng khoáng, chỉ là những thứ hắn tai nghe mắt thấy trong hai năm qua cũng khiến hắn hiểu được: Đại Thần mặc dù khá cường thịnh hơn Cao Dương, nhưng gắng nặng của mấy thứ lễ nghi phiền phức đều to lớn như nhau. Cho nên, trong tâm hắn rất cảm kích trước sự đối xử của Hoàng đế Đại Thần dành cho hắn.

“Không cần miễn cưỡng. Nhưng ta còn chưa biết danh tính của nàng, nếu như không tiện bày tỏ với người khác, hãy nói cho ta biết nhũ danh của nàng...”

“...” - Khắp thiên hạ đều biết đến danh tính của Đại công chúa đế quốc, nàng sao có thể thẳng thắn nói ra được đây ? Lê Băng suy nghĩ một chút mới nói: “Tiểu Tuyết!”, nàng nói dối, rất hy vọng một ngày nào đó có thể được nói ra thân phận chân thật với hắn, cũng sẽ nói câu xin lỗi với hắn. Lê Băng vừa khổ sở vừa áy náy mà nghĩ.

“Tiểu Tuyết,” Phượng Toàn cười, “Ta cảm thấy nàng rất thích hợp với cái tên này !”

Nụ cười ấy thật ấm áp, dường như Lê Băng không cách nào chuyển dời ánh mắt ra khỏi người hắn, nhưng cũng âm thầm cảm thấy may mắn là mặt nạ đã che đi vẻ bất đắc dĩ trên khuôn mặt nàng.

Nàng cũng hi vọng nàng chỉ là một “Tiểu Tuyết” đơn thuần mà bình thường thôi.

“Ta tên là Phượng Toàn. Có nghĩa là: Phượng hoàng lượn vòng !”

Lê Băng sửng sốt. Quốc chủ của Cao Dương mang họ Phượng. Như vậy hẳn là... Có lẽ nào ? Nhưng họ Phượng ở Cao Dương dù sao cũng được coi là một danh gia vọng tộc.

Mặc dù thân là người thứ hai được lựa chọn thừa kế đế vị, nhưng hiển nhiên trong cung không có ai tin rằng nàng thật sẽ thừa kế đế vị, cuộc sống của Lê Băng mãi mãi chỉ là phấn đấu tận lực học tập sự giáo dục liên quan đến Đế Vương... Dù tất cả mọi người tin tưởng chưa cần dùng tới nàng, bởi vì sự ưu tú của người sắp sửa thừa kế đế vị so với nàng nhiều không đếm nổi, cho nên sự tồn tại của nàng chỉ là một sự “phòng ngừa ngộ nhỡ”. Tệ hơn nữa, tất cả mọi người đều biết rõ, ai mới là chủ nhân chân chính của đế quốc trong tương lai, nàng - “thí sinh dự bị” của đế vị bất luận có cố gắng bao nhiêu, cũng chỉ để cho người ngoài cuộc lườm nguýt, khiến Tiêu Phòng* ghen ghét kiêng kỵ. Hoàng Hậu vẫn e ngại trước thân phận của nàng đối với quy chế trong Hoàng thất Đại Thần mà nói còn là sự tồn tại cần thiết, tất phải ấn nh ấn coi nàng như một gánh nặng, như là cái gai đâm sau lưng.

(*Tiêu Phòng: tức điện của Hoàng Hậu, ở cung Vị Ương , đời Hán. Tường quét bùn đất trộn hạt tiêu cho ẩm, thơm và cũng để tượng trưng ước mong được nhiều con (tiêu có nhiều hạt). Về sau, phẩm chỉ các hậu phi)

Nàng phải cố gắng vì mẫu phi; nhưng xem ra sự cố gắng của nàng ở trong mắt ngoại nhân lại đại biểu cho nàng có dã tâm bưng bưng hy vọng một ngày kia được “phù chính”, quả thật đây cũng là kỳ vọng của mẫu phi, càng khiến cho cuộc sống trong cung của nàng như đi trên một lớp băng mỏng, phải cẩn thận từng

ngày. Trong cung, vì tiền đồ của mình cũng tốt, vì không đắc tội với Hoàng Hậu cũng tốt, từ trên xuống dưới cùng chung một ý chí: cô lập Lê Bằng về mặt chính trị. Huống chi, thái độ của cái vị ngồi trên Long ỷ kia đối với việc này vẫn là ngầm cho phép.

(Phù chính: từ thiếp được đưa lên làm vợ chính. Âm chỉ người phụ được tôn lên làm chính. Long ỷ ghế tựa đầu rồng, ghế ngồi của hoàng đế)

Cung Trường Lạc và mẫu phi chính là toàn bộ thế giới của Lê Bằng. Chuyện quốc chủ Cao Dương phái thứ tử đến Đại Thần, có thể nói là Lê Bằng không biết chút gì. Hoàng Hậu ngầm cho phép Lê Bằng học trong “sách chết”... Nói không chừng càng vui hơn khi thấy vị Đại công chúa tầm thường đã làm nổi bật lên hài tử thiên tư trác tuyệt của nàng, nhưng, nàng căn bản không thể dễ dàng tha thứ để cho Lê Bằng đem chút “cố gắng” này kéo dài đến mức có thể thành lập uy vọng về quân sự và thế lực chính trị trên thực tế.

(sách chết: ám chỉ kiến thức giáo điều cố định không phù hợp thực tế, người học sách chết chỉ biết làm một cách máy móc, vận dụng không linh hoạt / Thiên tư trác tuyệt: bản chất trời cho cực kỳ thông minh)

Lan phi bị cấm chỉ không được phép có bất kỳ sự quấy nhiễu nào đến việc học tập của Đại công chúa - hoặc nói, bề ngoài chỉ được Hoàng đế tán thành xử lý mấy chuyện vụn vặt, tạp vụ xuất hiện trong cung Trường Lạc. Hiển nhiên về mặt chính trị, liên quan đến việc nhất quốc chi quân (vua 1 nước) nên có sự hiểu biết như thế nào đối với quốc sự, tư tưởng của Lan phi vừa thủ cựu lại vừa mù mờ, ở điểm này, cứ xem trước kia phía nhà mẹ nàng là tộc Khuyết thị đã từng phí hết tâm tư yêu cầu Quốc Quân thực hành chính sách đóng cửa biên giới là có thể hiểu rõ ràng; mà Lê Bằng lại chỉ vì lấy lòng mẫu phi nên dù việc này có đúng hay sai cũng không để ý lắm, đến nỗi rơi vào sự lạnh nhạt của lão hoàng đế.

“Nàng hãy gọi ta là A Toàn giống bọn họ !”

Phượng Toàn. Hắn tên là Phượng Toàn. Lê Bằng cảm thấy kỳ quái, buồn cười, mình còn chưa ăn quả hồ lô, sao trái tim đã cảm thấy ngọt ngào thế này ?

“A Toàn...” gương mặt Lê Bằng như bị bóng, mặc dù Phượng Toàn nói vậy, nhưng nàng lại xấu hổ cực kỳ, muốn gọi tên hắn mà cảm thấy đầu lưỡi có chút tê dại, gương mặt cũng nóng rất, cuối cùng nàng mới cúi đầu, ngấp ngừng, nhưng nội tâm không nhận được vui sướng hô một tiếng: “Toàn ca ca !”

Phượng Toàn cố ý nhìn nhìn lên cái sân khấu rộng lớn, thật sự không muốn thừa nhận, hắn mới vừa thiếu chút nữa rên rỉ ra tiếng... Làm cho người ta quá xấu hổ! Nhưng hắn rốt cuộc cũng hiểu ra, vì sao những lão hão sắc kia thích nghe mấy cô nương gọi bọn họ là ca ca, đúng là làm tê liệt trái tim đang đập thình thịch mà !

Gương mặt thanh niên tuấn tú của Phượng Toàn ửng hồng thành một mảng lớn, Lê Bằng vẫn cúi đầu che giấu trái tim đập như một chú nai con nhẩy loạn, không thể làm gì khác hơn là yên lặng ăn quả hồ lô.

Thường thường, Thủy Nguyệt Hành Giả chỉ diễn một vở kịch trong buổi biểu diễn của mình. Kịch bản phần nhiều sưu tập từ tất cả truyền thuyết và điển cố trong khắp thiên hạ, sau đó trưởng đoàn sẽ biến các loại chuyện xưa kia trở thành kịch bản diễn xuất thuộc về bọn họ, có đủ cả ảo thuật gia, lại có nữ “thuần thú sư” dạy dã thú, các diễn viên kỹ năng võ công cao cường, vũ công mỹ lệ, hoặc các ca nhân phong cách đặc biệt, v.v..., diễn các loại nhân vật trong kịch, sân khấu luôn luôn biến hóa, làm ảo thuật giống như thần tiên khiến người ta ngạc nhiên. Bọn họ trước khi bắt đầu diễn, bình thường sẽ không công khai muốn diễn vở tuồng nào, mặc dù như thế, người xem vẫn chạy theo như vịt, bởi vì dù đã xem qua tên vở kịch, nhưng mỗi lần biểu diễn, phương thức cũng sẽ không đồng nhất một kiểu, thậm chí kịch tình cũng không giống nhau hoàn toàn, dù sao truyền truyền, thuyết thuyết, trải qua ngàn năm ngàn người truyền miệng, cũng chỉ có thể hướng về phía những hình dáng được miêu tả như sương mù, bao nhiêu người chấp bút đem những suy nghĩ, đam chiêu sở niệm và kỳ vọng trong lòng mình, ký thác dưới ngòi bút nhân gian? Tất cả những thứ đó, không phải tựa như “hoa trong gương, trăng trong nước” sao; cảnh tượng huyền ảo, làm cho người ta không biết là ảo mộng hư vô, hay là cái bóng của hồng trần nữa.

Sau khi chào tạm biệt, đêm đã khuya, người điều hành trên đường bắt đầu thưa thớt dần. Cũng có rất nhiều người đi về nhà, Tuy là lễ tế Dạ Thần, dĩ nhiên không thể nào cuồng hoan trắng đêm như trong chuyện cổ thực sự được.

Phượng Toàn hộ tống Lê Băng đến Chu Tước môn. Lê Băng hiển nhiên vì vẫn còn say mê không dứt với buổi biểu diễn vừa rồi, tinh thần liên tiếp hoảng hốt, cho đến khi nàng giật mình nghĩ tới mình chạy đi đã lâu như vậy, cũng phải hồi cung rồi, trong lòng lại thấy lưu luyến không rời với Phượng Toàn.

“Ngày mai, nàng sẽ tới đây nữa không ?” - Phượng Toàn quyết định, không bằng ngày mai cũng nhân dịp gặp chuyện tách khỏi biểu đệ để hành động. Sự hăng hái của hắn đối với thanh lâu thật sự không lớn lắm, mà lễ tế Dạ Thần giống như lời tự thuật trong truyền thuyết sẽ kéo dài bảy ngày bảy đêm, Thủy Nguyệt Hành Giả cũng sẽ mở cửa đến ngày cuối cùng, hắn đương nhiên muốn hợp gặp nhiều hơn nữa với bằng hữu cố hương. Tất cả tình trường làm cho hắn có một loại cảm giác phù phiếm mà ngán ngẫm, tình cảm giả dối lại trùm lên một lớp son phấn vừa dày vừa nặng, hắn không muốn trầm luân trong đó, phụ lại tấm lòng những người đang trông chờ hắn trở về quê hương.

Thật còn có người chờ hắn trở về sao ? Hắn không biết. Nhưng, hắn hi vọng mình thanh tỉnh, không thể lãng phí mỗi một ngày ở Đại Thần. Người thanh tỉnh mới có thể thực hành tín niệm của mình, không phải vậy sao?

5. Chương 5

Ý của hắn là, cũng hi vọng ngày mai hẹn nàng cùng đi dạo lễ hội phải không ? Lê Băng khó có thể khắc chế nội tâm mong đợi, mặc dù nàng biết, bây giờ trở về cung Trường Lạc đã quá muộn, mầu phi nhất định đã giận dữ từ lâu, tối mai nếu nàng lại muốn ra khỏi cung, căn bản là khó như lên trời.

“Được !” - Thế nhưng nàng vẫn quá kích động mà đáp ứng.

“Không bằng, ngày mai chúng ta hẹn ở Chu Tước môn. Nàng nhận ra được dáng vẻ của ta, mang mặt nạ cũng không sao, nàng cứ đến tìm ta !” - Lúc hắn nói chuyện còn cố ý cúi cong người xuống, mặt đối mặt với nàng cười cười, như muốn để cho nàng nhìn mình càng thêm rõ ràng.

Vậy mà, lời ước định như thể lời thề son sắt, lại làm cho trái tim Lê Băng dâng lên chua xót, nàng chỉ có thể thấy may mắn mình đang đeo mặt nạ, chỉ miễn cưỡng nhếch miêng lên để một nụ cười thoáng hiện ra.

Trừ phi có kỳ tích, nếu không, ngày mai, căn bản là nàng không thể xuất cung

Nàng nên nói thực với hắn, tránh để tối mai hắn phải khổ sở chờ đợi, nhưng trời mới biết nàng có bao nhiêu mong đợi kỳ tích sẽ xuất hiện!

Phượng Toàn cũng chú ý tới nàng còn cầm đóa hoa phù dung trên tay. Chẳng biết tại sao, điều này làm cho hắn rất để ý, hắn sờ sờ trong lòng ngực mình, từ trước đến giờ cũng không có thói quen mang những vật vô dụng, rườm rà linh kính trên người, liếc thấy một tiểu thương ở bên cạnh, liền nói: “Nàng chờ ta một chút !”

Chỉ thấy hắn chạy tới chỗ tiểu thương nhân bán đồ chơi cho nhi đồng đang thu dọn quán, vốn định muốn mua một bông hoa, sau lại nghĩ ý niệm này có chút tục khí cũng có phần khiến người ta ngượng ngùng, hắn khi ấy cảm thấy đóa hoa này thật chói mắt. Sau đó tiện tay chọn một cái chong chóng to như một bông hoa.

“Đang định thu dọn quán rồi, tặng cho người đó !” - Tiểu thương nhân cười, phát phát tay.

Phượng Toàn không nhịn được cười, hắn rất thích kết bằng hữu với người làm các ngành nghề trong dân gian, bởi những người này đều khiến hắn cảm nhận được một loại cảm giác chất phác hữu thiện, thân thiết và dịu dàng, cũng bởi vì như vậy, hắn lại càng không thích chiếm lợi của bọn họ, hắn móc ra một thỏi bạc nguyên đưa cho tiểu thương nhân, “Phải về nhà rồi, không cần trả lại tiền thừa !”

“Tạ ơn đại gia !” - Thật là một đại lễ từ trên trời rớt xuống ! Tiểu thương nhân vui mừng, liên tiếp cúi người chào.

Phượng Toàn cầm chiếc chong chóng, quay trở lại bên cạnh Lê Băng, vốn định học theo chiêu trò của ảo thuật gia trên sân khấu chọc cho thiếu phụ, thiếu nữ không ngừng điên cuồng gào thét chói tai, nhưng cuối cùng lại cảm thấy hơi lúng túng, trực tiếp đem chong chóng đưa cho Lê Băng. “Cho nàng !”, Lê Băng rõ ràng

có chút sững sốt. Lúc này Phượng Toàn mới nghĩ đến, hẳn cũng không biết vì sao muốn tặng đồ cho nàng, chỉ là một phút nóng đầu muốn đi mua, may mà Lê Băng đỡ mặt nhận.

Tối thiểu giờ phút này, nụ cười bên môi của nàng không phải là nụ cười miễn cưỡng để cho hắn nhìn, mà là nàng thật sự cảm thấy vui mừng.

“Cám ơn, ta rất thích !” - Nàng cẩn thận từng li từng tí giữ trên tay, ngay cả đã làm gãy bông hoa phù dung cũng không phát hiện ra, cuối cùng cũng khiến trong lòng Phượng Toàn thoải mái hơn một chút.

“Nhanh đi tìm người nhà của nàng đi, khuya lắm rồi, đừng làm cho bọn họ lo lắng !” - Phượng Toàn dặn dò, không muốn nhiều chuyện đề nghị phải ở cạnh nàng chờ người nhà. Dù sao, nếu như cả đêm nàng đều ở bên cạnh hắn, cũng rất khó giải thích với người nhà đi ? Nhưng hắn vẫn canh giữ ở góc đường, mặc dù không trông thấy nàng, lại không kìm nén được, bước chân đi thong thả tại một chỗ, tưởng tượng tới tình cảnh cuối cùng nàng cũng đợi được người nhà của mình, sau đó tự cười hắn nhàm chán, chợt lại không nhìn được nhìn xung quanh Chu Tước môn, đã sớm không thấy bóng dáng của nàng.

Người nhà của nàng đón nàng đi được chưa ?

Lúc này, Phượng Toàn mới cam nguyện cất bước rời đi, đi tới tửu quán Tiên Các ở khu Bắc thành tìm biểu đệ.

Nếu như, thời gian có thể vĩnh viễn dừng lại ở một khắc kia để cho nàng cảm thấy hạnh phúc thì thật tốt.

Lê Băng thường thường sẽ có ý nghĩ như thế, vậy là cúi đầu có vẻ không vui, mờ mịt nhìn bước chân của mình tiến tới, cũng giống như từng điểm hạnh phúc kia biến mất theo từng giọt thời gian, mà nàng.. . Mà nàng... Vĩnh viễn bất lực, giống như đang chờ đợi tiếp nhận vận mệnh lãng trôi kẻ yếu đuối...

Giống như ở trên thọ yển của phụ hoàng một năm kia; giống như vào giờ phút này.

Không, không giống nhau ! Nàng cũng không nhớ phụ hoàng có khuôn mặt từ ái — Hắn có, thế nhưng nó không thuộc về nàng. Ở cung Thái Bình, ở trước mặt nàng, phụ hoàng luôn có hai khuôn mặt khác hẳn. Nhiều lần khó có thể tưởng tượng, nàng không phải là nữ nhi của hắn sao ? Mà bây giờ, nàng biết nàng có cả đêm mộng đẹp chân thật và dịu dàng. Thật sự rất giống với năm mộng.

Nàng đi qua bên cạnh một tiểu cô nương. Tiểu cô nương quần áo vá vú, mê mẩn nhìn tường cao ở phía trước thành Viêm Đế, ở trong đó có một giấc mộng đẹp mà mọi phàm nhân đều yêu thích và ngưỡng mộ. Bọn họ chỉ vào mỗi một tòa tháp, giống như đích thân mình đã trải qua kỳ cảnh mà nói với đồng bạn: đây là tháp Minh Châu, công chúa ở trong Tháp, ngủ trên giường lót nhung thiên nga và tơ lụa, khoác xiêm y nghe thường đến từ Thiên cung, đeo bảo thạch nhập từ ngoại quốc, ly thủy tinh của nàng vĩnh viễn đựng toàn mỹ tửu, món ăn của nàng để trong chậu Lưu Ly (chậu ngọc) quý và lạ ngàn vàng khó cầu được, bữa ăn chưa từng thiếu thốn; nàng ban ngày ngâm thơ, làm thơ, buổi tối hát ca khiêu vũ, chưa bao giờ biết tới phiền não trong nhân gian.

(nghe thường: sắc màu rực rỡ như cầu vồng. Nghe thường còn là tên 1 khúc nhạc cổ nổi tiếng)

Thiếu nữ quần áo vá vú nghe được, hai gò má ửng hồng, hai mắt sáng ngời, trong lòng lặng lẽ vẽ ra mộng đẹp. Mà Lê Băng lại một thân cảm bào y như lúc chưa rời khỏi cung, cúi đầu, bóng dáng trầm mặc, đi qua nàng kia.

Phụ mẫu của thiếu nữ ở một đầu phố khác gọi nàng, giả vờ hơi giận, hơi nóng nảy, nhưng lại tràn đầy yêu thương. Thiếu nữ từ trong mộng trở lại thực tế, thở dài, nhắc cao làn váy, chạy về bên cạnh phụ mẫu.

“Ta cũng muốn dùng ly thủy tinh uống cháo gà !” - Nàng vẫn đang ở trong mộng.

Mẫu thân tức giận dùng ngón tay dí dí vào thái dương nàng: “Còn ăn ? Còn ăn ? Ly thủy tinh cái gì ? Tối nay chỉ cho ăn một chiếc bánh nướng, nhiều hơn nữa thì không có đâu ! Ăn đến mập thì ta không biết đi chỗ nào tìm nhà chồng cho ngươi đâu !” - Mặc dù nói như thế, lại vẫn đem bánh nướng nóng hổi mới vừa mua được nhét vào trong tay tiểu nữ nhi tham ăn.

Thiếu nữ gào khóc, mà ở cách đó vài thước, Lê Băng lấy ra lệnh bài cho phép ra vào thành Viêm Đế, chậm rãi đi vào bên trong cửa cung dày ba thước, ở phía sau nàng, cánh cửa cao hơn một trượng nặng nề khép

lại tắt cả những huyền ảo, tầm thường bên ngoài tường cao, những thứ thuộc về nhân gian được ánh lửa rực rỡ chiếu rọi càng lúc càng mãnh, cuối cùng cái gì cũng không còn nữa, biến mất trong đêm tối.

Cũng đem cả đêm mộng đẹp của nàng kết thúc.

Lần này, với lúc bốn tuổi đó bất đồng, nàng sớm đã chuẩn bị tâm tư. Len lén trở lại tắm diện của mình, đặt hoa phù dung ở trên bàn, cẩn thận giấu đi mặt nạ và chong chóng, sau đó soi gương sửa sang thật kỹ dung nhan, trầm tĩnh mà đi về tắm cung vẫn sáng rõ ánh đèn dầu của mẫu phi.

Các cung nữ sớm quỳ thành một đoàn, có một người trẻ tuổi run rẩy không ngớt, người lớn tuổi hơn xem ra đã là mấy chục tuổi, tiêu tụy, liên tiếp lau lệ. Lan phi, đã thất sủng nhiều năm, dung mạo vẫn đẹp dễ như xưa, lãnh ngạo giống đóa tường vi, lại như không có chuyện gì xảy ra, dùng chiếc bát sứ và chày sứ, thông thả ung dung cọ xát, giã nát vỏ cây thơm, cỏ thơm phơi khô làm thành bột hương liệu.

Lan phi họ Khuyết, con cháu sĩ tộc tại Thiên Kinh của hoàng triều Đại Thần, mặc kệ là ở Đại Thần, hay thậm chí là lấy tiêu chuẩn của chư Vương các nước mà xem xét, không nghi ngờ chút nào Lan phi là một mỹ nhân tuyệt thế, dù đã sớm thất sủng, vậy mà hoa thơm vẫn đang độ rực rỡ như năm xưa, toàn thân mặc áo bào màu tím vân hoa màu chàm, nàng ngồi nghiêng ở trên giường La Hán, xinh đẹp như dĩ vãng không gì sánh được.

Nàng từ trước đến giờ luôn chán ghét màu đỏ tươi, nó giống như đang nhắc nhở nàng vĩnh viễn không thể ngồi lên hậu vị. Trong trí nhớ Lê Băng, mẫu thân luôn mặc cẩm bào màu tím đậm hoặc màu đen, vậy mà chúng không có cách nào khiến diễm dung của nàng có mấy phần ảm đạm, ngược lại càng làm nổi bật lên màu da trắng như sương tuyết của nàng, cả ánh mắt của nàng cũng thế.

Mùa tuyết rơi mới đến, vào đêm khuya trong gió buốt, lúc hô hấp phả ra làn sương trắng. Dọc theo mép vạt trước bào phục trên người Lan phi là một đường viền bằng lông Chồn tía, cổ áo để trần lộ ra chiếc cổ trắng như bạch ngọc, hoàn mỹ không tỳ vết, trên cổ rủ xuống một sợi dây đá kim cương màu đen và kim cương màu tím, khúc xạ ánh sáng từ chậu than sưởi lờ lờ rực rỡ, chiếu rọi nhiều năm trước kia nàng được cưng chiều biết bao nhiêu khiến người ta phải đỏ mắt. Đường viền cổ áo bằng lông chồn tía bắt chéo ở trước ngực, bộ ngực sữa đầy đặn tựa như nắm tuyết vẫn mê người giống của thiếu nữ, eo thon mảnh khảnh buộc thật chặt thắt lưng Tử Đoạn màu tím có vân hoa anh đào đen, đai lưng màu vàng kim thắt nút hoa văn kiểu cách phức tạp, giống như một đóa hoa lụa vàng nở ở trên thắt lưng.

(Đoạn là vải sa tanh)

Coi như ở trong cung Trường Lạc, mỗi ngày, Lan phi vẫn tỉ mỉ chuẩn bị trang điểm dung nhan của mình như cũ, giống như lúc nào Hoàng đế cũng có thể sẽ giá lâm, mặc dù thiên tử đương triều đã nhiều năm chưa từng bước chân vào cung Trường Lạc.

Lê Băng trầm tĩnh đi vào trong điện, cung nữ ở hai bên không dám ngẩng đầu lên.

———— BỔ SUNG THÊM ————

Chương 5 (5.1):

Ý của hần là, cũng hi vọng ngày mai hẹn nàng cùng đi dạo lễ hội phải không ? Lê Băng khó có thể khắc chế nội tâm mong đợi, mặc dù nàng biết, bây giờ trở về cung Trường Lạc đã quá muộn, mẫu phi nhất định đã giận dữ từ lâu, tối mai nếu nàng lại muốn ra khỏi cung, căn bản là khó như lên trời.

“Được !” - Thế nhưng nàng vẫn quá kích động mà đáp ứng.

“Không bằng, ngày mai chúng ta hẹn ở Chu Tước môn. Nàng nhận ra được dáng vẻ của ta, mang mặt nạ cũng không sao, nàng cứ đến tìm ta !” - Lúc hần nói chuyện còn cố ý cúi cong người xuống, mặt đối mặt với nàng cười cười, như muốn để cho nàng nhìn mình càng thêm rõ ràng.

Vậy mà, lời ước định như thẻ lời thề son sắt, lại làm cho trái tim Lê Băng dâng lên chua xót, nàng chỉ có thể thấy may mắn mình đang đeo mặt nạ, chỉ miễn cưỡng nhếch miệng lên để một nụ cười thoáng hiện ra.

Trừ phi có kỳ tích, nếu không, ngày mai, căn bản là nàng không thể xuất cung

Nàng nên nói thực với hắn, tránh để tối mai hắn phải khổ sở chờ đợi, nhưng trời mới biết nàng có bao nhiêu mong đợi kỳ tích sẽ xuất hiện!

Phượng Toàn cũng chú ý tới nàng còn cầm đóa hoa phù dung trên tay. Chẳng biết tại sao, điều này làm cho hắn rất dễ ý, hắn sờ sờ trong lồng ngực mình, từ trước đến giờ cũng không có thói quen mang những vật vô dụng, rườm rà linh kính trên người, liếc thấy một tiểu thương ở bên cạnh, liền nói: “Nàng chờ ta một chút !”

Chỉ thấy hắn chạy tới chỗ tiểu thương nhân bán đồ chơi cho nhi đồng đang thu dọn quán, vốn định muốn mua một bông hoa, sau lại nghĩ ý niệm này có chút tục khí cũng có phần khiến người ta ngượng ngùng, hắn khi ấy cảm thấy đóa hoa này thật chói mắt. Sau đó tiện tay chọn một cái chong chóng to như một bông hoa.

“Đang định thu dọn quán rồi, tặng cho người đó !” - Tiểu thương nhân cười, phát phát tay.

Phượng Toàn không nhịn được cười, hắn rất thích kết bằng hữu với người làm các ngành nghề trong dân gian, bởi những người này đều khiến hắn cảm nhận được một loại cảm giác chất phác hữu thiện, thân thiết và dịu dàng, cũng bởi vì như vậy, hắn lại càng không thích chiếm lợi của bọn họ, hắn móc ra một thỏi bạc nguyên đưa cho tiểu thương nhân, “Phải về nhà rồi, không cần trả lại tiền thừa !”

“Tạ ơn đại gia !” - Thật là một đại lễ từ trên trời rớt xuống ! Tiểu thương nhân vui mừng, liền tiếp cúi người chào.

Phượng Toàn cầm chiếc chong chóng, quay trở lại bên cạnh Lê Băng, vốn định học theo chiêu trò của ảo thuật gia trên sân khấu chọc cho thiếu phụ, thiếu nữ không ngừng điên cuồng gào thét chói tai, nhưng cuối cùng lại cảm thấy hơi lúng túng, trực tiếp đem chong chóng đưa cho Lê Băng. “Cho nàng !”, Lê Băng rõ ràng có chút sững sốt. Lúc này Phượng Toàn mới nghĩ đến, hắn cũng không biết vì sao muốn tặng đồ cho nàng, chỉ là một phút nóng đầu muốn đi mua, may mà Lê Băng đỡ mặt nhận.

Tối thiểu giờ phút này, nụ cười bên môi của nàng không phải là nụ cười miễn cưỡng để cho hắn nhìn, mà là nàng thật sự cảm thấy vui mừng.

“Cám ơn, ta rất thích !” - Nàng cẩn thận từng li từng tí giữ trên tay, ngay cả đã làm gãy bông hoa phù dung cũng không phát hiện ra, cuối cùng cũng khiến trong lòng Phượng Toàn thoải mái hơn một chút.

“Nhanh đi tìm người nhà của nàng đi, khuya lắm rồi, đừng làm cho bọn họ lo lắng !” - Phượng Toàn dặn dò, không muốn nhiều chuyện đề nghị phải ở cạnh nàng chờ người nhà. Dù sao, nếu như cả đêm nàng đều ở bên cạnh hắn, cũng rất khó giải thích với người nhà đi ? Nhưng hắn vẫn canh giữ ở góc đường, mặc dù không trông thấy nàng, lại không kìm nén được, bước chân đi thông thả tại một chỗ, tưởng tượng tới tình cảnh cuối cùng nàng cũng đợi được người nhà của mình, sau đó tự cười hắn nhảm chán, chợt lại không nhìn được nhìn xung quanh Chu Tước môn, đã sớm không thấy bóng dáng của nàng.

Người nhà của nàng đón nàng đi được chưa ?

Lúc này, Phượng Toàn mới cam nguyện cất bước rời đi, đi tới tửu quán Tiên Các ở khu Bắc thành tìm biểu đệ.

Nếu như, thời gian có thể vĩnh viễn dừng lại ở một khắc kia để cho nàng cảm thấy hạnh phúc thì thật tốt.

Lê Băng thường thường sẽ có ý nghĩ như thế, vậy là cúi đầu có vẻ không vui, mờ mịt nhìn bước chân của mình tiến tới, cũng giống như từng điểm hạnh phúc kia biến mất theo từng giọt thời gian, mà nàng.. . Mà nàng... Vĩnh viễn bất lực, giống như đang chờ đợi tiếp nhận vận mệnh lãng trì kẻ yếu đuối...

Giống như ở trên thọ yến của phụ hoàng một năm kia; giống như vào giờ phút này.

Không, không giống nhau ! Nàng cũng không nhớ phụ hoàng có khuôn mặt từ ái — Hắn có, thế nhưng nó không thuộc về nàng. Ở cung Thái Bình, ở trước mặt nàng, phụ hoàng luôn có hai khuôn mặt khác hẳn. Nhiều lần khó có thể tưởng tượng, nàng không phải là nữ nhi của hắn sao ? Mà bây giờ, nàng biết nàng có cả đêm mộng đẹp chân thật và dịu dàng. Thật sự rất giống với năm mộng.

Nàng đi qua bên cạnh một tiểu cô nương. Tiểu cô nương quần áo vá vúi, mê mẩn nhìn tường cao ở phía trước thành Viêm Đế, ở trong đó có một giấc mộng đẹp mà mọi phạm nhân đều yêu thích và ngưỡng mộ.

Bọn họ chỉ vào mỗi một tòa tháp, giống như đích thân mình đã trải qua kỳ cảnh mà nói với đồng bạn: đây là tháp Minh Châu, công chúa ở trong Tháp, ngủ trên giường lót nhung thiên nga và tơ lụa, khoác xiêm y nghệ thường đến từ Thiên cung, đeo bảo thạch nhập từ ngoại quốc, ly thủy tinh của nàng vĩnh viễn đựng toàn mỹ tửu, món ăn của nàng để trong chậu Lưu Ly (chậu ngọc) quý và lạ ngàn vàng khó cầu được, bữa ăn chưa từng thiếu thốn; nàng ban ngày ngâm thơ, làm thơ, buổi tối hát ca khiêu vũ, chưa bao giờ biết tới phiền não trong nhân gian.

(nghệ thường: sắc màu rực rỡ như cầu vồng. Nghệ thường còn là tên 1 khúc nhạc cổ nổi tiếng)

Thiếu nữ quần áo vá víu nghe được, hai gò má ửng hồng, hai mắt sáng ngời, trong lòng lặng lẽ vẽ ra mộng đẹp. Mà Lê Băng lại một thân cảm bào y như lúc chưa rời khỏi cung, cúi đầu, bóng dáng trầm mặc, đi qua nàng kia.

Phụ mẫu của thiếu nữ ở một đầu phố khác gọi nàng, giả vờ hơi hơi giận, hơi hơi nóng nảy, nhưng lại tràn đầy yêu thương. Thiếu nữ từ trong mộng trở lại thực tế, thở dài, nhắc cao làn váy, chạy về bên cạnh phụ mẫu.

“Ta cũng muốn dùng ly thủy tinh uống cháo gà !” - Nàng vẫn đang ở trong mộng.

Mẫu thân tức giận dùng ngón tay dí dí vào thái dương nàng: “Còn ăn ? Còn ăn ? Ly thủy tinh cái gì ? Tối nay chỉ cho ăn một chiếc bánh nướng, nhiều hơn nữa thì không có đâu ! Ăn đến mập thì ta không biết đi chỗ nào tìm nhà chồng cho người đâu !” - Mặc dù nói như thế, lại vẫn đem bánh nướng nóng hổi mới vừa mua được nhét vào trong tay tiểu nữ nhi tham ăn.

Thiếu nữ gào khóc, mà ở cách đó vài thước, Lê Băng lấy ra lệnh bài cho phép ra vào thành Viêm Đế, chậm rãi đi vào bên trong cửa cung dày ba thước, ở phía sau nàng, cánh cửa cao hơn một trượng nặng nề khép lại tất cả những huyền ảo, tầm thường bên ngoài tường cao, những thứ thuộc về nhân gian được ánh lửa rực rỡ chiếu rọi càng lúc càng mảnh, cuối cùng cái gì cũng không còn nữa, biến mất trong đêm tối.

Cũng đem cả đêm mộng đẹp của nàng kết thúc.

Lần này, với lúc bốn tuổi đó bất đồng, nàng sớm đã chuẩn bị tâm tư. Len lén trở lại tắm diện của mình, đặt hoa phù dung ở trên bàn, cẩn thận giấu đi mặt nạ và chong chóng, sau đó soi gương sửa sang thật kỹ dung nhan, trầm tĩnh mà đi về tắm cung vẫn sáng rõ ánh đèn dầu của mẫu phi.

Các cung nữ sớm quỳ thành một đoàn, có một người trẻ tuổi run rẩy không ngớt, người lớn tuổi hơn xem ra đã là mấy chục tuổi, tiêu tụy, liên tiếp lau lệ. Lan phi, đã thất sủng nhiều năm, dung mạo vẫn đẹp dễ như xưa, lãnh ngạo giống đoá tường vi, lại như không có chuyện gì xảy ra, dùng chiếc bát sứ và chày sứ, thông thả ung dung cạo xát, giã nát vỏ cây thơm, cỏ thơm phơi khô làm thành bột hương liệu.

Lan phi họ Khuyết, con cháu sĩ tộc tại Thiên Kinh của hoàng triều Đại Thần, mặc kệ là ở Đại Thần, hay thậm chí là lấy tiêu chuẩn của chư Vương các nước mà xem xét, không nghi ngờ chút nào Lan phi là một mỹ nhân tuyệt thế, dù đã sớm thất sủng, vậy mà hoa thơm vẫn đang độ rực rỡ như năm xưa, toàn thân mặc áo bào màu tím vân hoa màu chàm, nàng ngồi nghiêng ở trên giường La Hán, xinh đẹp như dĩ vãng không gì sánh được.

Nàng từ trước đến giờ luôn chán ghét màu đỏ tươi, nó giống như đang nhắc nhở nàng vĩnh viễn không thể ngồi lên hậu vị. Trong trí nhớ Lê Băng, mẫu thân luôn mặc cảm bào màu tím đậm hoặc màu đen, vậy mà chúng không có cách nào khiến diêm dung của nàng có mấy phần ảm đạm, ngược lại càng làm nổi bật lên màu da trắng như sương tuyết của nàng, cả ánh mắt của nàng cũng thế.

Mùa tuyết rơi mới đến, vào đêm khuya trong gió buốt, lúc hô hấp phả ra làn sương trắng. Dọc theo mép vạt trước bào phục trên người Lan phi là một đường viền bằng lông Chồn tía, cổ áo để trần lộ ra chiếc cổ trắng như bạch ngọc, hoàn mỹ không tỳ vết, trên cổ rủ xuống một sợi dây đá kim cương màu đen và kim cương màu tím, khúc xạ ánh sáng từ chậu than sưởi lờ lờ rực rỡ, chiếu cáo nhiều năm trước kia nàng được cưng chiều biết bao nhiêu khiến người ta phải đỏ mắt. Đường viền cổ áo bằng lông chồn tía bắt chéo ở trước ngực, bộ ngực sữa đầy đặn tựa như nắm tuyết vẫn mê người giống của thiếu nữ, eo thon mảnh khảnh buộc thật chặt thắt lưng Tử Đoạn màu tím có vân hoa anh đào đen, đai lưng màu vàng kim thắt nút hoa văn kiểu cách phức tạp, giống như một đoá hoa lụa vàng nở ở trên thắt lưng.

Coi như ở trong cung Trường Lạc, mỗi ngày, Lan phi vẫn tỉ mỉ chuẩn bị trang điểm dung nhan của mình như cũ, giống như lúc nào Hoàng đế cũng có thể sẽ giá lâm, mặc dù thiên tử đương triều đã nhiều năm chưa từng bước chân vào cung Trường Lạc.

Lê Băng trầm tĩnh đi vào trong điện, cung nữ ở hai bên không dám ngẩng đầu lên.

Cùng chịu đựng sự lạnh nhạt quanh năm, so sánh với phong cách băng giá lãnh ngạo (lạnh lùng kiêu ngạo) của Lan phi, Lê Băng trừ bỏ được mẫu thân cho nàng dung mạo bên ngoài đẹp đẽ, nhưng lại có dáng vẻ thiếu nữ ngượng ngùng và suy nhược, thanh tú xuất trần, khó trách chỉ đứng ở trên đường thôi đã khiến mấy tên háo sắc mất trí.

Lê Băng quỳ xuống ở dưới bậc thang, Lan phi vẫn bất động, vẻ mặt bình tĩnh giống một pho tượng, động tác thành thạo tuyệt đẹp, mẫu mực như tất cả các nữ nhân quý tộc, chậm rãi giã mài mảnh hương trong bát. Ánh lửa chiếu vào một bên mặt của nàng, phác họa ra lông mi dài mê người cùng với sống mũi cao thẳng, môi hơi mỏng dường như không thoa son vẫn thật dễ nhìn.

Giã mạnh vào trong bát, tất cả mảnh hương bị mài thành bột màu đỏ như máu. Ở trên giường đặt chiếc bàn màu đen bằng gỗ Hắc Đàn, trên đó có cái khay gốm đựng than đá đang cháy và một cái “triện hương” hình vuông được đúc từ bạc làm thành khuôn, trên triện có chạm khắc khe rỗng hình hai chữ Phúc - Thọ liên kết thành một nét, ở đó rơi rớt ít bột phấn, mặt hương đã được trải lên đó từ trước bị nén vuông vắn không gợn vết, không nhìn ra được một chút nào tỳ vết nào.

Đem bột hương trong bát nhẹ nhàng rắc lên triện hương, dùng một bộ thìa bạc nhỏ dài cổ xưa và cây chổi san đều bột hương, còn cẩn thận không để cho bột rơi ra ngoài triện hương, mỗi một động tác đều phải cẩn thận và kiên nhẫn, mà sức lực của nàng không nhanh không chậm, động tác và góc độ ngón tay cũng hoàn mỹ giống như một bức họa.

Cung nữ trẻ tuổi phải quỳ ở khá xa, vẫn đang hoảng sợ, cố gắng muốn ngừng khóc sụt sùi, cả tòa Trường Lạc cung hoàn toàn tĩnh mịch, mỗi hơi hít vào mỗi cái thở ra thời gian như bị kéo dài đến vĩnh hằng.

Sau đó nàng nhắc cái triện hương hình vuông lên trên khay than đá, bắt đầu rắc mặt hương theo cái khe rỗng khắc hai chữ “Phúc thọ” hoàn mỹ trên cái triện hương, cầm lấy cái gấp lửa, bắt đầu đốt theo nét chữ triện.

Triện hương ngoại trừ dùng để tính giờ, cũng chỉ giới quý tộc mới nhân hạ, thoải mái phát triển nó trở thành một loại nghệ thuật, Lan phi xuất thân sĩ tộc dĩ nhiên là tinh thông điều này. Lúc mặt hương màu đỏ tươi bị đốt, mùi thơm khi ẩn khi hiện mà mê ly, làn khói màu xanh bay lên lượn lờ theo hình xoắn ốc, bóng dáng Lan phi thướt tha, như thể ở trên mặt đất chỗ chân nàng đang dẫm lên là một tấm thảm bằng hoa, chậm chậm đi xuống bậc thang.

Tự hiểu rằng, mỗi một lần mẫu phi tức giận đều không giống nhau, giờ phút này ánh mắt Lê Băng yên tĩnh không gợn sóng, chỉ là đáy mắt có một tia chấp nhận, yếu ớt, cùng với... Van xin.

“Mẫu.”

Bốp.

Đột nhiên, Lan phi vẻ mặt biến sắc trở nên ác độc, bất thành linh giáng xuống nữ nhi một cái tát, động tác mãnh liệt, sức lực rất lớn, khiến Lê Băng ngã dập trên đất. Thậm chí Lê Băng không còn kịp mở miệng nói một câu, gương mặt Lan phi đã trở nên lạnh lùng, nhưng cặp mắt lại như phun ra hỏa nhiệt, nhào tới phía trước tóm lấy bả vai gầy yếu của nữ nhi.

“Người muốn ta chết tại đây sao?”, cái cổ cùng khuôn mặt vốn trắng nõn không tỳ vết của nàng trôi lên từng vệt gân xanh, dung nhan vẫn xinh đẹp như cũ, mà giờ phút này giống như nữ yêu của địa ngục. Nàng thẳng tay tóm lấy tóc Lê Băng, “Vậy chúng ta cùng chết đi! Người cho rằng ta chết rồi, trong thâm cung này còn có nơi cho người dung thân nữa sao?”, nàng cười lên dữ tợn, “Sai lầm rồi! Nữ nhân kia chỉ biết diệt trừ người rồi sau đó ăn mừng thôi!”

“Mẫu phi... Ta không dám nữa...” - Lê Băng cố gắng kháng cự mẫu thân đè cái đầu của nàng lên trên sàn nhà lạnh lẽo, lại khiến Lan phi càng giận hơn.

“Không dám ? Người còn có cái gì mà không dám hả ?”, trông mắt nàng vẫn vện tia máu quét về phía ma ma bên cạnh, “Còn lo lắng làm gì? Các người cũng muốn chết sao ?”

Tối nay, mẹ con các nàng nói dối là nhiễm phong hàn, không thể tham dự lễ tế Dạ Thần của hoàng cung.

Không ngờ “Người nọ” ngay cả một câu hỏi thăm cũng không có, chỉ phái lão ngự y ở thái y viện đến, lão ngự y chẩn mạch cho nàng, nói nàng sầu lo thành bệnh. Muốn chẩn đoán bệnh cho công chúa, cung nữ nghiêm mặt trắng bệch lặng lẽ báo lại, không thấy Lê Băng! Nàng trộm lệnh bài xuất cung, hiển nhiên là lén lút đi ra ngoài thành Viêm Đế!

Nàng đuổi ngự y đi, nói rằng Đại công chúa bị nàng phạt cấm bế, sau đó đi tới tẩm cung của Lê Băng, phát hiện ra nàng lại dám đem sách của phụ hoàng ban cho nàng ném vào chậu than thiêu hủy, trong chậu than nhanh chóng chỉ còn lại tàn giấy, nhìn giá sách bên cạnh có hộp sách gỗ Đàn hương nhưng bên trong không thấy sách vở đâu, nàng lập tức hiểu rõ trong chậu than cháy sạch chỉ còn dư lại tro bụi chính là cái gì!

Lan phi hung ác treo ngược Lê Băng ở trung đình của cung Trường Lạc.

Mùi thơm thắm thắm mù mịt trong triện hương càng lúc càng đậm hơn, tro bụi còn sót lại cũng giống như tro của người chết, khi nó hoàn toàn cháy hết thì Lan phi cuối cùng mới hết giận, sai cung nữ đưa Lê Băng trở về tẩm cung, đồng thời sai người đi Thái Y Viện thông báo.

Lê Băng cơ hồ mất đi ý thức, nàng giống như đang ở trong Liệt Diễm của Luyện Ngục (lửa địa ngục), lại nằm mơ... Mơ thấy trên bầu trời xa xôi, xuất hiện từng nhánh chong chóng, nhưng nàng ngay cả đưa tay ra để cầm lấy cũng không có hơi sức.

Loáng thoáng, nàng còn nghe mẫu thân ngồi ở bên giường khóc sục sùi.

“Hắn thật là ác độc... Thật sự rất hung ác... Đã như vậy còn không chịu tới thăm người...”

Lê Băng hoảng hoảng hốt hốt, nhớ tới sách vở bị nàng vứt xuống thiêu hủy trong chậu than.

Nàng không nói mẫu phi biết, đó là do “Một vị điện hạ khác” không cần, phụ hoàng mới cho nàng. Mẫu phi vẫn vui mừng tin tưởng cuối cùng phụ hoàng cũng nhìn thấy cố gắng của nàng, thưởng sách vở cho nàng, lại bị nàng không biết điều đem đốt, nhưng mẫu phi căn bản không biết phụ hoàng thưởng loại sách gì cho nàng.

“Nữ giới”. Phụ hoàng giả vờ như không biết, hoặc là căn bản chưa từng để ý tới cố gắng của nàng là vì cái gì ? Sao hắn có thể không công bằng như vậy ? Đời này của nàng chỉ có duy nhất một lần tùy hứng, ngay cả chính nàng cũng phải giật mình.

6. Chương 6

Không biết hôn mê đã mấy ngày, Lê Băng cuối cùng cũng khôi phục ý thức. Vừa mở mắt ra, nàng nhìn thấy mẫu thân tiều tụy đi rất nhiều, cực nhọc ngày đêm nằm ở mép giường nàng ngủ thiếp đi, mà cái chong chóng kia... Nó được đặt ở bên gối của nàng. Nàng không biết vì sao mẫu thân lại phát hiện ra chiếc chong chóng đó.

Chờ đợi, lo lắng, ghen tỵ, thống hận, oán giận, phẫn nộ, sau đó lại hối tiếc, tự trách, nhiều năm qua, đây chính là toàn bộ cuộc sống của mẫu phi, liên tục luân hồi.

Khi nàng rút cuộc cũng bắt đầu tự trách thì khi đó mẫu phi lại dịu dàng. Mẫu phi sẽ ôm nàng rơi lệ, nói: thật xin lỗi, ta chỉ có người thôi

Lê Băng đã từng hận, đã từng không nhận được, nhưng mà.

Nàng nâng lên bàn tay có chút yếu đuối, mơn trớn những sợi tóc dài tùy ý phủ xuống trên vai của mẫu phi. Bên trên làn tóc xanh xưa nay vẫn bóng loáng lộ ra vài sợi tóc trắng, dưới hàng lông mi dài xinh đẹp đã hiện lên một vòng thâm quầng. Mẫu phi không muốn để cho người ta chỉ vì nàng thất sủng mà coi thường nàng, vô luận như thế nào nàng đều phải giống như quá khứ, để ỉnh vĩnh viễn điểm quang tứ xạ (hào quang xinh đẹp chiếu ra bốn phía).

Đôi mắt đẹp đối với mẫu phi, nói ra có lẽ là một loại khô giáp. Chỉ có tại lúc này, sự oán nộ của nàng vốn không nên tồn tại mới được phát tiết ra trên thân người, khôn cùng giống như chỉ còn dư lại thân xác thối tha, mẫu phi cuối cùng cũng không cách nào ức chế nổi mới tháo xuống khô giáp, trần truồng bị thương mà ôm nàng.

Hoa niên (tuổi tác) của nàng ngày một nhiều thêm, thật ra thì nàng già nua mà yếu ớt, nhưng lòng của nàng, tình yêu của nàng lại đang kéo dài hơi tàn, bị lãng trì nhưng vẫn không chết tâm. Lê Băng thấu hiểu rõ ràng.

Lan phi cảm thấy trên giường có động tĩnh, tỉnh.

“Băng nhi! Người cảm thấy thế nào?” - Nàng ôm mặt của Lê Băng, Lê Băng nhìn thấy những giọt lệ trong mắt nàng.

Đột nhiên, Lê Băng hiểu, nàng sẽ lại tiếp tục lựa chọn tha thứ, bởi vì... Đây là phương thức nàng cầu xin tình thương của mẫu thân. Chỉ có lúc như này, mẫu thân mới yêu thương nàng.

“Đi truyền ngự y!” - Lan phi nói với cung nữ ở phía ngoài điện, sau đó rót một ly trà cho Lê Băng. Lê Băng khô miệng nên uống có hơi gấp gáp, Lan phi kiên nhẫn ngồi ở mép giường nhẹ vỗ lên tấm lưng đơn bạc của nàng.

Cuối cùng, Lê Băng nở một nụ cười yếu đuối với mẫu thân. “Ta không sao!”, dù vậy, vào giờ phút này, nàng cũng hiểu, tình thương của mẫu thân như thế, chính là toàn bộ những gì mẫu thân có thể cho rồi.

Lan phi cầm lên chiếc chong chóng ở mép giường đưa vào trong tay nàng. “Người thích chong chóng sao? Mẫu thân sai người ra ngoài cung mua về cho người, mua thêm nhiều chong chóng cho người, ta biết ta chưa từng cho người những thứ này...” - Lan phi cầm mấy sợi tóc tán loạn bên má của nàng vén vào sau tai, Lê Băng thuận theo không tỏ vẻ gì, chỉ nhìn chiếc chong chóng trên tay.

Thật may là nó vẫn còn ở đó. Nàng cẩn thận tỏ ra chong chóng này không có bất kỳ ý nghĩa gì đối với nàng, đôi tay lại nắm thật chặt. “Không được chưa nói một tiếng đã chạy ra khỏi cung như vậy nữa, nữ nhân kia đang chờ chúng ta phạm sai lầm! Nàng ước gì chúng ta biến mất, như vậy hậu cung cũng chỉ còn dư lại một người là nàng!”

Lê Băng chưa bao giờ bày tỏ ý kiến ở vào thời điểm mẫu phi đang nói, nàng chỉ muốn làm một nữ nhi ngoan, có thể được hưởng khoảnh khắc thân tình này. Mẫu phi sẽ mỉm cười với nàng, khích lệ nàng dưỡng thân thể thật tốt, không ngừng cố gắng để phụ hoàng hiểu nàng.

Trước khi Ngự y đến, Lan phi đã trở về tấm điện, đi, lại mặc vào khô giáp của chính mình.

Mà khoảnh khắc ngắn ngủi Lê Băng được hưởng thụ tình thương của mẫu thân cũng kết thúc.

Chỉ là lần này, nàng nắm lấy chiếc chong chóng, nghĩ tới nàng đã không thể thực hiện được lời ước định.

Lễ tế Dạ Thần đã sớm kết thúc, Phụng Toàn nhất định rất thất vọng.

“Thật xin lỗi!” - nàng hướng về phía ngoài cửa sổ, lặng lẽ nói, thất vọng như mất, vì không còn kịp bị thương âu sầu thương tiếc nữa. Nàng cũng không biết là mấy đêm vừa rồi, thanh niên đứng ở trước Chu Tước môn, một đêm rồi lại một đêm, lấy dũng khí, cũng khơi lên hi vọng mà nghĩ, chờ. Có lẽ, tối nay nàng sẽ tới?

Vậy mà đến hết đêm cuối cùng, nàng vẫn không xuất hiện, Phụng Toàn chỉ có thể bất đắc dĩ đem phần mất mát này giấu ở chỗ sâu nhất trong nội tâm. Mỗi người đều có rất nhiều cái khó xử, hẳn nghĩ vậy.

Lễ hội huyền ảo, mê hoặc, huyền ảo kết thúc.

Một mảnh mộng đẹp nhỏ nhoi cũng kết thúc.

Mặt trời ban mai vẫn chưa nhô lên, ánh sáng trắng ngà yếu ớt mới rơi vãi trên ngói lưu ly, cung nữ mặc xiêm y thuần trắng đã sắp xếp xử lý trong ngoài cung Thái Bình thật ngay ngắn trật tự, còn có mấy người vẩy nước quét nhà, hoặc tu bổ mấy nhánh hoa cỏ lộn lộn trong hoa viên, sau khi mùa tuyết rơi kết thúc là dịp thuận lợi để những nụ hoa chớm nở. Chủ nhân cung Thái Bình đặc biệt thích màu trắng, ở cung Thái Bình, ngoài những cây Hạnh Hoa được trồng rộng khắp, trên nóc hành lang quanh co khúc khuỷu của cung

điện còn có những sợi dây Ngân Đăng*, lượn lờ um tùm rủ xuống, giống như rèm thủy tinh từ Thiên cung rủ xuống nhân gian, ngay cả trong hoa viên, tuyệt đại đa số đều là hoa Bạch Quỳnh và Bạch Tường Vi.

(Ngân Đăng: là cây Đậu Tía có hoa màu trắng tiếng Nhật là cây Fuji, tên tiếng anh là wisteria alba)

Mặc dù cung nữ thức dậy sớm, nhưng chủ tử của các nàng hiển nhiên cũng không nhàn rỗi. Trong nhà ẩm Lưu Ly trồng hoa, tiếng đàn thụ cầm (đàn hạc) như nước chảy nhẹ nhàng, tiếng tiêu thổi nhẹ tựa như nỉ non, giống như cùng ngâm ca một bài thơ, cùng bầu bạn đọc sách với chủ tử mỗi buổi sớm bình minh. Chủ tử nói, nên để ọi người cùng nghe những âm thanh này, nàng tin tưởng chúng cùng hòa vào sự tĩnh tâm có thể khiến một người làm việc càng tốt hơn - nàng luôn mỉm cười nói với cung nữ không cần thận phạm sai lầm: người đi xuống yên lặng một lúc, chờ người bình tĩnh, hãy trở lại nói cho ta biết người phạm vào lỗi gì, tại sao lại phạm lỗi ?

Khi nắng ấm màu vàng kim chiếu xuyên qua những giọt nước trên nụ Hạnh Hoa khiến chúng trở nên óng ánh, chói lọi rực rỡ như bảo vật, mỗi một phiến tường Lưu Ly của nhà hoa Lưu Ly đã sớm được lau sạch đến một hạt bụi cũng không có. Trong nhà ẩm, hoa hồng trắng đã sớm nở rộ, tọa ở giữa nhà hoa ẩm áp là một màn trướng, màn che bằng lụa mỏng màu vàng kim vây quanh hai mặt bên được vén lên, bên trong trướng, nữ tử một tay cầm cuốn sách, một tay đang đùa với con chim bói cá trong lồng vàng, cuối cùng cửa lồng tre được kéo lên, mặc cho nó bay lượn.

“Điện hạ.”, cung nữ lão luyện toàn thân tuyết trắng đơn thuần đi tới bên ngoài trướng, bên trong trướng, nữ tử chỉ nghiêng người qua, ngón trở đặt trên môi làm động tác ra dấu bảo im lặng, sau đó ở trong tiếng nhạc lật qua trang sách kế tiếp, mặc dù nàng đã sớm thuộc lòng nội dung quyển sách.

Tòa nhà ẩm Lưu Ly trồng hoa là quà của Hoàng đế Đại Thần năm đó tặng cho lễ sinh nhật bảy tuổi của tiểu nữ nhi. Toàn bộ trong nhà hoa đều trồng những loại hoa cỏ mà chủ nhân cung Thái Bình yêu thích, mặc dù bốn mùa không thể đều giống như mùa xuân, nhưng có thể cách ly với thời gian ba tháng tuyết rơi của Thiên Kinh, để duy trì tòa nhà ẩm trồng hoa, ở tháng đầu tiên của mùa tuyết đã phải xuất động không ít người quét sạch tuyết trên nóc nhà ẩm trồng hoa, vì vậy, năm đó, lúc dựng lên nhà ẩm trồng hoa, có không ít người dị nghị trong triều đình và dân chúng.

Nhưng Thiên Tử đương triều đối với tiểu nữ nhi thân là trưởng nữ, cũng là người thừa kế để vị hợp pháp thứ nhất từ trước đến giờ luôn cung chiều, Hoàng đế nói che liền che, người khác không đồng ý cũng không được. Nữ tử vẫn nhàn nhã như cũ, nhìn một đoạn sách, cho đến khi hai cung nữ theo hầu ở phía bên phải màn lụa tấu xong khúc nhạc, nàng mới đặt quyển sách xuống.

“Nói đi !” - Nàng mỉm cười khích lệ với cung nữ bẩm báo chuyện quan trọng ở phía trước.

“Thánh thượng có lời: xin Điện hạ sau khi dùng xong tảo thiện hãy đến Ngự hoa viên !”

(tảo thiện: bữa sáng)

Sau khi tảo thiện xong ? Vậy không phải việc gấp rồi. Nữ tử nhận lấy chén sứ trắng do cung nữ dâng lên, uống một hớp tổ yến, hình như nhớ tới cái gì, mới nói: “Có khách ?”

“Đúng vậy, Tây Vỹ quốc phái hoàng tử tới !”

Nghe thấy Tây Vỹ quốc, nụ cười trên mặt nữ tử không thay đổi, chỉ có ánh mắt hiện lên một tia thiếu kiên nhẫn nhanh đến nỗi không ai phát hiện ra, tiếp đó là vẻ mặt làm cho người ta quen thuộc của nàng, mỉm cười càng thêm dịu dàng ưu nhã.

“Ta sẽ nhanh tới đó !” - Nàng vẫy tay cho cung nữ lui, cho người nhận lấy chén sứ trắng, ngoắc thị nữ thiếp thân đi theo nàng trở về tấm điện, đổi bộ quần áo.

Nhìn thấy Điện hạ của các nàng, các cung nữ bên ngoài nhà ẩm trồng hoa Lưu Ly rất nhanh cúi người hành lễ vái chào, sau đó lại tiếp tục làm công việc của mình. Đây chính là điểm đặc biệt của cung Thái Bình, chủ tử của các nàng cho rằng làm cho người ta vui thích cả về thể xác và tinh thần mới là điều cần phải ưu tiên nhất. Quả nhiên, nàng cũng một đường mỉm cười nhìn các cung nữ đang tiến hành công việc của mình.

“Người phải kiên nhẫn với nó giống như đối đãi với trẻ con vậy, gai nhọn của nó mới không tổn thương người !” - Nàng tỏ ra tiếc nuối nhìn một cung nữ siết chặt ngón tay bị gai nhọn Tường Vi đâm vào, nhắc nhở.

Cung nữ cúi người vái chào, đáp lại rằng nàng sẽ cẩn thận hơn.

Tức giận và bạo lực, từ trước đến giờ là điều nàng và mẫu hậu không thích nhất.

Cung Thái Bình này, quả thật là một mảnh Thái Bình, không giống trong nhân gian.

Bên ngoài tấm điện, hoa Thủy Tiên trắng đang vào mùa nở rộ, phản chiếu bóng dáng ở làn nước xanh biếc, tựa như vẫn còn “ngắm mình lại xốt cho thân”. Lúc bước lên bậc thềm bắc qua ao Thiển Thủy (cạn nước), nàng đứng lại, quan sát cái bóng trong nước của mình một lúc, giơ tay thuận thuận rũ mái tóc dài buông xuống trước ngực.

Nàng luôn luôn yêu thích màu trắng, mặc kệ mấy người trong cung nói gì đi nữa, thường ngày đều là một thân xiêm y thuần trắng, gặp trường hợp quan trọng mới thay một cái thắt lưng lụa màu vàng kim hoặc màu tím nhạt, tại tấm điện của mình, ngay cả thắt lưng cũng là lụa trắng bạc vân hoa xanh lơ và choàng lụa màu trắng bạc, trên đầu tô điểm cài một cây Ngân trâm (trâm bạc), chuỗi ngọc châu đều là thủy tinh trong suốt hoặc bảo thạch sáng loang loáng nháy chớp làm mù mắt người.

Tương lai nàng kể vị, nói không chừng còn có thể sẽ sửa thành khí sắc nghiêm nghị đấy —— dĩ nhiên, nàng chỉ nghĩ đùa một chút như thế, thật muốn giày vò đám lão già Lễ bộ kia, cũng sẽ khiến người ta cười cũng cười không được.

Trên người nàng, bắt mắt nhất dĩ nhiên là đôi mắt to hắc bạch phân minh cùng với môi đỏ mọng như thoa son rồi.

Nàng đứng rất lâu ở bậc thềm trên ao, tựa như có điều suy nghĩ, lại tựa như chỉ là thưởng thức hình dạng của mình, có chút say mê.

“Thôi, cứ thế mà đi Ngự hoa viên thôi.” - nàng chợt xoay người. “A, trước tiên đi nhìn gã ‘Hoàng Tử’ xem sao. Ta nghĩ phụ hoàng và khách nhân cũng sẽ không lưu tâm mà ngồi lâu một lúc!” - Nàng cười ngọt ngào với cung nữ.

Hoàng triều Đại Thần, diện tích lãnh thổ rộng lớn, mặc dù quốc thổ có hơn phân nửa mùa tuyết rơi dài đến nửa năm, thậm chí lâu hơn, nhưng nguồn tài nguyên tự nhiên phong phú, nhân dân thiên tính dũng cảm mà bền bỉ. Mấy trăm năm trước kia, chư Vương các nước ra đời và phát triển: Phù Lan quốc giáp biển Bắc Hải quanh năm băng thiên tuyết địa (khắp nơi đều là băng tuyết); Vĩnh Tế quốc có vị trí là một bán đảo, đất đai cằn cỗi nhưng dân chúng chăm chỉ; Vụ Ân quốc cũng nằm trên hải đảo; Tây Vũ quốc lấy hải quyền lập quốc, La Trại tộc là chủng tộc giục ngựa sống trên đại thảo nguyên; cùng với Cao Dương quốc ở phương Nam thổ địa phì nhiêu nhưng thực lực quốc gia suy nhược lâu ngày, lũ lụt liên tục nhiều năm v.v...

Trong lúc mấy tiểu quốc này có chiến tranh và hỗn loạn, hơn nữa thiên tai chưa bao giờ từng vắng mặt trong lịch sử nhân loại. Ngay khi đó, Hoàng đế Đại Thần, cai trị đế quốc cường thịnh đệ nhất trên đại lục, nhưng không vì vậy mà có dã tâm bành bành, xua binh thôn tính những quốc gia này, hấn trợ giúp Vụ Ân quốc đối kháng lại bọn hải tặc, trợ giúp Vĩnh Tế quốc giải quyết nạn đói, trợ giúp Cao Dương giải quyết lũ lụt, mặc dù triều đình và dân chúng luôn có rất nhiều tiếng nói nhắc nhở Hoàng đế: có lẽ có một ngày, những quốc gia này cường thịnh, thì ngược lại bọn họ sẽ trở thành kẻ địch của đế quốc.

Vậy mà sự thật chứng minh, bất luận cái vị Tướng quân Đông quốc, một phần tử có dã tâm mơ ước chinh phục các quốc gia, cuối cùng cũng thua tới tả mà về. Không có một quốc gia nào có đầy đủ chiến lực để hao tổn Đại Thần, cái người đi chinh phục từ đất nước xa xôi kia sau khi tiêu hao hết viện binh, bị lạc ở trong cánh đồng tuyết, binh lính hoặc đói chết hoặc chết rét, cái vị phần tử dã tâm chinh phục vô số quốc gia kia bị áp giải về Thiên Kinh của Đại Thần, Hoàng đế Đại Thần nhân từ nhưng cũng uy nghiêm tuyên chiếu giam lỏng hẳn cả đời.

Cuối cùng, chư Vương các nước, người có lòng vui mừng thần phục, cũng có người chiến bại hàng phục, bọn họ tôn Hoàng đế Đại Thần là vị vua tối cao.

Từ trước đến giờ Hoàng đế cực ít đem tâm tư đặt vào việc mở rộng hậu cung, Đại Thần không hề giống các quốc gia khác kiêng kỵ truyền ngôi cho nữ hoàng, chỉ cần là hoàng tử hay hoàng nữ huyết thống thuần chính, ở trăm năm sau cũng sẽ bổ nhiệm đại thần phụ tá tân hoàng.

Đương kim Hoàng đế Đại Thần có hai hoàng nữ. Trưởng nữ Mộ Dung Sương Hoa sắp thừa kế đế vị, cùng với Đại nữ nhi thứ xuất Mộ Dung Lê Băng vô cùng có khả năng bị Hi hoàng biến thành con cờ kết thân chính trị, hai vị công chúa đều đã qua tuổi cập kê. Ba năm trước đây, Đại công chúa sinh nhật mười sáu tuổi, con em vương hầu các quốc gia, thậm chí là Quốc vương và các tù trưởng cũng rớt rít phái đặc sứ đến Đại Thần cầu hôn, nhưng đều bị Mộ Dung Lê Băng lấy lý do mẫu phi bệnh nặng cự tuyệt, nhìn dáng vẻ của Hi hoàng hình như cũng còn đang làm bộ làm tịch, mới có thể để hôn sự của Đại công chúa kéo dài những năm này. Năm ngoái, Trưởng công chúa Mộ Dung Sương Hoa cũng qua sinh nhật mười sáu tuổi, vào lúc này chư Vương các nước người cầu hôn lại càng nhiều, cả Thiên Kinh khắp nơi đều có thể nhìn đến các hoàng tử và thế tử, mơ ước ngôi vị Đại Thần phụ chính Thân Vương, mang theo nhân mã của bọn hắn rêu rao khắp nơi.

“Tây Vĩ quốc ta là đệ nhất cường quốc ở phương Tây, mặc dù quốc thổ không bằng Đại Thần, nhưng binh lực hải quân lại là độc nhất vô nhị, phụ vương ta bỏ ra tâm lực rất lớn đối với việc thám hiểm viễn dương, chỉ cần có thể phát hiện tân lục địa thì có cơ hội mở rộng lãnh thổ, khai phá tài nguyên. Nhưng, phụ vương ta vẫn kỳ vọng có được sự ủng hộ của Đại Thần, đợi một thời gian khai phá được tân lục địa, Đại Thần có thể cùng Tây Vĩ quốc của ta cộng trị, đó chẳng phải là một chuyện tốt sao?”

Trong ngự hoa viên, Hoàng đế Đại Thần đang chiêu đãi đặc sứ và hoàng tử Tây Vĩ quốc đường xa mà đến, cầm đầu là tên nam tử tóc vàng một thân hồng hồng lục lục, trang sức vừa bảo thạch vừa trân châu, như sợ người khác không biết đến xuất thân hiển hách của hắn, mặc dù có rất nhiều người ngoại quốc ra vào Thiên Kinh, vậy mà cách ăn mặc của hắn vẫn khiến người ta phải ngó nhìn. Nhưng, người theo hầu bên cạnh hắn một thân áo da đen, mặt mũi nghiêm trang, bộ dáng trái lại rất bình thường.

“Vậy hả?”, Hoàng đế của đế quốc Đại Thần cũng là cộng chủ của chư Vương các nước, Hi hoàng Mộ Dung Huyền, cũng không biết là thật bị hù dọa hay căn bản chỉ là thuận miệng qua loa, “Các người tính toán phương pháp hợp tác như thế nào?”

“Tây Vĩ quốc ta cung cấp kỹ thuật, Đại Thần cung cấp dũng sĩ tinh nhuệ, Tây Vĩ quốc ta nguyện ý trao đổi vô điều kiện kỹ thuật hải vận (vận chuyển trên biển) cho Đại Thần, vì xúc tiến đồng minh hai nước, phụ vương ta đặc biệt muốn ta đi tới Thiên Kinh, dâng lên sự sùng kính ái mộ tới hai vị công chúa. Các thế hệ vương thất Tây Vĩ ta xưa nay chỉ thừa nhận người thừa kế huyết thống thuần chính cao quý, ngược dòng mấy trăm năm trước gia thế chúng ta có thể được coi là đệ nhất hoàng triều phía Tây, cho tới ta, mười tuổi đã suất lĩnh hải quân chinh Đông (chinh phục về phía đông), đã giao thủ với Phụ Lan quốc và Vụ Ấn quốc, bọn họ từng là bại tướng dưới tay ta.

7. Chương 7

“Hơn nữa, ta hướng tới văn hóa của Đại Thần đã lâu, mười hai tuổi đã bắt đầu học tập ngôn ngữ và lịch sử của các người. Ta cho là Đại Thần có điều kiện ưu tú đủ để xưng bá thiên hạ, nhưng tương lai lại thiếu hụt một vị nam nhân lãnh đạo trí dũng song toàn như Thánh thượng ngài. Đại Thần các người có một câu nói: ‘thiên hạ không có kẻ địch vĩnh viễn’, ta lại cho là: ‘thiên hạ không có bằng hữu vĩnh viễn’, một ngày nào đó Đại Thần sẽ phải đối mặt với sự uy hiếp của các quốc gia lân cận, La Trại tộc là chủng tộc giành chính quyền ở trên lưng ngựa, từ trước đến giờ chỉ phục tùng lực lượng cường giả, hướng chỉ còn có Phụ Lan quốc cũng cường bạo lại sùng bái vũ lực, cùng với Vụ Ấn quốc âm hiểm xảo trá. Đại Thần uy nghi, cộng chủ thiên hạ, tuyệt đối không nghi ngờ những kẻ gian đó ư? Tây Vĩ quốc ta nguyện ý vĩnh viễn thần phục Đại Thần, nếu có thể cưới được công chúa xinh đẹp của Đại Thần làm vợ, kết giao mối lương duyên thế gian hiếm có, thiên hạ tất nhiên là ‘vĩnh bảo thái bình!’”

Hi hoàng một tay đề lên bộ râu rậm rạp, hoàn mỹ che giấu cái nếp dài thiếu chút nữa ngoác ra, ánh mắt nghiêm túc giống như đang thâm trầm nghĩ kế hoạch gì đó, thật ra thì chỉ lặng lẽ nghĩ: sớm biết sẽ để Sương Hoa lập tức chạy tới, cứ tiếp chuyện với hắn như vậy không cần thận ngữ gà ngủ gật, người ta lại một đường khóc trở về nước vậy thì nguy rồi.

“Tây Vĩ quốc ta.”

A a, vẫn còn nói tiếp ư! Hi hoàng bắt đầu không ngồi yên. Đường đường là Hoàng đế, viện cớ đi tiểu để trốn hình như không được cho thỏa đáng lắm.

“Hoàng tử! Ôi... Hoàng tử dần, đừng làm loạn...”, giọng nữ tử êm ái dễ nghe xa xa vang lên, “Gây chuyện nữa thì thiên người đó!”

Vương tử Tây Vực cuối cùng cũng cảm mềm. Kẻ nào? Thật to gan, vậy mà mắng hần là hoàng tử dần!

“Rongggggg.... ——” một con sói... Đó là một con sói đúng không? Cái con cực kỳ giống sói kia, lại có dáng vẻ lè lười khờ khạo chính là một con chó, đột nhiên trợn to mắt, nhào tới Vương tử Tây Vực quốc đang không kịp phản ứng, Vương tử Tây Vực dựa vào vào tên hầu nâng đỡ thì chân mới không mềm nhũn ra! Hần nhớ tới đã gặp qua cái loại chó bèn bỉ cứng cổ đó ở cực bắc băng thiên tuyết địa!

Đại Cẩu lại nhào tới trên người Vương tử, tiếp theo, hưng phấn mà liếm hần cứ như tìm được ‘nương tử’ vậy. Mặt của Vương tử Tây Vực tái xanh, “Có ai không!”

“Hoàng Tử!” - Hương thơm theo làn gió cuốn tới, là một giai nhân toàn thân hoa phục tuyết trắng, mắt to mày rậm đoan chính thanh nhã, Vương tử Tây Vực nhìn đến ngốc luôn rồi.

Mộ Dung Sương Hoa ưu nhã giơ tay lên che miệng, “Ôi, Hoàng Tử, sao ban ngày người lại chạy tới gào thét động dục trước mặt người khác, thật là mất mặt, nên thiên người từ lâu rồi, còn không cút trở về hang ổ của người cho ta!”

Nữ nhân này là người nào? Thật to gan! Mặt của Vương tử Tây Vực lúc đỏ lúc trắng, “Người...”

“Công chúa điện hạ kim an!” - toàn bộ một đám cung nô trong Ngự hoa viên quỳ xuống.

Thì ra mỹ nữ này là... Vương tử Tây Vực ý thức được mỹ nhân tựa như tiên nữ hạ phàm trước mắt chính là đối tượng hần sắp cầu hôn, vốn nghĩ phải bùng ra bộ dáng anh tuấn uy vũ nhất, bất đắc dĩ con Đại Cẩu kia vẫn bám lấy bắp đùi của hần, đang kích động cọ cọ. “Các người còn sững sờ làm cái gì hả? Hay phải để ta đập chết súc sinh này!”, hần quay ra giận dữ mắng mỏ mấy gã theo hầu ở hai bên.

“Dừng tay! Hoàng tử là chó của ta nuôi, các người sao nhẫn tâm giết một con vật nhỏ bé vô tội khả ái như vậy được?” - Mộ Dung Sương Hoa bày ra vẻ mặt “Các người thật là vô cùng tàn nhẫn” cùng với bộ dáng khiếp sợ.

Khi Vương tử Tây Vực cuối cùng cũng hiểu “Hoàng Tử” là con chó hoang kia thì vừa đúng lúc Đại Cẩu “gâu” một tiếng, Vương tử Tây Vực cảm giác bắp chân của mình... vừa nóng, vừa ướt, lại dính dính.

Mặt của hần sung huyết thành màu đỏ tím.

Mộ Dung Sương Hoa lắc đầu thở dài, “Hoàng Tử ơi Hoàng Tử, xem người làm ra chuyện rất tốt gì đi, vốn cho là người chỉ biết tùy chỗ đi tiểu, thì ra là còn có thể tùy chỗ động dục, súc sinh chính là súc sinh, còn trông cậy vào người nghe hiểu tiếng người, ta thật là làm chuyện ngớ ngẩn rồi!” - Nàng di chuyển ánh mắt về phía cung nô ở hai bên, cung nô lập tức tiến lên khoác một bộ dây xích cho ‘Hoàng Tử’ đang đặc biệt ngoan ngoãn sau khi phát tiết xong.

“Người tệ quá, phải đem người đi thiên!” - Mộ Dung Sương Hoa phát tay, tỏ vẻ đau thấu vào tim, cố tình mặt nhìn về phía Vương tử Tây Vực nói câu nói này, khiến người ta một hồi lúng túng xấu hổ.

Sau đó, đợi cung nô dắt ‘Hoàng Tử’ rời đi, Mộ Dung Sương Hoa mới ra vẻ vô tội và quan tâm đi về phía Vương tử Tây Vực. “Vị này... Ngài không sao chứ?”, tiếp đó, nàng làm như người thấy được mùi khai, bịt mũi không thèm che đậy biểu cảm ghét bỏ, nhưng rất nhanh lấy lại vẻ điềm đạm đáng yêu mà nói: “Thật xin lỗi, làm dơ quần của Ngài!”

“Công chúa ngàn vạn đừng nói như thế, chỉ là một cái quần, thế nào mà đáng được công chúa quan tâm?” - Hần chưa triển hiện phong độ của nam nhi Tây Vực quốc. “Tại hạ là An Đức Liệt Đức Lam Đạo Phu (Andrew Virtue Randolph), để tỏ lòng quyết tâm hữu hảo của ta đối với Đại Thân, ta lấy ỉnh danh tự Đại Thân là Lam An Đức, tương lai có mang thêm họ của vợ cũng sẽ không quá mức đột ngột!” An Đức Liệt cười lộ hai hàm răng trắng lóa, hần đúng là tiêu chuẩn mỹ nam tử của Tây Vực quốc, cũng không tin không nắm được trái tim của công chúa!

“Liên quan đến cả họ của vợ cũng nghĩ tới, thật chu đáo !” - Nữ nhi cuối cùng cũng tới, Hi hoàng ở bên cạnh thở phào nhẹ nhõm tựa như không có việc gì, trêu đùa.

Mộ Dung Sương Hoa cười thật dịu dàng, thật ưu nhã, mà nhìn phụ hoàng một cái. Hi hoàng giống như bị sắc, lập tức thân thể ngồi xuống rất nhanh, cổ họng không hề ho he nửa tiếng.

“Vương tử An Đức Liệt !” - Mộ Dung Sương Hoa cười dịu dàng nhìn An Đức Liệt.

Thằng thần mà nói, bề ngoài của Trưởng công chúa cũng không phải là mỹ nữ theo nhận thức truyền thống của Đại Thần, nàng có một cặp mắt to, nhưng to đến cực kỳ thô lậu, sống mũi cao nhọn có thể là chỗ thanh tú nhất của khuôn mặt trái xoan, nhưng sợ rằng thua kém về đẹp tinh xảo, mũi tựa mặt treo* và khuôn mặt nhỏ gọn của Đại công chúa.

(*mũi như mặt treo: cánh mũi tròn tựa bóng nhẵn ngay thẳng giống túi mật, theo cách xem tướng mặt thì đây là loại tướng phú quý tốt nhất, rất tốt cho nữ giới nhất là về tình duyên và con cái)

Nhưng nụ cười của nàng luôn làm cho người ta như tắm gió xuân, nàng ưu nhã làm cho lòng người vui mừng thần phục. Huống chi, nàng là sự kiêu ngạo của cả đế quốc Đại Thần, tài đức nhiều mặt, ngọc thụ lâm phong, kiêm đủ cả lòng nhân từ cùng sự cơ trí của một vị nữ hoàng tương lai. Nhìn nụ cười này của nàng, An Đức Liệt âm thầm vui vẻ, không tự chủ được mà nghĩ rằng: khẳng định trái tim của công chúa đã bị phong thái của hần bắt làm tù binh!

“Ta nghe nói quý quốc đang chuẩn bị chinh phục biển lớn, khai phá tân lục địa?”

“Dùng thực lực hải quân của Tây Vũ quốc ta đi thăm dò tân lục địa là vấn đề sớm hay muộn thôi !”

Ngay cả đá ngầm cũng không phát hiện ra, còn nói đến tân đại lục cơ đấy. Mộ Dung Sương Hoa cười càng thêm ngọt ngào hơn nữa, “Ta ưa thích nhất là người gan dạ dám mạo hiểm, có tầm nhìn xa đó !” - Lời này vừa nói ra, lỗ mũi An Đức Liệt muốn héch lên tận trời. Nhưng nàng lại tiếp tục nói: “Chẳng qua ta nghe nói Vụ Ân quốc đã bí mật biết được vị trí tân lục địa, bọn họ lập tức sẽ tập hợp số đông dũng sĩ ra biển, nếu Vụ Ân quốc thành công tìm được tân lục địa, như vậy cái gọi là hải quyền đệ nhất thiên hạ ... Ha ha!”

“Không thể nào ! Đám giặc Oa lùn kia sao có thể... ” - An Đức Liệt tạm dừng lại. Vụ Ân quốc không chỉ có thực lực hải quân hùng cường, bản thân quốc gia này cũng rất thần bí, hần đã sớm nghe nói hải quân Vụ Ân quốc gần đây thường xuyên có hành động, chẳng lẽ thật như công chúa nói, bọn họ muốn tranh cao thấp một hồi ở trên biển với Tây Vũ?

(giặc Oa, giặc lùn là bọn hải tặc người Oa Nhật Bản, thường quấy phá vùng ven biển Triều Tiên, Trung Quốc, thế kỷ XIV-XVI)

“Bởi vì thời gian trước, đặc sứ Vụ Ân quốc cũng tới cầu kiến phụ hoàng ta, hần thề thốt son sắt nói: chỉ cần Đại Thần chịu xuất binh, một khi phát hiện tân lục địa, đến lúc đó nguyện ý cùng Đại Thần chung hưởng thuộc địa tân lục địa. Ôi... ”, Mộ Dung Sương Hoa thở dài, “nhưng ta đã nói với phụ hoàng là nếu qua loa đáp ứng cho bọn hần mượn binh lực, vậy thì đặt vị trí đại quốc đứng đầu về hải quyền của các người hiện nay ở đâu rồi?”

“Công chúa nói đúng ! Tây Vũ quốc mới là bá chủ trên biển, đám giặc Oa lùn kia còn không tìm được tân lục địa, lại dám ba hoa bốc phét, thật là buồn cười!”

Mộ Dung Sương Hoa nghe lời này cười đến nỗi mắt híp lại, mà Hi hoàng đã sớm không khách khí, len lén cười rung cả hai vai. “Vì vậy nên ta đã nói cho bọn hần biết, chỉ cần Vụ Ân hoặc Tây Vũ quốc... Ôi, thậm chí cả Phụ Lan quốc cũng muốn bắt đầu khởi động rồi, người nào phát hiện tân lục địa trước, Đại Thần ta chắc chắn sẽ giúp đỡ giúp một tay. Vương tử An Đức Liệt, ta tin người hiểu Đại Thần thân là cộng chủ của Chư Vương các nước, nên lập trường không thể thiên về bất kỳ bên nào chứ?”

“Chuyện này... ” - Tại sao hần cảm thấy dường như có điểm rất kỳ quái, nhưng nhất thời lại không có ngôn từ nào để phản bác được đây?

Còn nữa, Phụ Lan quốc cũng muốn gia nhập hàng ngũ tranh đoạt hải quyền sao? Điều này sợ rằng càng làm cho An Đức Liệt thêm lo lắng, bởi vì vị trí địa lý của Phụ Lan rất gần Tây Vũ, từ xưa tới nay vẫn là

họa lớn trong lòng của Tây Vũ quốc, nếu bọn họ cũng gia nhập cuộc chiến tranh đoạt hải quyền... Chẳng phải là để cho Vụ Ẩn quốc ngồi ngư ông đắc lợi có thể đơn độc nắm giữ được biển Nam Hải ? Điều này sao có thể được ?

Thời gian sau đó của buổi trà yến, tâm tư của An Đức Liệt trở nên nặng nề, cũng không nhắc lại chuyện cầu hôn. Cho đến khi đoàn người An Đức Liệt rời khỏi thành Viêm Đế, Hi hoàng mới nói: “Có lẽ An Đức Liệt sẽ phát hiện mục đích Vụ Ẩn quốc giống trống khua chiêng chinh đồn và sắp đặt thủy quân cũng không phải là tính toán làm chuyện ngu xuẩn giống Tây Vũ quốc !” -Thời gian trước Vụ Ẩn quốc phái đặc sứ tới là vì chuyện này, tới trước trấn an Đại Thần, vỗ ngực bảo đảm bọn họ tuyệt không phải không an phận mà ham muốn - có quỷ mới tin tưởng được. Nhưng tóm lại, bọn họ sẽ không thừa nhận có tính toán cạnh tranh hải quyền với Tây Vũ quốc.

“Hắn làm thế nào mà biết được đây ?” - Mộ Dung Sương Hoa thật giống như đang dè nén cố gắng không cười quá khoa trương, cầm đặt trên mu bàn tay, nhìn bàn cờ đang cùng phụ hoàng đánh cờ, tiện tay ăn luôn con cờ Tướng quân của phụ thân, lúc lão nhân gia phần nộ lại nói: “Nếu như người nghe được đối thủ một mất một lại còn coi người là cái đinh trong mắt nói: thật ra thì cũng không tính toán cạnh tranh với người, nhưng bọn hắn vẫn không ngừng có những động tác lớn, người sẽ tin chẳng ?” - Dĩ nhiên là đánh chết cũng không tin.

“Lại nói, một khi biết được Vương tử Tây Vũ quốc đến cầu hôn, Vụ Ẩn quốc chắc chắn sẽ không án binh bất động, Tây Vũ quốc có biện pháp gì mà muốn cùng Đại Thần kết thân đây ? Từ Tây Vũ đến Đại Thần phải xuyên qua sa mạc và hiểm địa, sau đó mượn đường đi qua lãnh địa của La Trại tộc, không nói tới La Trại tộc từ trước đến giờ luôn nhìn tâm tình mới cho đi, muốn đi qua cũng phải giao ra một khoản phí thông hành cực lớn, Tây Vũ đã sớm trăm điều không cam nguyện, nhưng bọn hắn muốn làm ăn với Đại Thần, chỉ có thể tiếp tục dính vào nguy hiểm. Tiếp theo chính là xuyên qua biển Tây Bắc Hải lướt qua lãnh hải của Phụ Lan quốc, hoặc là lượn đường xa hơn xuyên qua Vụ Ẩn quốc và các nước ở Nam Hải. Không phải là Tây Vũ quốc muốn quang minh chính đại thông hành qua những hải vực này mới đến tìm kiếm hợp tác sao ? Lấy hành động việc làm của bọn họ ở phương Tây mà xem xét, mục đích bọn họ mượn đường qua những hải vực này không thể nào quá đơn thuần, bằng vào điểm này thì sẽ không thể đồng ý với hắn. Một khi đồng ý Tây Vũ quốc, Người muốn đối mặt với quan hệ ngoại giao cùng Phụ Lan quốc và Vụ Ẩn như thế nào? Huống chi lại còn muốn con dân Đại Thần ta đi mở mang bờ cõi thay bọn họ. Phụ hoàng ơi, hôm nay không phải Người thật nghĩ rằng An Đức Liệt là con rể mà ngài tuyển chọn chứ?”

“Thực lực hải quân của bọn họ cường mạnh là sự thật, hơn nữa còn vô cùng có khả năng một lần nữa thành lập đại đế quốc đứng đầu ở phương Tây!”, nếu Vụ Ẩn quốc có động tác, quả thật Đại Thần cần phải có năng lực đối kháng lại hải quân của bọn họ.

“Việc này ai cũng biết cả rồi, con chỉ biết Đại Thần không cần thêm gắm trên hoa (đã đẹp còn trang trí cho nổi hơn) có thêm một loại quan hệ thông gia xa xôi như bọn họ. Còn với Vụ Ẩn, con nghĩ cũng là điều quan trọng cần phải lo lắng, Vụ Ẩn chỉ cách Cao Dương một đạo eo biển, huống chi con không cho là Vụ Ẩn sẽ có hành động tùy tiện đối với Cao Dương hoặc Đại Thần như vậy, chuyện này đối với họ vừa phí sức lại chẳng có kết quả tốt, vừa không có quá nhiều hiệu quả và lợi ích thiết thực, trên thực tế con nghiêng về hướng bọn họ và Tây Vũ đều làm cùng một loại việc tương đồng !” - Hơn nữa, bọn họ hiển nhiên không hy vọng phải chia một chén súp cho Đại Thần, nhưng tối thiểu là có chút khí khái.

“Cho dù muốn xuất giá cũng không tới phiên con !” - Hi hoàng cười trấn an.

Mộ Dung Sương Hoa nhũ mây, “Làm cho người ta chán ghét, thông gia cái gì chứ, thật phiền phức, nhất là đã mở miệng chiếm tiện nghi lại còn mặt không đỏ thờ không gáp, về điểm này con nghĩ người nên rõ ràng !” - Nàng cười càng thêm ngọt ngào, ngọt đến nỗi Hi hoàng tê dại da đầu. Hi hoàng liền vuốt tay, “Được rồi, để con tự tính toán !”

Khi màn đêm phủ xuống, hàng trăm ngọn nến nhỏ cũng không xua đuổi được bóng đêm hắc ám xói tái toàn bộ phần hoa, cung Trường Lạc vốn rất quạnh quẽ cho dù là giữa ban ngày đi nữa, giờ phút này càng thêm quỷ khí âm trầm.

Đỉnh tháp cao được dùng làm thư phòng, cửa sổ ở hướng Đông được mở ra. Mặc dù có ngọn đèn dầu chập

chờn trong thư phòng, nhưng toàn thân Mộ Dung Lê Băng lại là một màu đen, bào phục đen để cổ để trần có hoa văn lông chim trĩ đen kịt, vòng eo mảnh khảnh cơ hồ có thể để cho nam nhân nắm trọn buộc thắt lưng màu xám lông chuột cùng đai lưng thao màu trắng, tóc dài y hệt thác nước đen tuyền nhưng chỉ buộc thành bím tóc rộng thùng thình đơn giản ở sau đầu, chỉ có ánh trắng chiếu rọi vào da thịt như tuyết trắng của nàng, bóng dáng nhìn từ xa xinh đẹp lại thâm trầm vô cùng.

Tối nay, vầng trăng to tròn vành vạnh, từng đám mây trôi bồng bềnh bên cạnh cũng nhuộm hoặc đậm hoặc nhạt một màu xám bạc hoặc màu tím cam, những vì sao như mấy chấm nhỏ thưa thớt không đếm ra được có mấy ngôi.

Từ sau sinh nhật mười sáu tuổi của nàng, mặc kệ là đế quốc Đại Thần hay chư Vương các nước, vương công quý tộc cầu hôn nàng nhiều như “cá diếc sang sông” (nhiều người chạy theo xu hướng). Đối với bọn họ mà nói, hôn nhân chính là lấy được Trưởng công chúa kế thừa đế vị, hoặc là Đại công chúa nhất định sẽ trở thành con cờ hòa thân đều không quan trọng... A, cẩn thận mà nói, những kẻ cầu hôn nàng phần lớn thân phận hiển hách, tài sản hùng hậu, nắm quyền lớn, chỉ thiếu một cái bình hoa mang về nhà để khoe khoang; ngược lại, ngưỡng mộ trước quang cảnh cầu hôn của Sương Hoa, có đủ cả những Quý tộc phẩm hàm đứng đầu, có cả học trò thanh liêm; cũng có Chư Vương các nước, hay những người nhất định không kế thừa được vương vị, lại có cả bọn công tử phá gia chi tử chuyên quần là áo lụa... Dĩ nhiên điều kiện tốt cũng có, chỉ là trình độ tốt xấu lẫn lộn làm người ta được mở rộng tầm mắt.

Tối nay ánh trăng trong suốt mà lạnh lạnh, ở tại cung Trường Lạc, Lê Băng ít khi thoa son phấn, không có tâm tư cũng không thấy cần thiết, đôi mắt nàng tuy không mộng tưởng đến người nào mà đã vừa lạnh lại vừa nồng nàn rồi, nếu quả thật đã biết tương niệm rồi thì... cũng chưa có người nào có được cái phúc phận này, nhưng tóm lại khẳng định sẽ khiến những nam nhân kia cũng không thể quá trầm tĩnh nổi.

Màu da của nàng trắng như tuyết, có lẽ công lao phải thuộc về cung Trường Lạc thật ra tuyệt không hề Trường Lạc chút nào. May mà thân thể của nàng không coi là kém, môi đỏ mê người không cần thoa son vẫn sánh với cánh hoa đào.

(Trường Lạc: lạc nghĩa là vui vẻ, trường lạc là vui mừng lớn, kéo dài mãi)

Dáng vẻ tiểu cô nương ngượng ngùng và suy nhược năm đó cơ hồ đã biến mất không còn vết tích trên người nàng, nàng của ngày hôm nay ngược lại càng lúc càng giống mẫu thân - nhưng Lan phi lúc tuổi còn trẻ cũng không có dáng vẻ như này, nàng ấy cũng đã từng ngây thơ tươi cười đáng yêu. Lê Băng của ngày hôm nay lãnh nhược băng sương giống Lan phi, nhưng những vương tử hay thế tử kia nếu gặp được nàng, sẽ không có ai cho rằng vẻ lạnh nhạt của nàng là một loại lãng phí.

8. Chương 8

Bọn họ cho rằng nàng sinh trưởng ở trên đỉnh cao, gồm đủ cả băng tuyết sáng long lanh cùng bạch ngọc không tỳ vết, phẩm phu tục tử vô duyên nhìn thấy danh hoa tuyết thế, người cầu thân càng thêm đam mê.

Khí đêm có vài phần lạnh lẽo, nàng phủ thêm áo choàng đi xuống tháp, giờ cao đèn cung đình, tiếng chân không nhanh không chậm, buồn buồn vang vọng trở lại trong tháp.

Dưới tháp cao, một cung nữ đã chờ tại nơi đó tỏ vẻ lo lắng, “Điện hạ...”

Lê Băng chỉ nhìn nàng một cái, rồi đi về phía tẩm điện của mẫu phi, bước chân nhìn có vẻ thong dong, hai hàng lông mày xiết chặt lại để lộ ra sự vội vàng, nhưng nàng vẫn không dám lơ mãng, khi tiến vào tẩm điện của mẫu phi, trước tiên vẫn đứng ở cửa ra vào điều chỉnh hơi thở chậm lại mới dám đẩy cửa bước vào, mỗi cái giở tay nhắc chân hoàn toàn đều theo yêu cầu của mẫu phi, không có nửa điểm thất lễ.

“Mẫu phi !” - nàng ngồi quỳ gối ở cạnh mép giường.

Mới mấy năm ngắn ngủn, tóc Lan phi gần như đã trắng phau, hai má lõm xuống, hốc mắt có một vòng tối đen thâm trầm.

Đau lòng sao ? Đối với Lê Băng mỗi ngày đều nơm nớp lo sợ khi đối diện với mẫu thân mà nói, có lúc càng thêm sợ hãi, sợ hãi dáng vẻ hình hài như bị lãng tri này của mẫu thân, càng sợ hãi hơn là họ vốn đang sống

nương tựa vào nhau nhưng cuối cùng lại phải xa rời nhau. Lê Băng sợ nhất là thỉnh thoảng Lan phi dường như mất trí mà tóm lấy nàng, không phân rõ thực tế hay ảo cảnh vuốt mặt của nàng, chẳng biết là đang nhớ tới cái gì nữa, sau đó Lê Băng mới hiểu được có lẽ mẫu thân cho rằng mình đang soi vào gương.

Cho nên Lê Băng bắt đầu như dây cung bị kéo căng, nghiêm khắc yêu cầu không cho phép cung nữ đặt gương ở cung Trường Lạc, thang thang thủy thủy phải lấy thìa bón dứt vào trong miệng mẫu thân, lúc rửa mặt phải vắt khô khăn mặt rồi mới giúp mẫu thân lau rửa.

Cũng có lúc, hình như mẫu phi tỉnh táo, tim đập mạnh và loạn nhịp, ngồi trên giường hoặc tựa ở bên cửa sổ, không biết nghĩ tới điều gì. Nhưng hôm nay, mẫu thân đã hồi lâu chưa từng xuống giường. Thật lâu trước kia, nàng đã không cho ngự y tới chẩn mạch nữa, bởi vì khô giáp xinh đẹp của nàng đã sớm mục nát.

Khi lần cuối cùng Ngự y đến cung Trường Lạc, tiếp sau là hoàng hậu cũng tới. Thái Bình - Trường Lạc, cũng chỉ là hai bên trái - phải của một hoa viên, nhưng lại như trời và đất quanh năm không gặp gỡ cũng không nghe thấy hỏi thăm lẫn nhau. Nữ nhân kia vẫn dáng vẻ làm bộ làm tịch giống năm đó, Lan phi ngay cả khách sáo cũng không muốn nữa. Ai ngờ sau khi nàng đi, ‘Người nợ’ lại đến đây... Nhiều năm như vậy trôi qua, cuối cùng cũng chịu bước một bước vào cung Trường Lạc. Nhưng, khi nghe được Hoàng đế giá lâm, Lan phi cuối cùng cũng lộ ra khuôn mặt tươi cười nhìn gương để ý trang điểm, kinh sợ trước dung nhan già nua bệnh hoạn giống yêu quái của nàng - nhất là so với hoàng hậu chân trước mới vừa rời khỏi, nhiều năm qua được sung ái, tươi cười rạng rỡ, không thấy có vẻ lão thái chút nào!

(lão thái: người già/ cách xưng hô tôn kính với người già)

Nàng ném vỡ chiếc gương, núp ở trong tấm điện, không chịu ra cửa, thế là ‘Người nợ’ cũng không muốn hao tổn sự kiên nhẫn với nàng nữa, vung tay áo rời đi.

Nội tâm của nàng trống rỗng, máu huyết cũng bị rút cạn.

Nữ nhân kia thật là ác độc ! Nhìn nàng tàn tạ như thế này, mặc dù nhiều năm qua ‘nước giếng không phạm nước sông’, cái vị đứng đầu kia trái lại lập tức đi cầu xin Hoàng đế tới nhìn nàng một chút, đối với nàng như bố thí lòng từ bi cho kẻ địch. Hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ, ung dung rộng lượng, còn Lan phi nàng là kẻ không biết điều!

Nàng từng cho là nàng sẽ không đau lòng nữa. Khi đó mới hiểu được... Không phải như vậy, nàng ngày ngóng đêm trông, mong chờ đến nỗi nước mắt khô cạn còn chưa đủ, nữ nhân kia còn phải “Tốt bụng” tới vạch trần vết sẹo của nàng, hằn còn nhằn tâm coi nàng như kẻ thù.

Nàng ta rất hả hê sao ? Nếu như không phải là nàng ta, ‘Người nợ’ ngay cả trò hề bước vào nơi này liếc mắt nhìn nàng cũng không muốn ! Còn có cái dạng điệu võ dương oai gì so với cái này thâm sâu hơn không ?

Lan phi không tiếp tục gặp ngự y, Lê Băng không thể làm gì khác hơn là tự mình chuyên cần chạy đến Thái Y Viện hốt thuốc. 24 nha môn(*) đều như nhau, những thứ nô tài kia có lẽ biết nàng còn có chút giá trị đối với Đại Thần, không dám không cho nàng sĩ diện, vì Hi hoàng nói rõ chờ người cầu hôn có quyền thế lớn mạnh đủ để sánh cùng Đại Thần xuất hiện, mới có thể gả nàng đi, có lẽ sợ nàng ghi hận, nên sự vụ sinh hoạt thường ngày đương nhiên không thể khắt khe.

Lê Băng liếc mắt nhìn chén thuốc ở trên bàn con bên cạnh giường, một hớp cũng chưa uống..., nàng mặt không biến sắc muốn đứng dậy giáo huấn cung nữ, nhưng mẫu thân lại như nhìn thấu ý định của nàng, tóm lấy tay của nàng.

Bàn tay khô cằn, sức lực lại lớn đến lạ kỳ, khiến Lê Băng mơ hồ có chút kinh hãi.

“Thấp đèn lên!” - Ngay cả giọng nói của mẫu thân cũng tỉnh táo khác thường, cung nữ không dám chậm trễ cùng thấp sáng tất cả đèn bên trong tấm điện vốn mở tối, mà Lan phi lại trầm mặc nhìn nữ nhi như thế.

“Mẫu phi...” Lê Băng nghĩ ngợi nên khuyên mẫu thân uống thuốc như thế nào đây. Mới ngày hôm trước, mẫu phi còn hỏi nàng: có nô tài nào ăn gan hùm mật gấu, dám quấy rầy nàng trong lúc đợi nàng học ở trên tháp cao hay không ? Một lần nợ, Lê Băng muốn một cung nữ ngay khi Lan phi nương nương có bất kỳ dấu hiệu không khỏe nào thì phải đến tháp cao thông báo cho nàng, kết quả cung nữ kia bị Lan phi đánh gần chết ngay trước trước mặt Lê Băng, cuối cùng bị đưa đi Hoán Y Cục.

Lan phi lẳng lẳng nhìn Lê Bằng thật lâu, ngày hôm qua đáng vẻ Lê Bằng hung dữ tát tai cung nữ, vậy mà xuất hiện trong mộng của Lan phi, sau đó nàng thức tỉnh, xiêm y ướt hơn phân nửa. Nữ nhi càng lúc càng giống mẫu thân, đây tốt cùng có phải một loại số mệnh bi thảm hay không? Không phải là nàng đem từng điểm từng điểm thiện lương và dịu dàng của nữ nhi tiêu trừ tận gốc rồi chứ ?

Sau đó, nàng rút cuộc cũng dời tầm mắt, vẫn nắm tay Lê Bằng, chỉ là sức lực giảm bớt, Lê Bằng không dám tránh ra.

“Sau khi ta đi...”

“Mẫu phi!” giọng nói của Lê Bằng run run rẩy rẩy, mặt trắng bệch như xác chết.

Lan phi lại nhìn nàng một cái, không nhịn được bật cười, “Không cần sợ, người còn có điều kiện, chỉ có thể bị cầm tù thôi, nàng ta không dám đối đãi với người như thế đâu !”

Lê Bằng không dám nói, thì ra nàng vẫn còn có một tia yếu ớt và ỷ lại của tiểu cô nương. Nữ nhân này và nàng, giống như bụi gai dùng sự dữ tợn đáng ghê tởm thắm vào trong xương cốt, đem xương và máu gắn liền với nhau, cưỡng chế tất cả máu và nước mắt cùng uốn éo vặn xoắn làm một.

Sau đó nàng nói, nàng muốn ra đi...

Đôi mắt Lan phi bắt đầu mê man rồi, cầm tay Lê Bằng lại nắm chặt hơn, bàn tay gầy trơ xương tím lầy, các đốt ngón tay không chỉ trắng bệch, giống như nhẹ nhàng xé nứt ra, xương cốt và máu huyết sẽ lìa tan, máu chảy đầm đìa.

“Hãy hỏa táng ta, cũng đừng để ột ngoại nhân nào nhìn thấy thân xác thối tha này. Không được để cho nữ nhân kia nhìn thấy, lại càng không muốn hắn nhìn thấy, tuyệt đối không muốn... hãy ưng thuận ta!”

Lê Bằng bị đau thiếu chút nữa hô lên một tiếng, nàng ép buộc mình tỉnh táo đáp lại: “Bằng nhi tuân lệnh!”

Lan phi lấy được lời bảo đảm, cuối cùng cũng buông tay, lại không nhắm mắt, cặp mắt ngay cả chớp cũng không chớp nhìn tới nóc giường, thế là Lê Bằng cũng không dám lơ là dù chỉ trong thoáng chốc, chờ đợi ở bên cạnh.

“Huyền lang... Chàng đang ở đâu?”- Khi đó... khi nữ nhân kia chưa xuất hiện, hắn còn có thể cười với nàng, hắn nói sẽ không để nàng chịu uất ức, nàng còn nhớ rõ, vẫn nhớ. Hắn đã quên rồi phải không ?

Lê Bằng hô hấp nghẹn lại trong một thoáng, cảm giác dạ dày trùng xuống, nàng vẫn quỳ gối bên cạnh giường của mẫu thân như cũ, lại dùng thần sắc băng lạnh vô trang thành vũ khí của bản thân.

Nàng cứ quỳ thẳng đơ ở đó, cặp mắt giống như nhìn kẻ thù vậy, chớp cũng không chớp một cái nhìn nữ nhân trên giường đang hồi quang phản chiếu lọt vào trong ảo giác của chính mình. Có lẽ, mắt của nàng xuyên thấu mẫu thân, nhìn thấy một người khác ở trong lòng nàng, trong mắt nàng, trong đầu nàng.

Lê Bằng cứ mãi trợn trừng mắt, những giọt nước và thù hận đồng thời cùng nhau tràn ra ngoài hốc mắt.

“Huyền lang... Thiếp... Thiếp rất đau, thật khó chịu... Chàng đừng đi...” - Nàng giống như tiểu cô nương khóc thút thít, thì ra thân thể mục nát còn có thể chảy ra những giọt lệ vô cùng trong suốt, lăn xuống giữa những sợi tóc mai sương trắng.

“Đừng rời bỏ thiếp... chớ không nhìn tới thiếp...” , nàng co quắp thành một đoàn, cái người gai góc lạnh lẽo, vô luận như thế nào luôn ưu nhã lạnh lùng - Lan phi đã không còn tồn tại.

Lê Bằng bỗng chốc quét ánh mắt đẹp về phía cung nữ ở bên cạnh để đợi lệnh, tỏ vẻ cảnh cáo, lăm liết như ưng như sói, lão ma ma lập tức hiểu ý, vội vàng dẫn mọi người thối lui ra phía ngoài tấm điện.

Tất cả mọi người thối lui ra khỏi tấm điện, hóa ra cả một phòng đầy ánh sáng chói lòa lại giống một cơn ảo giác, u ám ở từng xó xỉnh rục rịch ngóc đầu dậy. Lê Bằng đã cực kỳ lâu không có cảm thụ sâu sắc như vậy, cung Trường Lạc lại lớn đến đáng sợ như thế này!

Nàng ngồi lên trên giường, cầm bàn tay run rẩy của mẫu thân, muốn nắm chắc hơn một chút. Mẫu phi vẫn như cũ không nhìn thấy nàng, nhưng nàng không buông tay, chỉ là vẻ mặt càng lạnh hơn, ánh mắt càng hận hơn.

Lê Băng cầm chặt tay của mẫu thân, cứ như vậy cố chấp và dịu dàng sợ hãi mất đi mẫu thân, mà Lan phi cũng giống như người chết đuối, nắm chặt bè gỗ ở một khắc cuối cùng.

“Huyền...” , Lan phi nắm chắc tay của nữ nhi, dường như không còn một hơi thở, cảm nhận được nhiệt độ và sự mềm mại ở trong tay, đột nhiên lại phục hồi tinh thần, nhận ra người trước giường, dù cho nước mắt vòng quanh mờ mịt, nàng vẫn rất rõ ràng.

Nàng sắp sửa tàn tạ rũ nát trong cái cung điện lạnh lẽo này, quá khứ dù là lòng đau như cắt cũng thế, nước mắt rơi như mưa cũng vậy, hắn sẽ không tới, sẽ không áy náy, không thương tiếc, vĩnh viễn không! Mười mấy năm qua nàng mỗi mắt trông mong ngóng đợi người kia ngoài đầu nhìn lại, đến cuối cùng, cái gì cũng không có!

Nàng đột nhiên thở gấp một hơi, vặn vẹo đôi môi khô nứt, nở nụ cười có chút tự giễu.

Người chết như đèn tắt.

Nàng buông tay ra, Lê Băng muốn tóm chặt, nàng lại im lặng rũ xuống trước ngực mình.

Tiểu cô nương kia vẫn khóc, chung quy vẫn chỉ như tiểu nữ hài, nàng hết sức ần ẫn, không muốn làm mẫu thân thất vọng, nhưng nước mắt như những hạt trân châu đứt dây, cứ từng hạt từng hạt một không cách nào ức chế nổi mà lăn xuống, một tiếng nức nở nghẹn ngào đè nén tới cực điểm ở sâu trong cổ họng, run rẩy.

“Băng nhi !”

Lê Băng gắt gao kề sát mẫu thân.

“Chết cũng không cần yêu một nam nhân ... Sẽ không đem người để ở trong lòng... Tuyệt đối không !”

Lê Băng vẫn ngồi yên đến tận trời sáng, cung nô không dám tới gọi nàng.

Cho đến khi những tia nắng sớm xuyên thấu qua song cửa sổ, nàng mới như bừng tỉnh khỏi giấc mộng dài, vẻ mặt thần thờ, thân thể cứng đờ chậm rãi đứng dậy, cung nữ vội vàng đi vào bên trong muốn dìu, nhưng nàng không để ý, cứ như một Du Hồn (hồn ma lang thang) lảng lảng đi ra ngoài.

“Điện hạ?”

Các cung nữ thấy nàng ra khỏi cung Trường Lạc, đi về hướng cung Thái Bình, lập tức cũng trở nên luống cuống. Lê Băng đi chậm rãi, trong hoa viên, nô tài vẩy nước quét nhà mặc dù một đám quỳ xuống đất thỉnh an, nhưng lại ngửi ra được hơi thở không bình thường.

Cái dạng nô tài ‘chó cậy thế chủ’ từ xưa cho tới bây giờ đều không thiếu, Lê Băng đứng ở cửa cung Thái Bình, thủ vệ giữ cửa đáng lẽ nên vào bên trong thông báo, nhưng các nàng nghĩ đến thân phận của người trong cung Thái Bình, lúc này lá gan lập tức to lên, kiêu căng cũng dâng cao hơn.

“Đại công chúa giá lâm sớm như thế, sợ rằng chúng nô tài không tiện thông báo !”

Ở phía sau, cung nô cung Trường Lạc cảm thấy có hơi tức giận. Còn nói bất tiện thông báo, dù sao Lê Băng cũng là chủ tử, rõ ràng chỉ là nô tài mà dám nói chuyện như vậy với công chúa ư ? Nhưng trước mắt, họ đang rất căng thẳng và hoang mang lo sợ. Chủ tử hoẵng thê(*) cũng không phải là chuyện nhỏ, Lan phi khi còn sống lại ngăn giao phó vận giao phó, đừng để dung nhan khi chết của nàng lộ ra ngoài, vì vậy hành vi rối loạn của Đại công chúa giờ phút này làm cho trái tim của các nàng nhảy lên tận trên cổ họng.

(*) hoẵng thê: chết. từ trần, thời xưa các quan to đại thần, chư hầu, tần phi chết được gọi là hoẵng thê

Phi tần trong cung hoẵng thê, muốn lập tức hỏa táng cũng không thể, cho nên hiện tại tất cả bọn họ đều dựa vào Lê Băng làm chủ, cần làm cái gì thì làm cái ấy.

“Nô tài cung Thái Bình ăn phải cái gì hả ? Có thể cười lên trên đầu chủ tử rồi hả ?” Lý ma ma là nha hoàn cận thân từ trước khi Lan phi chưa xuất giá, đã ở trong cung lâu năm già đời, không sợ phiền phức đứng

ra chất vấn trước tiên. Lý mama là người thấu hiểu rõ ràng nhất sự thay đổi của Lan phi, tiểu thư của bà đã từng dịu dàng thiện lương, bà không dám oán Hoàng đế đẩy tiểu thư của bà vào địa ngục, nhưng với cái “Kẻ thù” kia thì không đồng dạng, người khác sợ cung Thái Bình, bà, Lý mama không sợ!

Hai cung nô giữ cửa nhìn nhau một cái, cũng biết đuôi lý, không thể làm gì khác hơn là hậm hực nói: “Điện hạ, không phải chúng nô tài không thông báo, mà là tối hôm qua Thánh thượng qua đêm ở cung Thái Bình,” nô tài chính là nô tài, nói đến chỗ này, cơ hồ khó nén được sự vênh váo hả hê, lỗ mũi muốn hếch lên tận trời, “Xin ngài thông cảm, nếu chộc cho Thánh thượng không vui, chúng ta cũng gặp nạn !” - Suy nghĩ một chút, các nàng là nô tài cung Trường Lạc trước giờ chưa biết nơm nớp lo sợ khi hầu hạ Thánh thượng. Hèn chi !

Lý mama tức giận đến nỗi toàn thân run lên.

Lê Băng không để ý tới những thứ nô tài kia, nhưng cũng không đi lên trước một bước, nàng chỉ bình tĩnh nhìn đại môn rộng mở của cung Thái Bình, trong hoa viên, hoa cỏ um tùm mùi thơm sực nức, ẩn sau tầng tầng lớp lớp dây Ngân Đăng, tiếng nhạc vấn vít, tiếng cười nói tung bay ở một góc nhà ẩm Lưu Ly trồng hoa.

Giận dữ nhiều năm như vậy, có nghĩ tới kết quả sẽ là dạng này hay không ? Khi đó, Người trút xuống hơi thở cuối cùng, trong lòng ông ta vẫn không có Người. Thân thể Người co rút trái tim đau đớn đến không cách nào hô hấp nổi, ông ta đang an nhiên ngủ trong ngực nữ nhân mà Người hận nhất kia, nhiều năm trước kia nếu như Người biết có hôm nay, còn có thể ngu ngốc như vậy không?

Nàng đột nhiên nhớ tới, rất nhiều rất nhiều năm trước, khi nhà ẩm Lưu Ly trồng hoa mới vừa được quây kín, có một đêm mưa tuyết gian nan, bão tuyết kéo đến sớm. Sáng sớm, tuyết đọng cơ hồ che kín bậc thềm tam cấp phía trước bậu cửa, mẫu phi còn vì vậy mà nhiễm phong hàn, nàng khổ sở ở trong hoa viên, cầm xẻng Tiểu Hoa đào ra trong lớp tuyết thật dày, lập mộ phần cho những động vật nhỏ bị chết rét vì không kịp di về Nam, tránh cho chúng bị tan nát trộn lẫn vào tuyết bởi những xẻng xúc tuyết và gót giày của cung nô, giống như kết cục của những cành cây khô gãy vì đông cứng.

Khi đó, trong lòng nàng đơn thuần chỉ là hâm mộ, nếu như nàng cũng có một tòa nhà ẩm trồng hoa, những động vật nhỏ kia cùng với những bông hoa chuông mà nàng thích nhất không cần sợ sẽ không chịu nổi mùa tuyết rơi rồi.

Tới chơi đùa ở cung Thái Bình đi, chỗ có nhà hoa đó, nếu không kịp di về Nam cũng sẽ không bị đông cứng. Mỗi dịp cuối Hạ đầu Thu, nàng luôn hướng về phía những chú chim bay đến bên trong vườn mà nói như vậy.

Tại sao giờ khắc này, nàng đột nhiên nhớ lại sắc nét những thân thể nhỏ bé đông cứng chết lạnh kia, cùng với bàn tay khô gầy vô lực của mẫu phi, những thứ đó không hề có xúc cảm của sinh mạng. Nàng nắm chặt, ôm chặt, cũng không thể truyền được một chút ấm áp của mình sang cho bọn họ.

Lúc nhỏ, nàng khát vọng có được một con sủng vật làm bạn, nhưng mẫu phi không cho phép, nàng an ủi mình, chúng nó tự do tự tại cũng rất tốt, dù sao ở bên người nàng, mùa đông tới, chúng nó sẽ gặp họa.

Nàng khát vọng những thời khắc mẫu phi dịu dàng với nàng, mặc dù rất ít, lại đủ để cho nàng tự an ủi mình, chung quy vẫn là mẫu phi yêu nàng.

Vậy mà bọn họ đều đi rồi, cho tới bây giờ thứ mà đôi tay nàng nắm chính là khát vọng chưa từng đạt được.

Chú thích:

(*) 24 nha môn là cơ cấu hoạn quan phụng dưỡng gia tộc Hoàng đế đời Minh, thật ra theo thể chế, ngoài chủ quản thái giám cũng không cứng nhắc quy định tất đều phải dùng hoạn quan, sau thì phải thêm hoạn quan nắm giữ chức vụ đó. Bao gồm:

12 giám quan là ty lễ giám, nội quan giám, ngự dụng giám, ty thiết giám, ngự mã giám, thần quan giám, Thượng thiện giám, Thượng bảo giám, ấn thụ giám, trực diện giám, thượng y giám, đồ tri giám, trong đó ty lễ giám có chức quyền lớn nhất. Vương Chấn, Thượng Minh, Phùng Bảo, Lưu cần, Ngụy Trung Hiền v.v. (các hoạn quan nổi tiếng chuyên lấn quyền vua đời Minh) đều đứng đầu ty lễ giám.

12 giám hàng dưới xếp thành 4 ty, 8 cục. 4 ty là ty tích trữ củi, ty lưu giữ ghi chép báu vật, ty chuông trống (chắc là nhạc khí), ty tổng hợp. 8 cục là cục binh khí, cục khăn mũ, cục kim công (thêu thủ công), nội dệt nhuộm cục, rượu dấm miến (bột mì) cục, ty uyển cục (chăm lo vườn hoa), hoán y cục (giặt giũ), cục chế tạc bạc.

9. Chương 9

Nàng đứng thật lâu ở trước cung Thái Bình, đám cung nô không dám nghị luận chủ tử, bầu không khí quỷ dị tới cực điểm. Trời vừa mới sáng, Hi hoàng chuẩn bị vào triều, vừa ra cửa cung liền bắt gặp đại nữ nhi đang thất thần, hần có hơi bất ngờ, lại thấy dáng vẻ mệt mỏi chán nản của nàng - so với một người ở phía sau dậy từ sáng sớm, tiểu nữ nhi tinh thần sáng khoái dùng tảo thiện và nói chính sự cùng với hần, quả thật khác nhau một trời một vực. Điều này khiến hần không khỏi nhú chặt lông mày.

“Người ở nơi này làm cái gì?”, hần không định chất vấn, chỉ là Lý mama đang quỳ tại trên đất cũng phải âm thầm cắn răng. Đây là ngữ điệu của phụ thân đối với nữ nhi ư?

Lê Băng giống như bình tĩnh khỏi đại mộng, nhìn vào cái người mà nàng nên kêu là “phụ hoàng” kia. Mặc kệ mẫu phi nói gì đi chăng nữa, nàng dần dần đã không còn bất kỳ sự mong đợi nào đối với tình thương của Hi hoàng. Khi còn bé, nàng nghe lời của mẫu phi, cho là “Phụ hoàng” rồi sẽ thương yêu nàng, nhưng cho tới bây giờ nàng đã không còn như vậy nữa, thế nào mà làm cho nàng tin tưởng được đây?

Thấy Lê Băng không nói lời nào, chỉ nhìn chăm chăm vào hần, Hi hoàng có chút không vui. “Mẫu phi người dạy người như thế sao?”

Những lời này tựa như một cái tát giáng lên trên mặt Lê Băng.

Một khắc trước đó, nàng có sự kích động đáng buồn cười, muốn biết phụ hoàng có thể có sự thương hại tới thiếu vì mẫu phi đã ra đi trong cô đơn hay không, những lời này lại hoàn toàn thức tỉnh nàng, giống như một lưỡi dao bằng băng, hung hăng đâm vào trong trái tim của nàng, làm nát bấy bất kỳ sự chờ mong vừa dư thừa lại vừa buồn cười của nàng đối với nam nhân này, cũng đem nhiệt độ còn sót lại ở toàn thân của nàng đóng băng.

Người phải cố gắng, nghe lời, để cho phụ hoàng hiểu người.

Trải qua những điều ‘lực bất tòng tâm’ cùng với xót xa tự oán kia, thoáng cái biến thành sự oán hận đối với người nam nhân này. Đáng về vốn đang nhếch nhác lại chực khóc là chỗ của nàng chợt biến thành vẻ căm hận đến tận xương tủy, trợn mắt trước Hi hoàng, giống như nhìn thấy kẻ thù vậy.

“Tạo phản?” - Hi hoàng trong nháy mắt có chút giật mình hoảng hốt, không rõ chân tướng, chính hần càng không giải thích được, vốn là một buổi sáng sớm thật tốt, bị đại nữ nhi vốn không thân cận tự dưng chạy tới đối nghịch với hần, cản trở đường đi của hần còn chưa nói tới, lại dám đại nghịch bất đạo nhìn chăm chăm vào hần. “Người đây là thành cái dạng gì? Đối với trưởng bối, đối với phụ thân, một chút lễ nghi cơ bản cùng tôn trọng cũng không có, người đã không phải là tiểu nhi miệng còn hôi sữa nữa rồi, có biết xấu hổ hay không?”

Lý mama sợ Lê Băng quậy lớn chuyện, nàng bắt đầu liều chết đập đầu, một thân lão già khom từng phát từng phát đập đầu ở trên đường rải đá đến vô cùng vang dội. “Vạn Tuế Gia tha mạng! Thánh thượng nhân từ! Đêm qua, Công chúa bị phong hàn và kinh sợ nên thần trí có chút mơ hồ, Lan phi nương nương bệnh nặng trong người không cách nào quản thúc nàng, xin Thánh thượng nể mặt nương nương nhiều năm qua ôm bệnh một mình vất vả nuôi dạy Điện hạ, tha thứ Điện hạ vô tình mạo phạm!”

Lời nói này của lão nô vừa thốt ra, Hi hoàng ngược lại á khẩu không trả lời được, nhìn lại cái trán Lý mama đập đầu đến nổi chảy máu, Hi hoàng mặc dù trong lòng không thoải mái - quả thật tựa như vô duyên vô cớ bị “đâm đầu vào cột*”, nhưng cũng không thể không bỏ qua.

(*đâm đầu vào cột, nguyên văn là xúc mi đầu , mi là cột xà ngang ở khung cửa, đây là cách nói ám chỉ không gặp may, đụng vào xui xẻo)

“Còn không mau đưa Điện hạ của các người về cung Trường Lạc ! Lần này tạm thời không truy cứu các người hộ chủ bất lực, để cho Điện hạ mang bệnh chạy ra ngoài tắm điện, lập tức truyền ngự y tới.”, Hi hoàng hận không thể lập tức phẩy tay áo bỏ đi, “các người tự giải quyết cho ổn thỏa, Đại công chúa còn xảy ra tình trạng này, trăm đưa hết cung nô ở cung Trường Lạc vào Hoán Y Cục!”

(hoán y cục: chỗ chuyên giặt giũ quần áo cho toàn bộ hoàng cung, công việc nặng nề vất vả lại không có phúc lợi tốt, sau những cung nô phạm tội thì bị đẩy ra đó)

Lê Băng chỉ có thể run rẩy đè nén, trốn to mắt nhìn chằm chằm vào vũng máu trên đất. Lý mama mặc dù cắn chặt răng phần hận bất bình, nhưng cũng thở phào nhẹ nhõm, tất cả đám cung nô cung Trường Lạc đều quỳ xuống, liên tục không ngừng dập đầu tạ ơn.

Mộ Dung Sương Hoa hờ hững nhìn tất cả cảnh này, cho đến khi phụ hoàng đi xa, nàng mới nhẹ nhàng nói: “Được rồi, chớ dập đầu, còn dập đầu nữa sẽ mất cái mạng đấy. Phụ hoàng cũng đi rồi, các người còn không mau đi mời ngự y đi ?” – Nàng không kìm nén được mà nhìn về phía bào tỷ cùng cha khác mẹ, mà Mộ Dung Lê Băng cũng bởi vì nàng mở miệng, nhìn về phía nàng.

Hai người bọn họ, có lẽ chưa bao giờ có cơ hội quan sát cẩn thận đối phương như vậy.

Đây chính là hoàng tỷ của nàng, khi nàng ra đời liền nhất định chỉ có thể làm đệ nhị sau Mộ Dung Lê Băng. Mặc dù nhếch nhác mà điềm đạm đáng yêu, rốt cuộc vẫn là kim chi ngọc diệp do Hoàng thất nuôi dưỡng ra, quả nhiên nữ tử tầm thường không thể sánh được, dù là mông muội dơ bẩn cũng khiến người ta nảy sinh tình cảm không ngừng. Nhưng cung Thái Bình và cung Trường Lạc, hai cung chủ trong hậu cung của một tòa thành Viêm Đế, tựa như bầu trời cùng với mặt đất, hai kẻ đối đầu một mất một còn, Hi hoàng không biếm Lan phi vào lãnh cung là do mẫu hậu ngăn cản, vì sợ người trong thiên hạ chỉ trích mà thôi, so với những nữ nhân từ cổ chí kim không chiếm được sủng ái chân chính kia, những năm này Lan phi vẫn cảm y ngọc thực, ăn mặc dùng đồ hoàn toàn đối chiếu với đãi ngộ của Quý Phi nên có, đã là không tệ rồi.

Mặc kệ là Mộ Dung Sương Hoa hay là Mộ Dung Lê Băng, từ nhỏ đến lớn các nàng quả thực đã bị giáo dục và truyền thụ như vậy, cung Thái Bình và cung Trường Lạc “thủy hỏa bất dung”, đối phương đều không phải là kẻ tốt! Cho nên, Mộ Dung Sương Hoa ít nhiều cảm thấy bộ dạng điềm đạm đáng yêu của Mộ Dung Lê Băng thật giống như đang chỉ trích nàng không đúng, để cho nàng từ đáy lòng không có cách nào ưa thích cái vị hoàng tỷ này. Nàng đã làm gì ? Nàng cái gì cũng không làm!

Đây chính là hoàng muội của nàng, phụ hoàng nâng niu trong lòng bàn tay, khắp thiên hạ mỹ và thiện đều là của nàng, khắp thiên hạ mỹ và thiện tất cả đều là hóa thân của nàng. Mộ Dung Sương Hoa, đáng vẻ ưu nhã, trang dung không tỳ vết, chỉ một cái ánh mắt cùng tư thái liền tuyên cáo nàng ấy mới là nữ hoàng trời sinh, nên khiến nàng tự ti mặc cảm.

Nàng ấy cái gì cũng không làm, nhưng sự tồn tại nàng ấy lại phủ định nàng hoàn toàn!

Một khi người hiển lộ ra tâm tình oán độc đối với kẻ địch, như vậy người chính là người thất bại hoàn toàn.

Hơn nữa, khi Mộ Dung Sương Hoa vô cùng lấp lánh đứng ở trên bậc thang thật cao, như nữ hoàng bao dung chúng sinh mỉm cười nhìn nàng, vậy mà trong lòng nàng những thứ hắc ám và thống khổ kia, cũng là những thứ tồn tại vô cùng tàn khốc, nàng không có cách nào không thống hận Mộ Dung Sương Hoa. Đôi mắt xinh đẹp của nàng thực sự là được thừa hưởng từ mẫu phi liền oán độc ngắm nhìn cung Thái Bình, hai mẫu - tử kia khi đó cũng giống nhau mà thôi.

Mà Mộ Dung Sương Hoa không hề tức giận.

Có hai loại người sẽ không tức giận khi phải đối mặt với sự oán hận vô cớ của người khác.

Một loại là Thánh Nhân, một loại gọi là —— trong mắt không coi ai ra gì.

Mộ Dung Sương Hoa chỉ nhàn nhạt cười một tiếng, “Hoàng tỷ, người nên sớm hồi cung nghỉ ngơi đi, ngự y rất nhanh sẽ đi tới, muội muội ta không quấy rầy người nữa !” - Nàng xoay người, vẫn như cũ bước đi nhẹ nhàng tựa tiên nữ.

Lê Bằng biết mình khó chịu, nhưng trước mắt, nàng có chuyện quan trọng hơn cần phải hao tổn tâm sức, nàng không thể không giữ vững tinh thần dẫn một đám cung nô cùng với Lý mama trở về cung Trường Lạc.

“Điện hạ, ta biết rõ ngài khó chịu, nhưng vì bảo toàn tâm nguyện cuối cùng của nương nương, ngài nên tỉnh lại đi !” - Lý mama nói với nàng sau khi bước vào cung Trường Lạc.

Lê Bằng nhìn máu tươi trên trán chảy xuôi xuống nửa gương mặt của Lý mama, rất dọa người. Trước kia nàng cũng không yêu thích Lý mama lắm, bởi vì Lý mama không giống với nãi nương luôn che chở cho nàng, Lý mama là người ngu trung, mặc dù khi mẫu phi nổi giận cũng không thấy được có mấy phần khoan dung đối với lão nô đã chăm sóc nàng từ nhỏ, nhưng mẫu phi chỉ tín nhiệm Lý mama là không hề hoài nghi.

“Người trước hết lui xuống bằng bó đi !” - Lê Bằng lên tiếng.

“Ngự y sắp đến, Điện hạ có tính toán gì không ?”

Tính toán ? Chỉ sợ ngay cả Thái Y Viện cũng là tai mắt của Hoàng Hậu. Lê Bằng cuối cùng cũng hiểu, ở chốn hậu cung này, thậm chí ngay cả ở bên trong hoàng triều Đại Thần này, nàng không có bất kỳ một đồng minh nào. Mẫu phi vẫn là “tứ cố vô thân”, một mình căn cứ nhẫn nhịn nhiều năm như thế!

Một làn sương mù dâng lên trong đôi mắt đẹp của Lê Bằng, trong thâm sâu kia có cái gì đó hoàn toàn chết rụi. Đã từng có một tiểu cô nương ở trên tháp cao, nhút nhát lại thiện lương, cầm một nhánh chong chóng, nhìn ra thế giới xa xa bên ngoài bức tường cao, nội tâm vẫn có thật nhiều dịu dàng và khát vọng, dường như cái sự yếu ớt cô đơn lẻ loi ấy đã chết đi, bị quên lãng, thay vào đó, là hàn băng màu đen cùng với Bụi Gai kịch độc hóa thân của ma nữ, toàn bộ quán quanh sinh mệnh của nàng!

“Bất luận kẻ nào”, nàng không khóc nữa, vĩnh viễn cũng không. Một khắc kia, giọng nàng nhẹ nhàng khe khẽ nói ra từng câu từng chữ, nàng giương mắt tà khí nhìn người ở phía trước đồng thời như phác họa lại dáng vẻ của người nào đó, nàng ưu nhã chậm rãi đi về phía tấm điện của Lan phi, thời khắc này mỗi cái cử động tay chân đều cực kỳ giống Lan phi —— không, Lan phi chung quy vẫn là một nữ nhân gốc mong đợi tình yêu quay đầu lại, mà Lê Bằng không mong đợi một cái gì hết. Một thân hắc bào này nghiêm nhiên chính là hóa thân của nàng, giọng nói của nàng trầm nhẹ, nhưng lại như rắn độc lè lưỡi - “Cũng đừng hòng mong chờ đáp lên tôn nghiêm của mẫu phi, nhất là một tên ngự y nho nhỏ.”, nàng ngẩng đầu lên, trong mắt mang theo một tia trào phúng nhìn về phía Lý mama, “Rốt cuộc thì mạng của ta và mạng của ngự y vẫn có khác biệt. Không phải sao ?”

Vương ngự y đi tới cung Trường Lạc, hẳn đã lâu không bước vào cung Trường Lạc rồi, trong lúc nhất thời không nhận được có chút chần chừ và chùn bước.

Bây giờ là ban ngày, vì sao cả tòa cung Trường Lạc vẫn quỷ khí âm trầm như xưa? Giống như muốn xác nhận ý nghĩ của mình, hắn đi ra đầu hoa viên để nhìn, không phải đương lúc ánh mặt trời tươi sáng, đầy xuân sắc đây ư?

“Điện hạ đang đợi người !” - Đột nhiên xuất hiện, giọng nói không trầm bổng du dương, cũng không có nhiệt độ cứ như vậy xông ra.

Vương ngự y quay đầu lại, thiếu chút nữa bị sợ đến độ miệng sủi bọt trắng. Đại cung nữ của cung Trường Lạc toàn thân áo đen, mặt không chút biểu cảm, gương mặt trắng bệch nhợt nhạt như tờ giấy, không biết từ lúc nào xuất hiện ở bên cạnh hắn.

“Người...”, trước kia cung Trường Lạc âm u như thế này sao ? Vương ngự y nhớ rõ so với cung Thái Bình, Lan phi mặc dù được đối xử theo tiêu chuẩn Quý Phi, nhưng cung Trường Lạc quả thật không có gì khác biệt so với lãnh cung —— nhưng bây giờ căn bản giống như địa cung (lăng mộ) đi ? Tuy nhiên, Vương ngự y cũng rõ ràng, cái được gọi là đối xử ngang hàng Quý Phi cũng chỉ là không để cho Lan phi có vẻ quá sa sút, để tránh có người chỉ trích hoàng hậu ghen tị. Cung Thái Bình thỉnh ngự y, trừ bỏ hai tử, hữu viện phán, còn phải mang theo bốn gã ngự y đi cùng, nhưng với cung Trường Lạc sẽ không được coi trọng như vậy. Nếu như không phải vì Đại công chúa vẫn là kim chi ngọc diệp, sợ rằng cung Trường Lạc chỉ có đơn độc một viên thái y cấp bậc cực thấp, thậm chí còn là kẻ không có cấp bậc tiểu thái y chẩn bệnh, chứ không phải do chính hắn thân là hữu viện phán tới chủ trị.

(Giải thích của editor: Mỗi triều đại sẽ có 1 cách cơ cấu thái y viện khác nhau, ở đây tác giả lấy theo cơ chế

thái y viện của triều Thanh, cấp bậc trong Thái y viện được chia làm: viện sử là người đứng đầu trông coi mọi mặt trong TYV tương đương với viện trưởng, có 2 người được giữ chức tả, hữu viện phán tương đương với chức viện phó nhưng tả viện phán sẽ cao hơn hữu viện phán, dưới đó là các ngự y, lại mục, y sỹ và thầy thuốc là bậc thấp nhất, tất cả được gọi chung là thái y hay ngự y. Editor tóm tắt theo baidu)

“Điện hạ chờ ngài đã lâu rồi !” - Không đếm xỉa tới phản ứng tựa như gặp phải quỷ của ngự y, cung nữ mặt không biến sắc nói. Vương ngự y vốn còn đầy bụng bức tức và nghi ngờ, ngay lập tức không dám nói thêm cái gì nữa, xách hòm thuốc đi theo cung nữ vào bên trong.

Mặc dù phân chia ra hai cung Đông - Tây thuộc hoàng triều Đại Thần, nhưng bố cục của cung Trường Lạc quả thật không thể so sánh với Tiêu Phòng cung Thái Bình. Bố cục đều gồm hai sân ở trước sau điện chiều rộng năm gian, chiều sâu ba gian. Cung Thái Bình và cung Trường Lạc đều có một tòa tháp Lưu Ly tại hậu điện, nhưng tháp Lưu Ly trong cung Thái Bình đương nhiên là cao hơn. Mấy năm trước, khi sinh nhật mười hai tuổi của Trưởng công chúa, Hi hoàng còn cho tu sửa tháp Lưu Ly của cung Thái Bình một cách phung phí, hôm nay không chỉ cao hơn so với cung Trường Lạc, mà càng xanh vàng rực rỡ hơn, từ thật xa nhìn đến cao cao ngất ở nơi đó, giống như sợ người ta không biết lòng hân có nhiều thiên lệch.

(thường ngày xưa chính cung hoàng hậu và thái tử sẽ được ở phía đông của hoàng cung nên còn gọi là Đông cung Hoàng Hậu hay Đông cung Thái tử lý do là vì phía Đông tượng trưng cho lúc mặt trời đang mọc, tương trưng cho tương lai và hi vọng, cho khí thể đang lên)

Sau cổng là bức tường xây làm bình phong có chạm khắc phù điêu hình tròn hoa văn vụn con dơi, phía trước hiên cửa của điện thờ phụ ở hai bên đông - tây là một hàng cây Phong già, cành lá cơ hồ che khuất bầu trời, Vương ngự y theo cung nữ một đường xuyên qua tiền viện, chỉ cảm thấy từng đợt từng đợt gió âm.(gió âm: gió lạnh có âm khí, ma quái)

(Theo thuật phong thủy, người ta sẽ xây 1 bức tường to để làm bình phong che chắn sau cổng ra vào nhằm tránh tà khí, những điềm xui xộc vào nhà. Con dơi chữ Hán gọi là bức, đọc cùng âm [fú] với chữ phúc, nghĩa là may mắn, phúc lành, chữ vụn là biểu tượng cho sự tốt lành (cát tường), vụn còn đồng âm với chữ vạn (10.000) với nghĩa là vô số. Đây là thuật phong thủy trong văn hóa Trung Hoa.)

Là chủ nhân cung Trường Lạc nên Lan phi ở tiền điện, Đại công chúa ở hậu điện, bước lên dãy hành lang có mái hiên phía sau lộ đài (ban công, sân thượng) là tiền điện. Vương ngự y vừa vào gian trước đã cảm thấy không đúng lắm, bên trong, một chiếc đèn cũng không được thắp lên, tuy là ban ngày nhưng trong điện đều là bóng tối lay động, cũng không biết có phải do quá lâu không tới đây hay không mà hân cứ có cảm giác những thứ bày biện đều có mấy phần cũ kỹ, không cảm nhận được một tia nhân khí, cung nữ ở tại phía sau hân đóng cửa lại, tiếng trục cửa chuyển động vang lên gay gắt cổ quái, hân sợ đến mức trái tim chột nẩy lên, thiếu chút nữa nhảy dựng lên, thật may là kìm nén được.

“Đại công chúa bệnh nhẹ, ngọc thể suy yếu, không thể gặp gió !” - Cung nữ ở phía sau hân, âm điệu cứng nhắc như cũ giải thích.

Vương ngự y chỉ có thể tỏ vẻ không có ý kiến gì.

Xuyên qua sau bốn tấm vách ngăn bằng gỗ Hắc Đàn chạm khắc Mai Lan Trúc Cúc, bên trái phòng chờ (sảo gian) mà bình thường hân hay ngồi treo tơ chắn mạch cho Lan phi nương nương, chính là buồng ngủ của Lan phi được ngăn cách bởi bức bình phong bằng Mã Não đen có hình “Long phượng tường vân”. Lúc trước, khi hân xem chắn thì màn vải trước tấm bình phong còn được treo lên, vậy mà hôm nay chẳng những không nhìn thấy màn vải, ngay cả bình phong cũng cho dời đi, hân vừa vào đã nhìn thấy một thân áo tơ trắng nằm ở chính giữa gian nhỏ bên trái, mặt mũi Lan phi đã nhuộm màu xanh đen!

(sảo gian: là 1 gian phòng nhỏ, nằm xen kẽ nối phòng khách với phòng ngủ, xảo gian còn là nhà kho. Chữ xảo trong khẩu lệnh quân đội có nghĩa là nghỉ, nên ta dịch xảo gian thành phòng chờ)

Treo tơ chắn mạch: ngày xưa nam nữ thụ thụ bất tương thân, có động chạm vào thân thể là thất lễ nên Thái y chỉ được bắt mạch qua sợi tơ (chỉ) treo ở cổ tay của các phi tử)

Đương khi Vương ngự y cơ hồ sợ đến mất mật, muốn hô lên một tiếng, Lê Băng đã đi tới phía sau người hân.

“Vương ngự y !” - Giọng nói của nàng vốn hơi trầm thấp, giờ phút này thanh âm lại càng thêm dè dặt xuống, quỹ mị dường như ngay cả bước chân cũng không có tiếng vang.

Nếu không phải đã từng gặp qua sóng to gió lớn, giờ phút này đại khái Vương ngự y đã bị dọa đến tè ra quần rồi ! Hắn xoay người lại thì thấy hai hàng cung nữ cầm đèn chen chúc ở hai bên trái phải, Mộ Dung Lê Băng một thân bào phục cổ để trần đen tuyền dệt hoa văn bạc, ý thức tuy không rõ ràng nhưng vẫn nhớ phải quỹ xuống đất thỉnh an.

“Công chúa điện hạ kim an !”

Trái với lúc cánh cửa khép lại, lúc này Vương ngự y không nhẹn được mà run lấy bầy. Hoàng hậu chịu gât đầu đặc biệt để hấn xem chần cho cung Trường Lạc, chính vì biết hấn nhất gan, mấy lần ở trong cung Thái Bình đã đe dọa vài câu, cái gì nên nói hay không nên nói, toàn bộ đều để lộ ra.

“Hãy bình thân, ta kêu người đến để xem bệnh ấu phi, không phải bảo người đến để phạt quỹ !”

Vương ngự y trong lòng lạnh lẽo đứng dậy. Đại công chúa nguyên bản là giống Lan phi, mấy năm này thường ra vào Thái Y Viện, phong cách càng ngày càng lãnh liệt, nhưng hoa mai trên đỉnh núi cao vốn thường lạnh lùng, nàng dù lạnh lùng hơn nữa vẫn là một Mỹ Nhân Băng Sơn (người đẹp lạnh lùng). Nhưng, hôm nay, bộ dáng kia căn bản khiến người ta không rét mà run!

Đại công chúa vẫn xinh đẹp như xưa, một thân đen như mực vẫn là cao quý xuất trần, lại so với Lan phi ngày trước lúc mới tiến cung càng hơn hẳn. Cho nên Vương ngự y đối với sự sợ hãi trong lòng cũng không nói ra được nguyên do.

Lê Băng hắt hắt cằm về phía Lan phi, Vương ngự y trong lòng cảm thấy không ổn, nhưng hấn cũng không còn đường lui nào khác, tất cả cung nữ của cung Trường Lạc đều một thân áo đen, tỏ vẻ nghiêm nghị, gương mặt vô cảm đứng ở góc, nếu đột nhiên nhìn thấy còn tưởng rằng là nữ quỹ đấy!

Vương ngự y đi vào bên trái phòng chờ, trực tiếp thấy rõ ràng bộ dáng Lan phi, hai mắt trừng trừng, đôi môi tím bầm, khóe mắt chảy máu —— Kia là, căn bản... Căn bản... Hấn sợ đến ngã lăn trên mặt đất.

10. Chương 10

Lê Băng điềm nhiên như không có việc gì xảy ra, đi thông thả ở phía sau hấn bước tới, giọng nói lạnh lùng trầm thấp mềm nhẹ, không nhanh không chậm lên tiếng: “Hai năm trước, mẫu phi bệnh nặng, nhờ có Vương ngự y nóng lòng bày tỏ sự trung thành với cung Thái Bình, hoàng hậu và phụ hoàng trước sau tới thăm mẫu phi của ta.”

“Không, Đại công chúa.” – Lời nói của Vương ngự y không được rành mạch nữa rồi.

Lê Băng không vì hấn ngắt lời mà nổi giận, nàng đi tới trước di thể Lan phi, thấp lên một ngọn nến, nhưng đối với hắc ám vô biên vô hạn bên trong điện thì chẳng có chút xú tác dụng nào.

“Bệnh của mẫu phi ngày càng tăng lên, cũng không tiếp tục tín nhiệm Thái Y Viện được, bệnh này cứ như thể hành hạ mẫu phi suốt hai năm, cũng là nhờ phúc của Vương ngự y !” - Lê Băng cầm đèn chậm rãi bước đến trước mặt Vương ngự y, ánh mắt sắc nhọn, môi đỏ tươi lại hàm chứa nụ cười nhạt, từ cao cao nhìn xuống Vương ngự y ngã quỹ ở mặt đất. “Người hại chết mẫu phi của ta, cung Thái Bình hứa ban thưởng cho người cái gì hả?”

“Không, Điện hạ, không phải.”

“Nói xem không phải chột dạ, người sợ cái gì ?” - Lê Băng cười hỏi, đáy mắt không có nổi một chút nhiệt độ.

Vương ngự y suy sụp ngồi dưới đất, chán chường mà nói: “Điện hạ, nô tài thân bất do kỷ!” - Hẳn sao biết được là chỉ tiết lộ một chút bệnh tình của Lan phi nương nương với hoàng hậu, sẽ rước lấy những sóng gió này chứ ?

“Vương ngự y, di thể mẫu phi cần lập tức hỏa táng, ta cũng không quan co với người nữa, ta không cần người làm việc trái lương tâm, chỉ cần người tuyên bố di thể mẫu phi không tiện gặp ánh sáng, phải lập tức nhập liệm hỏa táng, ta sẽ không gây khó dễ với người nữa !”

“Chuyện này...” - Phi tần trong cung hoảng thê, sao có khả năng lập tức hỏa táng được đây ?

“Người cũng do người hại chết, còn không chịu bỏ qua ư ? Có phải còn muốn để cho hoàng hậu và phụ hoàng ngày mai đi tới đây chế giễu hay không ? Thật sự chỉ là một tên Viện phán Thái Y nhỏ nòi, bản công chúa không có nề hà mà làm khó người đâu ?”

Vương ngự y vẻ mặt đau khổ: “Điện hạ, nô tài tin, hoàng hậu nương nương sẽ không thể nào nghĩ...” – Ngoại trừ “đâm đầu vào cột”, còn có thể nói gì đây? - “Ngộ nhờ Thánh thượng...” - Hẳn cũng không biết Thánh thượng có muốn đến nhìn Lan phi lần cuối cùng hay không, dù sao Lan phi và Thánh thượng cũng có tình vợ chồng, nhưng Thánh thượng tôn quý là thiên tử, dường như cũng không cần thiết để cho bản thân “đâm đầu vào cột”.

Song, Vương ngự y lại thay đổi suy nghĩ, vừa nghĩ đến ý tứ của Đại công chúa, cũng hiểu được, không phải chỉ là không để cho hoàng hậu có biện pháp kéo Thánh thượng đến cung Trường Lạc xem sự suy tàn của Lan phi nương nương thôi sao ? Thay Đại công chúa làm chuyện này kỳ thật cũng không khó, hơn nữa cũng không cho là đắc tội với cung Thái Bình.

“Nếu chỉ cần không cho ngoại nhân nhìn thấy nương nương, khinh nhờn di dung của nương nương, nô tài cũng có biện pháp.”

Hôm ấy, Vương ngự y tuyên bố Lan phi nương nương cung Trường Lạc hoảng thê, bởi vì di thể có chứa ác bệnh, bất tiện để ngoại nhân nhúng tay vào công việc nhập liệm. Hi hoàng vừa nghe thấy, mặc dù khiếp sợ, ngay sau đó nghĩ đến cử chỉ của Lê Băng lúc sáng sớm ở bên ngoài cung Thái Bình, cuối cùng cũng hiểu ngọn nguồn. Dù hắc có lòng lạnh nhạt Lan phi nhiều năm, ngay tức khắc cũng không tránh khỏi cảm thấy áy náy, hơn nữa cũng cảm thấy tự trách về việc mình không rõ chân tướng lại đi chửi rủa đại nữ nhi một trận, cố ý đồng nhất tuyên bố theo lời của ngự y, tạm thời bất luận kẻ nào cũng không được “vượt quá Lôi Trì một bước” khỏi cung Trường Lạc.

(thành ngữ: “vượt quá Lôi Trì một bước” tức là không được vượt ra khỏi phạm vi, giới hạn cho phép)

Nhưng mấy ngày sau, Vương ngự y được người ta phát hiện thấy đột tử ở Thái Y Viện, bị sát hại hay là chết ngoài ý muốn, rốt cuộc cũng không thể tra ra manh mối, bởi vì Hi hoàng buông một câu để cho người nhà của Vương ngự y được hưởng phủ tuất rất ưu đãi, vụ án coi như bị đè xuống, không giải quyết nữa.

(phủ tuất: tiền phúng viếng an ủi cho thân nhân người đã khuất)

Lan phi hoảng thê chỉ làm theo nghi thức truyền thống đơn giản. Hi hoàng mặc dù không tới cung Trường Lạc, nhưng hẳn vẫn ra vẻ có sự áy náy tối thiểu, lễ vật phủ tuất hậu hĩnh sau lễ truy điệu được đưa đến cung Trường Lạc. Lê Băng cười lạnh mà nghĩ, những năm gần đây, có gộp lại toàn bộ sinh nhật của nàng và mẫu phi, sợ rằng cũng không lấy được nhiều ban thưởng như thế.

Hi hoàng cũng không vì vậy mà gác lại chuyện kén rể cho Đại công chúa và Trưởng công chúa, chỉ là vốn tính toán trước hết để cho Đại nữ nhi xuất giá, hiện tại không thể không hoãn lại một chút, chung quy vẫn là không chọn được người thích hợp.

Ngược lại lương phối của trưởng nữ, cũng chính là Thân vương phụ chính của hoàng triều Đại Thần trong tương lai, trong lòng Hi hoàng đã có người được lựa chọn tốt nhất.

(lương phối: đối tượng kết hôn phù hợp)

“Trẫm sẽ nâng đỡ người, người cảm thấy thế nào?”

Hi hoàng ngàn chọn vạn tuyển, lại chọn trúng vị đang ở trước mặt, nhị vương tử của Cao Dương – đất nước có thực lực yếu nhất, có rất nhiều người nghĩ mãi không ra, nhưng Mộ Dung Sương Hoa biết đây là nhân

tài được Phụ hoàng đặt lên bàn tính kỹ càng, lúc này nàng từ sáng sớm đã đến dự yến. Phụ hoàng chọn bên trong hoa viên tương đối gần đại nội, mà không phải là Ngự Hoa Viên chuyên chiêu đãi “Sứ giả” các nước, nàng biết lần này là Phụ hoàng nghiêm túc.

Thứ tử của Cao Dương vương mấy năm nay ở tại Thiên Kinh, khi đó Mộ Dung Sương Hoa cũng có nghe thấy những bình luận về hắn, cũng đã gặp mặt mấy lần. Là một người tốt để lựa chọn, nàng không phản đối, bèn âm thầm quan sát.

“Chỉ cần ngươi là Thân vương phụ chính của hoàng triều Đại Thần, địa vị cao quý, muốn phái một vài kỹ sư, thợ thủ công trao đổi với Cao Dương cũng không có trở ngại gì, Sương Hoa cũng sẽ toàn lực ủng hộ ngươi. Trị thủy không phải là chuyện đơn giản, nếu như có hậu thuẫn của một nước có thực lực như Đại Thần, ngươi sẽ như hổ thêm cánh, so với hiện tại ngươi tuyệt đối có thể làm được nhiều việc hơn nữa !”

Phượng Toàn mặc dù ngay từ đầu đã cảm thấy có chút kinh ngạc, hắn đã sớm nghe nói gần đây Hoàng tử và Thế tử các nước rồi rít đến Đại Thần cầu hôn, tuy nhiên hắn không ở trong đám những kẻ cầu hôn kia. Mặc dù không nguyện nghĩ như thế, thực lực của Cao Dương cũng không cường thịnh, quốc gia của hắn có điều kiện tốt đẹp, nhưng lại bị lũ lụt giày vò mấy trăm năm, cho dù mấy năm gần đây vì có phương pháp khơi thông mà có vài nơi đạt được cải thiện, nhưng con đường giải quyết sau cùng vẫn là phải có một hệ thống thủy lợi hoàn thiện. Tóm lại dưới những điều kiện như vậy, hắn cho rằng mình hẳn là trào cao không tới công chúa đế quốc, huống chi cho tới tận bây giờ, hắn ngay cả nghĩ cũng không có ý như vậy.

“Phượng ái khanh, ”, Hi hoàng vỗ vỗ bờ vai của hắn, bày ra dáng vẻ trưởng bối, “Ngươi làm thuộc hạ bên ái tướng của Trẫm dốc sức giúp Đại Thần cũng không ít năm rồi, trẫm gọi ngươi một tiếng ái khanh cũng không quá đáng đi !”

“Bệ hạ rất ưu ái !”

“Trẫm biết ngươi rất muốn trở về Cao Dương, vốn dĩ tình huống trước mắt, coi như ca ca ngươi thừa kế vương vị, hắn cũng không thể để cho ngươi trở về —— đừng nói ta nhiều lời quản chuyện nhà các ngươi, nhà nào cũng có quyển sách khó đọc (chuyện khó xử), ngay cả đế vương tương tương cũng không ngoại lệ !”

“Thần không dám. Thần hiểu khổ tâm của bệ hạ !”

“Ah?”, Hi hoàng gật đầu một cái, “Phượng Toàn, ngươi là người thông minh, có năng lực, có tài, có khí thế, song ngươi lại quá để ý tới những người thân yêu thành ra ngăn trở tới sự nỗ lực và khả năng phát triển tài năng sở trường của ngươi. Trẫm cũng thẳng thắn nói cho ngươi biết, Đại Thần không cần một con hổ bên ngoài đến làm thông gia, Cao Dương lại lân cận Đại Thần, trước mắt thực lực mặc dù không cường thịnh, nhưng cái thiếu chỉ là cơ hội, một ngày nào đó Cao Dương sẽ cường thịnh, trước đó Cao Dương cùng với Đại Thần ắt phải có mối liên hệ đặc dụng chặt chẽ hơn nữa để duy trì bang giao giữa hai nước, Cao Dương và Đại Thần đều có những thứ mà đối phương thấy cần thiết, chung sống hòa bình tuyệt đối tốt hơn so với “không đội trời chung”, tranh nhau tới mức “người sống ta chết” —— dù sao cũng có không ít hổ dữ vây quanh hai nước chúng ta !” – gần cuối câu này, Hi hoàng hạ thấp giọng, nháy mắt biểu hiện như thể một câu nói đùa.

Trên thực tế, lấy lập trường chính trị trước mắt mà nói, Đại Thần không muốn Cao Dương ngã xuống, bởi vì Đại Thần tuy đất đai rộng lớn, nhưng có hơn phân nửa mùa tuyết rơi dài đến nửa năm hoặc lâu hơn. Mãi cho đến hôm nay, Cao Dương vẫn là nguồn cung cấp chủ yếu cây lương thực cho Đại Thần —— Đại Thần có tài nguyên tự nhiên rừng và quảng phong phú để trao đổi ngang bằng, mà Đại Thần cũng nguyện ý che chở Cao Dương không bị đám cường quốc quanh mình xâm phạm.

Nếu tương lai Cao Dương cường thịnh, đối với Đại Thần dĩ nhiên cũng chưa chắc có lợi, bởi vì Cao Dương không hề cần Đại Thần che chở nữa, trừ phi Đại Thần xuất ra được nhiều ưu thế hơn để lôi kéo người liên minh này, thế nhưng đây cũng là chuyện mà Hoàng đế tương lai nên phiền não.

Mấy trăm năm trước, vì sao Hoàng đế Đại Thần không thôn tính Cao Dương vĩnh viễn giải quyết vấn đề lương thực ? Không chỉ vì Đại Thần lúc ấy chưa chắc có thể giải quyết được chuyện lũ lụt của Cao Dương, mạnh mẽ chiếm đoạt cũng vô ích, còn bởi các phần tử đây đã tâm xung quanh hai nước đang lớn mạnh, chiến tranh chỉ khiến cho các nước láng giềng ‘ngư ông đắc lợi’, hủy diệt sự hữu hảo lúc ấy giữa Đại Thần và Cao Dương, đối với Đại Thần không có nửa phần tốt đẹp.

Vấn đề giữa nước này với nước kia, căn bản là mỗi thời mỗi khác; vấn đề cũ được giải quyết rồi, nhưng vấn đề mới vĩnh viễn sẽ tiếp tục xuất hiện, kẻ chấp chính đương triều phải dựa vào trí khôn để giải quyết. Hi hoàng tin tưởng Hoàng đế Đại Thần từ mấy trăm năm trước chính vì điểm này mà suy nghĩ.

Người đời đều tin tưởng, chỉ có đem tất cả kẻ địch nhỏ tận gốc, mới có thể bảo đảm tự thân ổn định và hoà bình lâu dài, nhưng trời và đất, từ xưa tới nay đều nói ọi người biết, muốn sinh tồn chân chính phải dựa vào trí tuệ, ở trong rừng cây, nếu như một cây đại thụ hút hết sinh khí (sức sống) của cả vùng đất chỉ để giữ mình, như vậy cuối cùng khi mảnh đất ấy chỉ còn dư lại cái cây to kia thì nó nhất định rất nhanh sẽ khô héo; cũng giống như ở trong ao hồ, ăn hết tất cả những con cá đối lập vậy. Chỉ khi người đang nắm quyền phải thời thời khắc khắc dụng tâm giữ vững ưu thế, để cho đất nước của hãn và các quốc gia khác cân bằng về năng lực, mới không lơ mơ đưa quốc gia của hãn đi về phía con đường hỗn loạn.

Kể nào vọng tưởng nhất thống thiên hạ, thật ra là ngu muội mà tự đại, hãn vọng tưởng lấy cả đời phạm nhân ngăn ngủi, mưu đồ bá nghiệp thiên thu vạn đại, lại không biết rằng con cháu đời sau cũng chỉ có thể tự dựa vào chính bọn họ, để quốc không có địch nhân, càng có khả năng tự mục nát từ trong gốc rễ.

Đại Thần và Cao Dương, dựa vào đối phương để kiềm chế các quốc gia xung quanh, đương nhiên có lợi hơn so với xa lánh, can qua lẫn nhau, còn đối với những quốc gia khác cũng giống vậy —— dựa vào nhau, kiềm chế lẫn nhau, mới có thể không bao giờ lười biếng mà khinh thường. Đây chính là Hoàng đế Đại Thần trăm năm trước truyền lại, người thừa kế muốn đời sau lấy đó làm điều quan trọng cần giải quyết.

Mà vào giờ khắc này, Hi hoàng nghĩ là: trước khi Cao Dương cường thịnh vươn lên, Đại Thần tất phải có sự ràng buộc chặt chẽ hơn với Cao Dương. Hãn có thể tận lực làm chính là điểm này, còn dư lại liền để đời sau phiền não thôi.

“Đối với huynh trưởng của ngươi mà nói thì ngươi là một sự uy hiếp, nhưng chỉ cần ngươi trở thành vị hôn phu của nữ hoàng Đại Thần, Thân vương phụ chính của hoàng triều Đại Thần, cái sự uy hiếp này còn có thể trụ vững sao ? Khi không cần phải cố kỵ ngươi tranh vương vị với hãn, hãn đâu cần phải cự tuyệt ngươi trở về nữa ?”

Cao Dương không giống Đại Thần, bọn họ chỉ thừa nhận nam nhân là người thừa kế. Thái tử Cao Dương đến bây giờ chỉ có ba nữ nhi, coi như có lập tức sinh hạ tiểu thái tử, đợi đến khi tiểu thái tử hiểu chuyện có thể quản lý quốc gia vẫn là phải vài chục năm nữa, trong lúc đó, nếu Thái tử Cao Dương không giải được khúc mắc trong tâm, thì mỗi ngày vẫn phải lo lắng dè dặt trở về nước tranh vương vị với hãn.

Vài chục năm, sự tiến bộ và hi vọng của một quốc gia, phải chịu đựng mòn mỏi như thế sao ? Hơn nữa, ở vùng biển phía bên kia, Vụ Ấn quốc càng ngày càng cường thịnh.

“Không phải nói là tán gẫu việc nhà sao ? Sắc mặt của hai người thật là nghiêm túc nha !” - Mộ Dung Sương Hoa đi tới giữa hai người, một thân áo bào tuyết trắng sáng sủa, tóc mây như thường ngày chỉ cài trâm thủy tinh, trong tay đang cầm khay thủy tinh cực to trang hoàng rực rỡ đủ thứ mỹ quả tươi ngon, nụ cười càng hơn gió xuân tháng ba —— thông minh lại biết tàng phong, cũng biết phải “thuận vợ thuận chồng”, đây chẳng phải là điều các nam nhân mong đợi sao?

(Tàng phong: ẩn chứa khí thế sắc bén)

“Đồ của Cao Dương đưa tới, có lẽ người đã lâu không ném qua nhỉ ?” - Nàng nhẹ giọng nói với Phượng Toàn.

Hi hoàng nở nụ cười. Hòn ngọc quý trên tay hãn không chỉ cực kì thông minh, thanh khiết, hơn nữa còn dịu dàng quan tâm, hãn tin tưởng Phượng Toàn biết nên lựa chọn như thế nào.

Mộ Dung Sương Hoa biết Phượng Toàn sớm muộn sẽ đáp ứng, đây là cơ hội tốt để thực hiện tất cả hoài bão, vỗ về an ủi tất cả những tiếc nuối của hãn. Hơn nữa, thật ra nàng không ghét hãn, nàng dùng xiên bạc nâng trái cây, như cũ kín đáo không lộ liễu mà quan sát hãn. Có một nam tử như thế này làm vị hôn phu, đại đa số các nữ tử đều sẽ hớn hở tiếp nhận.

Cuối cùng, Phượng Toàn nói đợi lần này đi dẹp yên biên cảnh tạo lập chiến công, như thế đám người cạnh tranh mới có thể tin phục hãn mặc dù hãn vốn không muốn đua tranh cùng bọn họ —— hơn nữa văn võ bá quan Đại Thần cũng sẽ càng vui lòng tiếp nhận có một vị Thân vương đầy chiến công.

Đây thật ra là lý do trì hoãn của Phượng Toàn, hẳn còn cần suy nghĩ thêm chút nữa. Tại hoa viên, trong lòng ba nhân vật chính đều rất thấu hiểu, nhưng cái lý do này tối thiểu cũng thông đạt lý tình, Hi hoàng không hài lòng nhưng miễn cưỡng tiếp nhận, vậy còn Mộ Dung Sương Hoa? Nàng nhún nhún vai. Nàng vốn không gấp mà!

Mùa hè đến, Thiên Kinh cuối cùng cũng nghênh đón những ngày ấm áp hoa nở, sức sống của cả đế quốc phảng phất như được phóng thích ra từ trong băng phong, mọi người chuyên cần với công việc, cũng chuyên cần với vui đùa. Hi hoàng mời quý tộc và sứ giả các nước còn đang lưu lại Thiên Kinh, ngày Hạ Chí cử hành tiệc rượu ở Ngự Hoa Viên.

(ngày Hạ chí vào ngày 21 hoặc 22 tháng 6, ngày dài nhất và đêm ngắn nhất trong năm)

Trong Ngự Hoa Viên, chỗ ngồi của từng tân khách đều được mắc lên màn lụa màu vàng kim, lót thảm màu tím dẹt kim thật dày cùng với bồ đoàn (đệm cội) và gối đầu đỏ thẫm, chén ngọc lưu ly và ly thủy tinh bên trong có thừa thãi các loại thịt và rượu ngon của Đại Thần, cũng có loại mang tới từ ngoại quốc, sản phẩm nổi tiếng lừng danh thiên hạ, phần nhiều là cống phẩm do các quốc gia tiến dâng.

Ngay từ trước ngày hôm nay, đám quý tộc và sứ giả các nước kia đã có rất nhiều sự thảo luận đối với tiệc rượu lần này, rất nhiều người tin rằng nhận được lời thỉnh mời chính là sự khẳng định đối với thân phận của mình, chẳng những đặc biệt tự hào, sau khi tiệc rượu bắt đầu cũng nắm chặt các loại cơ hội để trao đổi xã giao cùng với những vị khách khác.

Lấy Hi hoàng ngồi trên ghế chủ vị, bên tay trái là hoàng hậu, bên tay phải là chỗ ngồi theo thứ tự của hai công chúa, mặc dù Đại công chúa chậm chạp chưa hiện thân, nhưng không sao, so ra vị trí thân cận với Hi hoàng đúng là Trưởng công chúa Mộ Dung Sương Hoa, chỉ là nhìn xa xa một thân áo bào tuyết trắng lộng lẫy, lược bạch ngọc cài lộ ra trên tóc mai buông dài những dây tua rua, xen giữa râu chuỗi hạt châu thủy tinh là kim cương quý giá giống như sao trời cùng những hạt sương, khiến mặt của nàng nổi bật lên như hoa phù dung xinh đẹp, hào quang của nàng là ánh mặt trời mới mọc lúc bình minh, rực rỡ loá mắt nhất trong cõi thiên địa, khi nàng mỉm cười với bọn nam tử đang phóng tầm mắt ái mộ tới chỗ nàng, ai còn có thể quan tâm đến những sự vật râu ria được đây?

Mà dưới chỗ chủ vị, Phượng Toàn được an bài ngồi ở vị trí đầu tiên bên tay trái của Hi hoàng, trong buổi tiệc yến được Hi hoàng liên tiếp “Quan ái” thăm hỏi, rất nhanh liền trở thành tiêu điểm của tiệc rượu trong mắt những người khác. Tất cả mọi người âm thầm đoán, Phượng Toàn có tài đức gì mà được ưu ái thế này ? Nghĩ cũng đương nhiên thôi, phỏng đoán Hi hoàng cố ý tuyển chọn Nhị vương tử của Cao Dương làm phò mã, ngay lập tức giống như một làn sóng ngầm vô hình len lén trong tiệc rượu, có người ngược lại khần trương bộ đồ Phượng Toàn, cũng có nhiều nhân lão tức giận không phục.

11. Chương 11

“Thánh thượng thật có mắt nhìn, biểu ca của ta không giống những Hoàng tử hay Thế tử tốt mã dễ cùi, chỉ biết khoe khoang, tự cao tự đại kia, cũng không giống vài người, tuy nói là võ nghệ cao siêu, mưu trí hơn người, tính tình cô độc lại đam mê gây khó khăn cho người khác. Tính cách của hắn đều tốt, người nào được gả cho hắn là đời trước đã đốt nhiều hương thơm* !” - Hoắc Lỗi ngồi ở phía sau Phượng Toàn. Bình thường mặc dù ghét biểu ca hay cầu nhàu, nhưng những năm gần đây cùng là thủ hạ của phụ thân, hẳn rất hiểu biểu ca vẫn luôn chăm sóc hắn, chính vì vậy năm ngoái Hoắc Thanh Vân đã chia tách tên nhi tử xấu xa và chất tử điều đi đến những doanh trại khác biệt, tránh cho gã nhi tử xấu xa này lại muốn mọi chuyện đều đổ dồn cho biểu ca, không biết tiến bộ.

(* ý là kiếp trước đi nhiều chùa đốt nhiều hương để cầu khấn)

Hoắc Lỗi vừa là nói với một đồng bạn nhậu vây ở bên cạnh hắn — dĩ nhiên tất cả đều là con em quý tộc Đại Thần hay khoác lác, vừa là cố ý nói cho cái người nào đó “Võ nghệ cao siêu, mưu trí hơn người, tính tình cô độc lại đam mê gây khó khăn cho người khác” nghe được. Bị đưa đến tới luyện dưới cờ Phiêu Kỵ đại tướng quân có không ít con em quý tộc đại quan, trừ Phượng Toàn ra, còn có Lam Phi - nhi tử của Tế Tướng. Phượng Toàn, Hoắc Lỗi và Lam Phi, coi như là cùng tào vào trong quân doanh, ba người này có bối cảnh, có năng lực, đáng vẽ đường đường, lúc ấy có thể nói mỗi người mỗi vẻ, nhưng Hoắc Lỗi đến nay

vẫn chỉ là một tên quan canh đồn —— đôi mắt trong quân doanh Đại Thần, khẳng định là không có một con em thế gia giai vị (vị trí + cấp bậc) thấp hơn so với hắn! Nếu không phải vì đi theo phụ thân đánh cuộc một trận, hắn đã sớm rời khỏi quân đội!

Mặc kệ bản thân Hoắc Lỗi thật lâu không tiến bộ có tức giận hay không, Hoắc Thanh Vân đặc biệt nghiêm nghị với nhi tử vẫn là sự thật. Hôm nay hắn ngồi ở chỗ này, hoặc vì hắn là nhi tử của Tướng quân, cũng có thể vì là biểu đệ của Phượng Toàn. Mà Phượng Toàn đã sớm thăng làm Du kỵ Tướng quân, Lam Phi còn hơn nữa được thăng lên Tham tướng, trước đây còn từng là trưởng quan của Hoắc Lỗi, Hoắc Lỗi đối với hắn sớm có thành kiến, những năm này hai người không thiếu được rất nhiều lần so tài với cả tranh chấp —— dĩ nhiên đây là ý nghĩ đơn phương của Hoắc Lỗi, đối với Lam Phi mà nói, hắn chỉ y theo quân pháp mà làm việc.

Mà Lam Phi đúng là có bản lĩnh, tính cách của hắn đặc tội không ít người, nhưng năng lực của hắn lại có thể chế phục người khác, nếu không phải luôn luôn ‘thủy hỏa bất dung’ với Lam Phi, Hoắc Lỗi sao có thể dùng “Võ nghệ cao siêu, mưu trí hơn người, tính tình cô độc lại đam mê gây khó khăn cho người” để hình dung mà chán ghét hắn đây?

Khiến Hoắc Lỗi lại càng không yên chính là, Phượng Toàn và Lam Phi ở chung với nhau trong quân đội mấy năm này ngược lại trở thành ‘tâm đầu ý hợp’. Lam Phi từ trước đến giờ chỉ đem cường giả (kẻ mạnh) để nhìn người, Phượng Toàn tính tình lại khoan hậu nhân từ —— cho nên chỉ có hắn chịu được Lam Phi! E rằng Hoắc Lỗi có thể thắng nổi Lam Phi duy nhất ở một điểm là hắn có nhiều bằng hữu, “nhất hô bách ứng”, mà Lam Phi chân chính tri giao cũng chỉ có Phượng Toàn mà thôi.

Lam Phi ngồi ở ngay sát bên cạnh Phượng Toàn, Hoắc Lỗi lại một trận oán thầm liên tiếp. Trong lòng xổ toẹt: quỷ cô độc, ngoại trừ biểu ca, chắc hẳn không ai muốn ngồi cùng bàn với hắn!

“Hoắc gia, ghen à ?” - Thấy hắn hung tợn đem tầm mắt hướng tới Lam Phi ở phía trước, biết rõ Hoắc Lỗi, Phượng Toàn và Lam Phi ở trong “Tam giác quan hệ”, đồng đẳng không nhận được nói giễu.

“Hâm mộ, ghen tị, thù hận, oán thán!” - Một người hảo hữu khác lạnh lạnh nhạo báng.

“Người đi chết đi!”

“Thật hâm mộ Phượng Tướng quân, bên cạnh hầu như đều là quý nhân mà, đầu tiên là có một người dưỡng Phiêu Kỵ đại tướng quân, hiện tại lại có Tể Phụ (tể tướng, Tần Thủy Hoàng trước kia gọi Tể tướng Lã Bất Vi là Tể Phụ) tương lai làm huynh đệ. Các người có biết Thánh thượng kỳ thực cũng tính toán vun trồng Lam Tham tướng tiếp nhận vị trí của phụ thân hắn không ? Bởi vì Lam Tham tướng đồng niên (cùng tuổi) với Điện hạ, từ nhỏ thường ra vào hoàng cung, nói không chừng Thánh thượng nhìn trúng Phượng Toàn cũng do Lam Tham tướng giúp một chút. Phượng Toàn không những có thể cưới được hoàng trữ, lại còn cùng người trong tương lai có quyền lực cao thứ hai của đế quốc này xưng huynh gọi đệ, xem ra tương lai người được ngưỡng mộ nhất chính là hắn, híc.” - Có người nói như thế.

Hoắc Lỗi nghe ra vị chua bên trong khẩu khí kia, tính tình vốn thẳng như ruột ngựa, hắn lập tức vỗ bàn quay sang đáp lời: “Đó là bản lĩnh của hắn, có dưỡng là Phiêu Kỵ tướng quân thì xảy ra chuyện gì ? Người từng nhìn thấy cha ta làm việc thiên tư rồi sao?”

“A, Hoắc gia, hắn đùa giỡn thôi !”, có người vội vàng hoà giải, “A, Điện hạ đang nhìn về chỗ này! Hoắc gia, giữ hình tượng ! Hình tượng đó!”

“Sợ cái gì ?” - Hoắc Lỗi phát phát tay, nhìn về hướng bên trái phía trước, Mộ Dung Sương Hoa quả nhiên đang chăm chú nhìn về vị trí bọn họ. Lúc này đã xế chiều, mùa hè ban ngày khá dài, thủy tinh và bảo thạch rủ xuống trên tóc dài của nàng khúc xạ ánh chiều tà, như ánh sao óng ánh, song những thứ kia chung quy tồn tại là vì tôn lên nụ cười tím tím ưu nhã trên gương mặt nàng. “Điện hạ muốn nhìn cũng là nhìn biểu ca của ta, người hưng phấn cái gì ? Xi!”

Ngồi ở phía trước, Phượng Toàn cũng chú ý tới Mộ Dung Sương Hoa đang nhìn chăm chú, lễ phép gật gật đầu. Mộ Dung Sương Hoa cười càng ngọt hơn, quay đầu nói nhỏ với cung nữ theo hầu, Phượng Toàn lúc này mới thu hồi tầm mắt, phát hiện trên khuôn mặt tuần mỹ của người bạn tốt bên cạnh lại có nét không vui xuất hiện một cách vi diệu, chỉ có người thân quen mới nhìn ra được. Tính tình Lam Phi luôn luôn làm cho người ta khó có thể thân cận, cái người này thoạt nhìn hơi tái nhợt lại âm trầm.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” - Phượng Toàn nhớ rõ ràng là vừa rồi tâm tình của hắn còn rất tốt.

“Không có gì !” - Lam Phi hình như muốn nhắm mắt làm ngơ mà nhìn chăm chăm về phía trước.

Hắn không nói, bày tỏ rằng tốt nhất đừng có hỏi. Phượng Toàn từ trước đến giờ cũng rất hiền hoà, liền kệ hắn.

Tiệc rượu kéo dài, tầm mắt Mộ Dung Sương Hoa cũng liên tiếp lướt tới phương hướng của bọn hắn, thế là mọi người đều cho rằng cái cục hôn sự này chỉ thiếu nước không dùng ngôn ngữ cùng văn tự để công khai, xem ra công chúa điện hạ đối với Hoàng tử của Cao Dương là tự mình hữu tình, ngược lại lập tức bừng tỉnh hiểu ra.

Đúng vậy a, Cao Dương mặc dù không bị được Tây Vũ hay Vụ Ân, nhưng Hoàng tử Cao Dương so với những hoàng tử hoặc phóng đảng hoặc cao ngạo kia, lại càng lộ vẻ Anh Anh ngọc lập (tài năng trí tuệ như ngọc), khí vũ hiên ngang. Những vương tử kia mỗi lần làm khách ở Thiên Kinh, tổng không thể thiếu được lời nói bóng nói gió về mặt trái của họ, nào là Vương tử Tây Vũ quốc ‘tài đại khí thô’, Hoàng tử Vụ Ân quốc trong mắt không có người; Hoàng tử Phụ Lan quốc căn bản là kẻ quê mùa thô kệch..., xem xét lại hoàng tử của Cao Dương, không chỉ được các đồng đội ở trong quân nhất trí tin tưởng và mến yêu, tới Đại Thần đã mấy năm, hắn cũng kết giao rất nhiều bằng hữu. Người tiên tư ngọc chất như vậy, nếu không phải lời đồn đại Hi hoàng cố ý mời làm phò mã, hắn có không ít thực nữ yếu điệu của Thiên Kinh âm thầm ái mộ hắn ! Công chúa điện hạ mặt đối mặt mà xiêu lòng cũng không có gì khó lý giải.

(Tài đại khí thô : 1. Giàu có hào sảng / 2- phô trương giàu có; ỷ vào giàu có khinh thường người khác, trong đoạn trên là ý thứ 2)

Tiên tư ngọc chất: dáng dấp, tính cách, tư chất như tiên như ngọc)

Mà bên này, Phượng Toàn trái lại hồn nhiên không phát hiện ra, chỉ lo tha thiết thỉnh giáo vấn đề với vị công trình thuỷ lợi sư nổi danh nhất Đại Thần ——Thượng thư bộ Công tiền nhiệm, đồng thời cũng là Thái phó của Hi hoàng, hiện tại mặc dù đã thoái lui khỏi chức Thượng thư, nhưng bị Hi hoàng an bài ở lại Thiên Kinh, gia phong Bất Quốc Công, Lão Tước Gia. Lão Tước Gia đã sớm như ‘nhân văn dã hạc’, mới không để ý tới hướng gió chính trị đang thổi như thế nào, vốn bị Phượng Toàn quán lấy mà cảm thấy có hơi phiền lòng, nhưng thấy người thanh niên này hiếu học lại thành khẩn, ông ta cũng chỉ có thể vừa bực mình vừa buồn cười nhất nhất giải thích các nghi hoặc cho hắn.

Còn Lam Phi ngồi ở ngay sát Phượng Toàn, vẫn là gương mặt thối đầy bụng không sáng khoái, tuấn nhan tái nhợt như một tờ giấy, nhìn chăm chăm phía trước không rõ tiêu cự một mình tự uống rượu của hắn, cũng không để ý tới người khác.

Mộ Dung Sương Hoa vẫn như cũ nhìn phương hướng hai người bọn hắn, đến cuối cùng thậm chí chống tay lên gò má, nụ cười mỉm trên khuôn mặt đã sớm thành một tập quán cũng trở nên lặng lẽ mà suy nghĩ sâu xa.

Phượng Toàn sao vậy. Rất quen với tên kia sao ? Nàng nhẹ nhàng gõ ngón trở lên mặt bàn, ánh mắt tìm tòi nghiên cứu bay tới bay lui hai giữa người nào đấy.

Cuối cùng mặt trời cũng biến mất, trong Ngự Hoa Viên, đèn cung đình bằng ngọc lưu ly cùng với ngàn sao đầy trời đồng thời thấp sáng cả bầu trời và nhân gian, tiệc rượu mặc dù bắt đầu từ giờ Dậu, nhưng nửa canh giờ đầu là để các tân khách hàn huyên xã giao, chỉ mang lên rượu nhạt và trái cây, nửa canh giờ sau mới bắt đầu cung cấp rượu ngon món ngon và màn biểu diễn cung đình. Trước khi bắt đầu biểu diễn, bình thường Hi hoàng sẽ lợi dụng tâm tình mong đợi lúc này của mọi người, trước tiên tuyên bố một ít chuyện quan trọng nếu có. Nhưng có lúc chỉ đơn thuần là tiệc mời quần thần, vậy thì cũng chỉ nói ít lời khen ngợi và khuyến khích.

Đang khi Hi hoàng tự hỏi có nên ‘tiên hạ thủ vi cường’, ở trước mặt văn võ bá quan tuyên bố hôn sự của Sương Hoa và Phượng Toàn hay không, thì ngoài dự đoán của mọi người, nhưng lại giống như gió bão phủ xuống.

Phía sau, áo choàng của đêm đen vùng lên, ở cuối chân trời một chút dư quang thuộc về thái dương liền tan thành mây khói.

Cung nô xướng lên danh hiệu vinh quang chói lọi của cái người đang khoan thai chậm rãi đi tới, giống như sấm dậy đất bằng, mọi người không khỏi mang theo chút kinh ngạc nhìn về phía bóng đen kia, ma tính, bóng hình xinh đẹp mê người.

Mỗi một đôi mắt đều nhìn vào nàng, nam nhân kinh ngạc, nữ nhân ghen ghét, nàng biết.

Thế nhân không khỏi than thở, rốt cuộc là Đại Thần địa linh nhân kiệt, được trời ưu ái phù hộ, hay bởi chung quy là Hoàng thất nuông chiều Hoa nhi, vô luận là dịu dàng động lòng người hay lãnh nhược băng sương, đều có dung mạo tựa thiên tiên, thần thái nhàn nhã. Nếu như Mộ Dung Sương Hoa là đóa phù dung trắng nở rộ dưới ánh mặt trời buổi bình minh, vậy thì Mộ Dung Lê Băng chính là đóa sen đen nở trong dạ mộ, cô phương tự thưởng (1).

Lê Băng bất đồng so với Sương Hoa ưu nhã, vẻ lạnh lùng mà thờ ơ, vẫn cứ làm cho người ta mê muội, lộ ra một vẻ cự tuyệt hồng trần lẫn nhiều, nếu người trong thiên hạ phụ ta, ta nhất định phải phụ hết người trong thiên hạ ích kỷ. Lời ấy nói một cách thẳng thắn đúng là do sự coi thường của phụ thân cùng với sự thống khổ của mẫu thân tưới rôt mà thành.

Nàng chỉ cài lên đóa Nguyệt Quý (2) trắng, bước đi lay động, vạt áo của chiếc bào phục cổ trần đen tuyền phiêu dật trong gió đêm theo từng bước chân nhẹ nhàng, không nhanh không chậm. Đèn cung đình và ánh trăng sáng rọi cùng chiếu ra những mảng sáng tối trên bào phục dệt vân lông chim trĩ và hoa hồng, đai lưng màu xám bạc, hoa văn xanh lơ, dải dây tua màu bạc rủ xuống trên làn váy, một dây chuyền bạc khảm kim cương trắng như nhánh Tường Vi quấn quanh cổ, cổ trần lộ ra nửa bầu ngực sữa trắng đầy đặn, làm cho tầm mắt đám nam nhân đảo qua đảo lại không biết nên lác lư đến chỗ nào.

Hi hoàng trong chớp mắt cảm thấy hoảng hốt, cho rằng mình đã nhìn thấy Lan phi của năm xưa. Sau đó, hần phục hồi lại tinh thần, mới giật mình vì dáng dấp Lê Băng rất giống mẫu thân của nàng.

Hắn đã không nhớ nổi dáng vẻ Lan phi lúc sau này. Ngược lại, khi nhìn Lê Băng, hắn bắt đầu nhớ đến dáng vẻ nữ nhân xinh đẹp năm đó, đệ nhất mỹ nhân của Đại Thần, lúc gả cho hắn —nữ nhân xinh đẹp như thế, lại giống như một thiếu nữ mong đợi tình yêu, có phần ngây thơ si ngốc. Nàng là chính phi của hắn, lại không thể trở thành hoàng hậu của hắn, bởi vì cho tới bây giờ nàng không phải là người hắn yêu, nhưng nàng lại dựa vào quyền thế Khuyết gia như mặt trời ban trưa cường ép mà được gả cho hắn.

Khuyết gia ỷ vào mình quyền quý đứng đầu Đại Thần, cũng là thủ lĩnh phái bảo thủ trong triều khi ấy, đối nghịch khắp nơi với Hi hoàng vừa lên ngôi không lâu, hắn mỗi lần bởi vì tư tưởng thủ cựu của đám người Khuyết thị nhất tộc kia làm cho khó có thể chịu được, phải ở trong ngự thư phòng mà giận dữ, thậm chí hần tin tưởng rằng Khuyết gia căn bản là khối u ác tính của Đại Thần!

Hi hoàng từ trước đến giờ thống hận nhất là bị bức hiếp, sau khi hần nhỏ sạch tất cả quyền thế ngoại thích, liền nguyện ý không bao giờ phải dùng tới tình cảm giả dối đối với Lan phi nữa. Hiện nay, toàn bộ Khuyết thị nhất tộc đã bị phái đến biên cương, hoặc giúp hần giữ lấy một chức vụ thấp kém có cũng được mà không có cũng không sao.

Nhưng, có lẽ hần đã từng yêu nàng chăng ? Khi đó, nàng vừa mới sinh hạ Lê Băng, hoàng hậu vẫn chưa gả cho hần. Hần một mặt chán ghét Khuyết gia, một mặt cố gắng để ỉn đối với nàng công bằng một chút. Nhưng, hoàng hậu, xuất thân từ tiểu nữ của một lãnh chúa nơi biên cảnh, lại khiến hần không muốn tiếp tục chịu đựng cơn tức giận với Khuyết gia nữa !

Khi đó, hoàng hậu trong sáng cõi mở mà sẵn sàng, hần yêu nàng vì như vậy. Một tình yêu thuần túy không bị quyền lực chính trị quấy nhiễu, khiến cho hần rất nhanh không cần miễn cưỡng bản thân phải che giấu những thứ không vui kia mà dây dưa với Lan phi.

Gia tộc Hoàng hậu thông minh, bọn họ gả con gái cho Hoàng đế, cho dù cách triều chính, bọn họ làm Lãnh chúa tiêu dao qua ngày ở biên cảnh. So sánh ra thì Khuyết gia thật sự quá ngu xuẩn.

Lan phi mất đi, hần có chút sầu não, nhiều hơn là sự áy náy, nhưng vẫn cố kỵ hoàng hậu. Nhiều năm qua dù sao chân chính có tình vợ chồng với hần vẫn là hoàng hậu.

Hắn có yêu Lan phi không ? Ngay lập tức, Hi hoàng quả thật thấy hoang mang. Có lẽ là hần bắt công đối với nàng Nếu như không phải vì người nhà của nàng, hần có lẽ sẽ cam tâm tình nguyện tiếp nhận

nàng.

Có không ? Hai từ “Có lẽ” vĩnh viễn không thể lý giải nổi, luôn luôn cực kỳ khiến người ta khó có thể quên được.

Lê Băng duy trì bước đi nhàn nhã như vào chỗ không người của nàng, bình tĩnh thản nhiên, lại không bỏ qua ánh mắt lóe lên của Hi hoàng cùng với sắc mặt chợt biến của hoàng hậu, trong lòng cuối cùng có được một tia sáng khoái. Nàng đương nhiên là cố ý.

Đối với kẻ “Tình địch” xinh đẹp, dù Lan phi đã sớm là người thua, thế nhưng nhiều năm qua thủy chung vẫn là một cây gai trong lòng hoàng hậu —— trong tình yêu, thì ra lòng dạ bà hẹp hòi đến nỗi ngay cả một hạt cát cũng không dung nổi.

Cho đến khi Lê Băng đi tới trước mặt Hi hoàng, thỉnh an qua loa với hần, Hi hoàng mới từ trong ký ức và nỗi khiếp sợ thanh tỉnh, nhìn lại rõ ràng phục trang nàng mặc, lời nói tràn đầy biểu tình bực mình: “Người cứ phải toàn thân mặc màu đen trong một ngày như hôm nay sao?” - Màu đen, là sắc màu quốc tang của Đại Thần.

Lê Băng tỏ vẻ vô tội, đau thương tội nghiệp trả lời: “Không lẽ Phụ hoàng quên rồi? Băng nhi đang để tang mẫu thân !” - Hi hoàng á khẩu không trả lời được, Hoàng hậu nguyên muốn nhắc nhở: đã như vậy Đại công chúa có thể không cần xuất hiện. Nhưng lời này đối với người vừa mất đi mẫu thân như Lê Băng mà nói hình như quá cay nghiệt, sợ rằng sẽ càng khiến người ta cho là ngay cả với công chúa thứ xuất nàng cũng không bao dung được.

Hi hoàng tức giận kêu đại nữ nhi nhập tọa, Lê Băng thu lại nụ cười lạnh trong mắt, lúc xoay người lại, cũng chẳng cần tốn sức chút nào đã mang theo tất cả ánh mắt nam nhân trong bữa tiệc rượu này.

Thành thật mà nói, nếu không phải Đại Thần là một đế quốc có thực lực hùng hậu, ai muốn nguyện cưới một nữ hoàng tương lai cao cao tại thượng, với người trước kẻ sau chẳng phải vẫn chỉ là cái danh phận tiểu tướng công cúi đầu khuất phục thôi sao ? So sánh với Đại công chúa thiên tư quốc sắc còn có thể mang về nhà làm bình hoa, quả thực là niềm mơ ước của tất cả đám nam nhân bọn họ.

Hồi sau của tiệc rượu, Mộ Dung Sương Hoa không còn là tiêu điểm của mọi người nữa, những Hoàng tử và Thế tử kia lấy lòng, hiến thơ, dâng tặng quà, tất cả đều hướng về phía Lê Băng mà đến. Hi hoàng cảm thấy nhức đầu, Hoàng hậu mặt mỉm cười, nhưng ở dưới bàn, ngón tay ngọc lại hung hăng ra sức bấm lòng bàn tay, mà Mộ Dung Sương Hoa vẫn vô cùng nhàm chán quan sát hai người nào đó, liên tiếp sai cung nữ theo hầu thay nàng đi thăm dò chuyện liên quan đến hai người nọ, sau đó lặng yên lâm vào trầm tư.

Chú thích:

(1) Cô phương: là hoa thơm cô độc, ám chỉ người thanh cao, xa lánh thế tục, “cô phương tự thưởng”: hoa thơm cô độc tự thưởng thức lấy chính mình, một mình khoe sắc, còn mang nghĩa là tự mình là thanh cao, giống câu mèo khen mèo dài đuôi. Ta để nguyên phần âm Hán vì chuyển sang thuần Việt không toát lên được sự cô đơn của Lê Băng)

(2) Hoa Nguyệt Quý, hay còn gọi là Hoa Hồng Trung Hoa, Việt nam gọi là Trường Xuân, nguồn gốc ở Quế Châu, Hồ Bắc, Tứ Xuyên. Hương sắc của hoa Nguyệt Quý đã được các thi sĩ Trung Hoa ca ngợi như: ‘Mẫu Đơn chết rũ lúc gió xuân, Khóm cúc xơ xác oán đêm muộn, Gì bằng hoa này đẹp cao sang (nguyên văn 3 chữ cuối là vinh diễm túc túc là tươi tốt/vinh quang, đẹp đẽ, sung túc), bốn mùa nở mãi phớt thắm hồng (Hàn Khi)

hoặc như bài ‘Đã cùng Hàn Mai (hoa mai) lưu khúc cuối, cũng theo đào - lý (hoa đào hoa lý) đầu hương nùng, tài tử tương kiến đều cùng khen, thiên hạ phong lưu là hoa này’(Tôn Tinh Diển) (editor tạm dịch)

12. Chương 12

Lê Băng không hài lòng quá lâu với sự trả thù nho nhỏ của mình, nàng rất nhanh nghe được những lời “rỉ tai” không cần che giấu tại tiệc rượu, rất nhiều người đã không còn e dè mà bàn luận viển vông, nàng không muốn nghe cũng thật khó.

“Thì ra vị được an bài ngồi ở bên tay trái hoàng hậu là Phượng Toàn hoàng tử của Cao Dương, chính là người được Thánh thượng lựa chọn làm Thân vương!”

Danh tự Phượng Toàn khiến Lê Băng như bị sét đánh. Khuôn mặt trắng bệch, nàng tìm kiếm một khuôn mặt trong đám nam nhân kia, từng người bọn họ đều ở đây nhìn nàng, nhưng nàng lại vô tâm học theo dáng vẻ giả dối của Mộ Dung Sương Hoa, mặt không biến sắc che giấu tâm ý hoảng loạn.

Cho đến khi nàng rút cuộc cũng tìm được khuôn mặt đã khiến nàng len lén nhớ nhung. Mặc dù hắn là một trong số ít nam nhân không nhìn đến nàng, nhưng nàng vẫn nhận ra hắn, người thanh niên năm ấy đã là nam nhân trưởng thành, mà người thiếu nữ nhút nhát năm xưa thì.

Cái ước định kia thì tính là gì chứ? Những thứ nhớ nhung ấy thì được coi là cái gì chứ? Có lẽ ngay cả tình yêu cũng không được tính tới, nhưng lại là niềm an ủi duy nhất trong những năm gần đây của nàng. Nhánh chong chóng kia, nàng cẩn thận từng li từng tí, cất kỹ như châu báu trân quý trong bảo khố. Người thiếu nữ năm đó còn có mộng đẹp cùng với sự thiện lương, luôn luôn nắm chặt nhánh chong chóng, mặc dù cô độc bất lực, mỗi lần khép lại hồi ức về chong chóng, lại có thể khiến cho nàng vương lệ châu, đôi khi đang lúc khóc đến ngủ thiếp đi vì mệt lại có thể len lén tạo ra mộng đẹp trong chốc lát.

Phượng Toàn, vị hoàng tử Cao Dương kia, chính là người được Thánh thượng lựa chọn vào vị trí Thân vương.

Nàng chưa từng nghĩ tới phải lấy được, dù cho chỉ có thể ở trong lòng hoài niệm cả đời. Nhưng tại sao, ông trời lại luôn bất công như thế?

Lê Băng thất hồn lạc phách trở về cung Trường Lạc, cả đêm không chợp mắt nổi, cứ nhìn chong chóng đến ngẩn người. Ma ma cũng không dám lăm mồm hỏi bất cứ thứ gì.

Nàng lúc này mới phát hiện ra, nàng thế nào mà ngay cả khóc cũng không ra nổi một giọt, đây có được coi là chuyện tốt không? Lê Băng cười nhạt, vậy mà vòng quanh một hồi, lần này dường như cái mặt nạ của nàng đã rạn nứt mất một góc rồi, xóa đi nụ cười lạnh trong những năm gần đây nàng càng ngày càng thường xuyên đeo ở trên mặt, thì lại xuất hiện một tia yếu ớt đã biến mất nhiều năm qua.

Hành động của nàng tại tiệc rượu, rất nhanh đã rước lấy sự chú ý của hoàng hậu, khiến nữ nhân kia giá lâm cung Trường Lạc — dĩ nhiên là trong lúc Hi hoàng loay hoay vì chính vụ, không thể phân thân.

“Đại công chúa hiếu thuận như vậy, để người gả đến đất khách, chẳng phải là phân tán hai mẫu - tử các người sao, vậy không khỏi quá tàn nhẫn đi. Không bằng Bổn cung đề nghị với hoàng thượng, sẽ để Đại công chúa xuất gia làm ni, cầu phúc vì mẫu thân của người và Đại Thần thôi!”

Lê Băng nhìn nữ nhân ở trước mặt đã phí hết tâm tư giữ vững tuổi thanh xuân, mỉm cười ưu nhã từ ái, luôn biểu diễn không hề sơ hở, hết sức cố gắng không hiển lộ ra tâm tình chân thật của mình.

Nữ nhân này đang cảnh cáo nàng, nàng vốn cho rằng mình có thể có ưu thế và thắng lợi. Thân là Đại công chúa vẫn còn sót lại chút giá trị đối với Đại Thần — hóa ra không có chút nào tồn tại, bà ta tùy thời có thể phá hủy nó, thật vậy sao?

“Băng nhi cảm ơn sự từ ái của hoàng hậu nương nương, nhưng Băng nhi vẫn muốn tận một phần tâm lực vì Đại Thần. Băng nhi tin là phụ hoàng sẽ không để cho sau khi Sương Hoa muội muội lên ngôi trong tương lai lại thiếu đi một phần trợ lực!” - Nàng bình tĩnh trả lời.

“Ta thấy Sương Hoa không cần phần trợ lực này của người — có trời mới biết đó là trợ lực hay là lực cản đây?” - Hoàng hậu vừa cười vừa lén ép đến sát người nàng. “An phận chút đi. Thật ra thì xuất giá chưa chắc đã tốt, hoàng triều Đại Thần có lẽ không yêu cầu nữ nhân tuân theo tam tòng tứ đức, nhưng một nữ nhân danh tiếng bại hoại, hoặc là một nữ nhân có chứng bệnh không thể cho ai biết, vẫn là sự cố kỵ kiêng dè đối với nhà vi phu, nếu như đến lúc đó nghe thấy tin đồn có chút không tốt được truyền đi, khiến phụ

hoàng người không thể không tùy tiện để cho người xuất giá rồi, xem ra gả cho tiểu thương nhân hay một tên ăn xin, vô luận là đối với người, hoặc với mẫu thân đã chết của người, đều không dễ chịu, đúng không?”

Mộ Dung Lê Băng nhìn chằm chằm vào hoàng hậu, giọng nói của nữ nhân này mềm tựa gió xuân dễ dàng kích thích nàng phần nộ ngập trời, cũng đập tan tất cả tự tin cùng ý chí chiến đấu của nàng nát bấy hầu như không còn, nàng lại chỉ có thể cắn chặt răng đè nén. “Băng nhi ghi nhớ lời dạy bảo của hoàng hậu nương nương!”

Hoàng hậu biết rằng cảnh cáo đã có hiệu quả, lại không khỏi khinh miệt, chán ghét mà nhìn cung Trường Lạc bốn bề quý khí âm u dày đặc, dương dương đắc ý, hả hê bỏ đi.

Quỳ xuống đất cung tiến hoàng hậu rồi đi, toàn thân Lê Băng run rẩy, tay nắm quyền khớp xương trắng bệch.

“Điện hạ.” - Lý mama có phần lo lắng nhìn Lê Băng ở phía trước. Trên dưới cung Trường Lạc đều biết, giờ đây, chút tôn nghiêm còn sót lại của họ, tất cả đều buộc chặt vào hôn sự của Lê Băng.

Cặp mắt đẹp đã từng khảm ở trên mặt Lan phi kia, tràn đầy những giọt lệ oán giận và uất ức, khi nâng mi lên chợt trở nên lạnh lẽo vô tình, cùng với. Cầm Hận.

Nàng không muốn hận, ông trời không nên ép nàng hận.

Nếu ai cũng không công bằng với nàng, nàng cũng chỉ còn cách tự mình đi giành!

Chém giết đoạt lấy tất cả những gì nàng mong muốn! Tất cả những gì thuộc về Mộ Dung Sương Hoa!

“Điện hạ, người ngàn vạn phải nhớ, trước khi rời khỏi thành Phong Vân nếu không tìm được Ứng quân, xin người hãy quay lại! Đi về phía đông thành Phong Vân chính là khu vực mà Phụ Lan quốc, Vĩnh Tế quốc và Đại Thần đều không quản lý, tùy tiện đi tới đó quá nguy hiểm!” - Câu nói lo lắng trùng trùng của Lý mama còn văng vẳng bên tai, nhưng chưa tới chỗ Ứng quân mà nàng hỏi thăm được trước khi rời khỏi thành Phong Vân, Lê Băng thật sự không cam lòng.

Lý mama bảo một nữ hài tử tên là A Bối đi theo nàng. A Bối vừa là đệ tử (cháu gái), vừa là nghĩa nữ thu nuôi của Lý Ma Ma. Những cung nữ giống Lý ma ma, phải có sự tính toán cho tương lai của mình; có vài cung nữ sẽ nhận nuôi đứa bé mà thân thích không nuôi nổi, hi vọng tương lai khi về già, trong cung không cần họ nữa thì sẽ có một nơi để nương dựa. A Bối chính là như vậy. Thì ra, cha mẹ của A Bối lưu lạc giang hồ diễn xiếc, A Bối lại đủ linh hoạt, Lý ma ma vốn muốn huấn luyện A Bối vào cung, nhưng A Bối từ nhỏ giống như con khỉ hoang, vào cung khó bảo đảm sẽ không gây họa, Lý ma ma không thể làm gì khác hơn là sai người tìm phần công việc ở tại Thiên Kinh cho A Bối, sau đó A Bối liền nữ giả nam trang, đi theo làm người học việc bên cạnh Ngõ tác của phủ nha Thiên Kinh

(Ngõ tác: tên chức quan làm nhiệm vụ khám nghiệm tử thi)

Suốt dọc đường đi, A Bối nói rất, rất nhiều. Lê Băng mặc dù làm ra vẻ một chút hứng thú cũng không có, tuy vậy, thủy chung trong lòng nàng vẫn là cái người thiếu nữ hết sức chú ý tới thể giới bên ngoài đầy tường thành kia, mặc dù khuôn mặt lạnh, nhưng chung quy cũng không mở miệng ngăn cản A Bối không ngừng nói về những thứ cô nàng đã trải qua từ nhỏ. Vậy là Lê Băng đã được nghe ít nhiều những chuyện không thể tưởng tượng nổi, tỉ như tại sao cô nàng sùng bái Dư ngõ tác của phủ nha Thiên Kinh, cho nên từ nhỏ đã lập chí làm đồ đệ của hắn.

Thỉnh thoảng nàng làm bộ như không có hứng thú, cố ý chỉ nhìn bên ngoài cửa sổ của xe ngựa, nhưng khoe miệng vẫn không nhịn được mà cong lên, lúc này A Bối đã nói càng thêm hăng say. Lê Băng không nhịn được cảm thấy có phần bội phục A Bối.

“Tiểu thư, chúng ta quay trở về thôi!” - A Bối chưa từng quên lời nghĩa mẫu dặn dò, thấy Lê Băng nhìn chằm chằm ngoài cửa thành, xem ra là hận không thể chấp cánh bay đi tìm Ứng quân mà Đại Thần phái đến biên cảnh càn quét địa bàn không ai quản lý, trong lòng không ngừng kêu hồng hồng rồi. Người ta là kim chi ngọc diệp nếu thật không nghe theo lời khuyên cứ muốn xông vào, nàng chỉ là nha đầu lỗ mãng làm sao có biện pháp ngăn trở đây?

Tuy nhiên, Lê Băng không xông vào, nàng cuối cùng cũng mở miệng trò chuyện đối đáp cùng A Bối, khiến A Bối vừa mừng vừa lo.

A Bối hoàn toàn không ngờ rằng nàng sẽ bị Lê Băng thuyết phục. Hai người thay đổi xiêm áo, Lê Băng che đậy diện mạo đóng giả làm đầy tớ, còn A Bối đóng giả làm chủ tử. Lê Băng chỉ nói với A Bối: nếu như chuyện này nàng thất bại, Lý ma ma sẽ bị đuổi ra khỏi thành Viêm Đế mà không có đồng nào.

Đương nhiên là Lê Băng lừa nàng. Nàng muốn tới tìm Phượng Toàn, Lý ma ma cũng không tán thành việc này. Đến gần Phượng Toàn cũng không thay đổi được mối quan hệ bị động và vị trí quần cảnh của cung Trường Lạc khi đối mặt với cung Thái Bình, bất kỳ một hoàng tử nào có thể thừa kế vương vị đều có điều kiện tốt hơn Phượng Toàn, vậy mà mặc kệ có phải là vì kỷ niệm năm xưa thúc giục nàng hay không, Lê Băng vẫn kiên trì muốn đoạt lấy.

Cướp Phượng Toàn từ bên cạnh Mộ Dung Sương Hoa, là bước trả thù đầu tiên của nàng đối với cung Thái Bình, đối với hai mẫu – tử kia —— nàng nhấn mạnh như vậy với Lý ma ma, Lý mama thật sự không lay chuyển được nàng, Lan phi không còn nữa, nàng chỉ là một nô tài, ngoại trừ tuân theo ý tứ của công chúa điện hạ ra, còn có thể làm được gì đây?

Thậm chí ngay cả đoạn đường xóc nảy và khắc khổ này, Lê Băng đều nhẫn nhịn chịu đựng. Có lẽ chân chính làm cho nàng không thể chịu nổi, đó là Mộ Dung Sương Hoa dễ dàng có thể lấy được chút an ủi duy nhất của nàng trong những năm gần đây. Điều này càng khiến nàng nhất định không thể không cướp Phượng Toàn vào tay mình!

Mặc dù A Bối vỗ ngực bảo đảm sẽ chăm sóc nghĩa mẫu, dù sao theo như trước kia, nàng ở bên cạnh cha mẹ chỉ có thể giành thức ăn còn thừa cùng với huynh đệ tỷ muội, thường thường đói đến nỗi ngực lép kẹp dán dính vào bụng, là nghĩa mẫu đã nhận nàng đến Thiên Kinh, để từ đó nàng không còn phải lo ngại miếng cơm manh áo, nhưng lương bổng học việc của nàng căn bản chỉ đủ để nàng không chết đói mà thôi, nghĩa mẫu già rồi, già rồi thì sẽ ốm đau nhiều hơn, người bị đuổi ra ngoài mà không có đồng nào, đó là chuyện bi thảm biết bao nhiêu đây? A Bối chỉ có thể đồng ý với yêu cầu của Lê Băng mà thôi.

A Bối và Lê Băng, vốn đi tìm theo dấu vết vó ngựa dọc đường. Lê Băng mặc dù biết cưỡi ngựa, nhưng từ sau khi mẫu phi bị bệnh, nàng đã không luyện tập nữa, cộng thêm mấy ngày liên tiếp hành quân gấp rút lên đường, từ trước đến giờ vốn sống an nhàn sung sướng, giờ phút này nàng toàn dựa vào lực ý chí để trụ vững. Thuật cưỡi ngựa, bắn tên và môn Po – lo, là hạng mục mà hoàng tử, hoàng nữ trong cung đình và con em quý tộc phải học, lúc nhỏ có thời kỳ nàng ngày ngày khổ luyện, chỉ vì muốn biểu hiện tốt một chút trước mặt phụ hoàng —— nàng cười khổ mà nghĩ, sợ rằng ngay từ lúc bắt đầu, chút ý định của nàng nhất định đều là uống công mà thôi.

Họ truy đuổi tới địa phương ngoài thành mười dặm, đã là một mảnh man hoang*, cỏ cây sum suê che kín cả vùng đất rộng, sao có thể tìm được dấu vết vó ngựa đây ?

(*man hoang: hoang sơ chưa được khai phá, vắng vẻ hiu quạnh)

Đang lúc Lê Băng ở thời khắc tuyệt vọng, từ hướng rừng bạch dương phía trước mặt truyền đến tiếng vó ngựa lộn xộn, nàng còn chưa kịp mừng rỡ, đã phát hiện ra cũng không phải là tiếng vó ngựa của quân đội Đại Thần. A Bối mặt trắng bệch, biết rằng họ rõ ràng đã gặp phải tình huống tồi tệ nhất, đó là lũ thổ phỉ thường xuyên lui tới đánh cướp thương lữ dọc theo quốc cảnh ! Ra khỏi quốc cảnh, nếu xảy ra vấn đề về trị an, phần lớn thói quen giữa hai nước là đùn đẩy lẫn nhau, cũng vì vậy thổ phỉ càng ngày càng ngông cuồng.

(Thương lữ: các thương nhân đi buôn bán ở xa)

Điều đầu tiên A Bối nghĩ đến chính là dung mạo của Lê Băng, bị thổ phỉ phát hiện tuyệt sẽ không có kết quả tốt đẹp. Mặc dù nàng giúp Lê Băng tiến hành dịch dung đơn giản, nhưng sợ rằng không dễ dàng lừa gạt được bọn thổ phỉ, thế là nàng lập tức quát cho ngựa của Lê Băng một roi.

“Chạy mau, chạy về thành Phong Vân !”

Nào biết con ngựa bị hù dọa kinh sợ, ngược lại xông về phía đám thổ phỉ, A Bối thật muốn bỏ ình một chưởng, không thể làm gì khác hơn là giục ngựa đuổi theo Lê Băng.

“Tiểu. . . .” - Không đúng, A Bối ngừng nói, suy nghĩ trở nên nhanh nhậy, hô lớn: “Thiếu nhiều tiền của lão tử như vậy còn muốn chạy sao? Quay trở lại cho ta!”

Lê Băng nguyên vốn cũng đang hoảng loạn, nhưng nghe thấy A Bối kêu gọi đầu hàng, hình như hiểu ra ý gì đó, nằng tĩnh táo lại an ủi con ngựa, để cho nó quay về hướng ngược lại.

Con ngựa của Lê Băng chạy vào phía bên kia rừng bạch dương, nhưng bọn thổ phỉ cũng đuổi theo, rõ ràng là A Bối kêu gọi đầu hàng không có nhiều tác dụng lắm — người nghèo đến đâu vào địa bàn của bọn họ, cũng phải giao nộp phí bảo hộ!

Lê Băng cố hết sức né tránh đám người gia hỏa đến mà không có ý tốt kia, còn A Bối càng không ngừng kêu gọi đầu hàng: “Người coi như nghèo đến mức chỉ còn cái khố cũng phải trả tiền cho ta! Tưởng là lão tử làm việc từ thiện sao?”

Nàng biết A Bối muốn dẫn dắt thổ phỉ rời đi, nói thế tức là dù tiếp tục đuổi theo một con quỷ nghèo túng cũng không có lợi gì, nhưng bọn thổ phỉ hiển nhiên không dễ dàng bị lừa như vậy, bọn chúng sau khi vây quanh A Bối, vẫn có không ít kẻ đuổi theo Lê Băng.

Nên làm cái gì đây? Lê Băng trên người đem theo pháo khói của A Bối cho nàng, nếu như hai người phân tán, nàng ấy sẽ nhờ vào phương hướng của pháo khói để tìm được nàng, nhưng lúc này chính A Bối có mọc thêm cánh cũng không chạy thoát được.

Đang lúc sợ hãi thì ở bên trong rừng bạch dương, nàng lại phát hiện ra trên đất bùn có dấu vết vó ngựa và dấu chân đi bộ. A Bối từng nói với nàng phương pháp đơn giản để phân biệt dấu chân cũ mới, xem ra những thứ này vẫn còn mới. Mặc dù nói không biết có phải là quân đội Đại Thần hay không, nhưng cũng khẳng định - có dấu chân đi bộ, nên không phải là đám thổ phỉ kia.

Nàng men theo dấu chân giục ngựa chạy băng băng, vừa cưỡi ngựa vừa đưa tay tìm kiếm pháo khói cùng cái đánh lửa trong bao quần áo, kết quả tất cả những đồ vật lớn nhỏ trong bao quần áo đó đều lẫn xuống mặt đất, thật may là nàng tóm được cây đánh lửa và pháo khói, vội vã đốt lên.

Đám thổ phỉ kia phát hiện thậm chí có cả ngân phiếu rơi rớt ra từ trong bao quần áo, hơn nữa là một xấp thật dày! Có người xuống ngựa đoạt lấy, cũng có người tiếp tục truy đuổi Lê Băng, bọn họ tin là mình bắt được một con dê béo.

Trong rừng cây, ánh nắng lúc sáng lúc tối, Lê Băng đã sớm lạc mất phương hướng, chỉ có thể càng không ngừng chạy, nhưng không ngờ cánh rừng gấp gheh trơn trượt, con ngựa không cẩn thận đạp lên cái bẫy được phủ đầy rêu xanh, quãng Lê Băng ngã xuống sườn núi. Con ngựa kia cứ ở trong cái bẫy mà hí vang không ngừng, dẫn hướng cho bọn thổ phỉ xông tới, Lê Băng đành phải chịu đựng đau đớn, nép mình ẩn núp trong hốc cây mạng nhện giăng đầy lại còn ướt ướt.

Ở một phương hướng khác lại truyền tới tiếng vó ngựa, Lê Băng không biết đi tới là địch hay bạn, đầu của nàng đã trống rỗng, thậm chí cũng không cảm thấy sợ nữa. Nàng lục lọi trong ngực, thật may là thanh chuỷ thủ vẫn còn đây, nàng rút ra lưỡi đao sáng choang thì cơ hồ có chút buồn cười.

Không biết tại sao, kết thúc như thế này ở tại đây so với ôm hận chết già ở trong cung, ngược lại làm cho nàng cảm thấy thoải mái.

Tiếng đánh nhau ở trong rừng khiến nàng chần chờ. Nàng xoay ngược lại lưỡi đao, nín thở tập trung tư tưởng để lắng nghe, lại nghe thấy được tiếng A Bối hô to cứu mạng! Lê Băng nắm chặt chuỷ thủ, chỉ sợ A Bối gặp bất trắc, thời điểm nàng lao ra khỏi hốc cây, lại thiếu chút nữa đụng vào một nam nhân đang lúc sục sạo lòng tìm ở cánh rừng, cực kỳ kinh hãi mà đem chuỷ thủ chỉ về hướng người đi tới.

“Đừng sợ! Ta là quân nhân Đại Thần, không phải thổ phỉ!” - Nam nhân ấy có vẻ là bộ binh không vì vậy mà đem vũ khí nhắm thẳng vào nàng. Ứng quân được Hoắc Thanh Vân giao cho Phụng Toàn và Lam Phi để huấn luyện tinh binh, mục đích là chỉnh lý biên cảnh Đại Thần, không chỉ nghiêm khắc huấn luyện, kỷ luật càng thêm nghiêm ngặt, Phụng Toàn không cho phép các huynh đệ Ứng quân dùng vũ lực đe dọa dân chúng, hơn nữa Ứng quân phải chạy dọc theo biên cảnh của Đại Thần với nước láng giềng, điểm này càng cần phải nhấn mạnh, bởi vậy lúc tình huống xảy ra, bọn họ quả nhiên tuân thủ một cách nghiêm chỉnh.

Lê Băng vừa nghe thấy là quân đội Đại Thần, lập tức an lòng, chân thiếu chút thì mềm nhũn. Nàng kéo xuống mũ trùm đầu của áo choàng, người lính kia nhất thời mở to mắt, không ngờ mình cứu được đại mỹ nhân.

“Xin cứu, cứu ta. Cứu bằng hữu của ta!”

Binh lính bên cánh phải của Ứng quân dễ dàng chế phục thổ phỉ, đội trưởng không biết nên đối xử với Lê Băng và A Bối như thế nào, Lê Băng đưa ra lệnh bài trong cung, kiên trì muốn gặp thủ lĩnh của Ứng quân, đội trưởng không thể làm gì khác hơn là hộ tống họ tiến về nơi đóng quân của Phượng Toàn.

13. Chương 13

Phượng Toàn vừa đi ra ngoài doanh trường, đã nhìn thấy Lê Băng ở phía sau đội trưởng cánh quân bên phải. Mặc dù tại tiệc rượu hôm đó, hắn chỉ nhìn qua Lê Băng một cái, nhưng dung mạo nàng dù sao cũng khiến người ta khó quên, hắn lập tức ra lệnh tất cả mọi người trở lại cương vị, mời Lê Băng vào trong doanh trường của hắn để nói chuyện.

(trưởng: cái lều)

“Vì sao Điện hạ ở chỗ này ?” - Phượng Toàn giao phó tâm phúc canh giữ ở bên ngoài doanh trường, hắn cho rằng chuyện Đại công chúa xuất hiện tại nơi đây vẫn nên được giữ bí mật là hơn.

Lê Băng đứng ở trong doanh trường chủ soái, ưỡn thẳng sống lưng, mặc dù trên người thì nhếch nhác mà tinh thần thì sa sút, dáng vẻ cùng ánh mắt nàng lại có thể lập tức làm cho người ta hiểu nàng tuyệt đối không phải xuất thân hàn vi. Nàng hít sâu ba cái, tự tin với bản thân đã xỏ vào khôi giáp, sau khi xoay người đối mặt với Phượng Toàn, khí nóng thể nhưng vẫn không tự chủ được mà chui lên mặt.

Trước kia, chưa nhìn thấy Phượng Toàn, nàng chỉ nghĩ làm thế nào để cướp đi tất cả những thứ thuộc về Mộ Dung Sương Hoa, hoài niệm thường ngày khiến cho nàng lựa chọn Phượng Toàn làm mục tiêu đầu tiên. Nàng không biết Phượng Toàn cùng với Hi hoàng đã kết thành cái dạng ước định gì, cũng không biết rằng cái ước định kia thật ra là kế hoãn binh để Phượng Toàn cự tuyệt Hi hoàng, nàng chỉ muốn cướp đoạt mà thôi!

Hiện giờ, đi tới trước mặt Phượng Toàn, ánh mắt của hắn, hình dáng của hắn, dễ dàng làm cho nàng nhớ tới đêm ấy, Lê Băng cơ hồ cho là mình đã quay trở lại quá khứ, nàng vẫn e lệ sợ người lạ, lại kim lòng không đặt mà bắt đầu nảy sinh mong đợi và khát khao ham muốn với người nam nhân này.

Nàng tin rằng mình chắc chắn đã đổ mắt một cách rõ ràng. Thế là nàng lại luống cuống, khôi giáp vô hình vừa mới được võ trang kỹ lưỡng, thế mà khi hắn hạ xuống ánh mắt khoan dung thì sự kiên định lại tan thành mây khói. Giống như khi sương mù tản đi, thì ra đóa sen đen nở ở trong quỹ mộng lại chỉ là một đóa sen trắng nhỏ nhắn e lệ.

“Thật xin lỗi, ta.” - Lê Băng cảm giác mình thật xấu hổ, tức thì tay chân càng thêm luống cuống.

Phượng Toàn ở trong những lúc chỉ có một mình mình đều nhớ tới Tiểu Tuyết nhút nhát năm đó. Hắn cũng từng thử ở trên người những thiên kim sĩ tộc tại Thiên Kinh mà tìm kiếm người có thể là nàng. Đã từng có một hai nữ tử khiến cho hắn cảm giác có chút giống giống Tiểu Tuyết vậy, nhưng chỉ là có tí chút mà thôi. Huống chi những vị thiên kim đó chưa bao giờ tỏ ra dáng vẻ có ấn tượng với đêm đó, cho dù có cơ hội nói chuyện đôi câu, nếu không phải là tiếng nói không đúng, thì cũng là khác biệt hoàn toàn, hắn cũng bắt đầu cảm thấy hình như có chút buồn cười khi tìm kiếm một bóng hình không xác định ở trên người khác. Thế mà lúc này đây, Lê Băng lại làm cho tiếng lòng của hắn khê động, vậy mà đối với hình dáng của Đại công chúa đế quốc, hắn không thể tự chủ được cứ suy nghĩ lung tung.

Vì sao Lê Băng có thể đột nhiên đâm trúng chiếc xương sườn mềm (chỗ nhu nhược, mềm yếu) của hắn, Phượng Toàn cũng nói không ra nguyên do. Những năm gần đây, mặc dù thời gian nán lại trong quân đội khá nhiều, nhưng không phải hoàn toàn không có cơ hội chung đụng với nữ nhân, chẳng lẽ bởi vì chung quy hắn vẫn là ‘phàm phu tục tử’, khó có thể kháng cự lại sắc đẹp?

“Xin lỗi, ta cũng sơ suất rồi!”, Phượng Toàn lập tức chuyển tới một cái ghế, lại rót một chén nước, “Tại nơi đóng quân có nhiều điều bất tiện, kính xin Điện hạ nhần nại !”

“Đa tạ !” - Lê Băng ngồi xuống thì mới phát hiện ra chân có hơi hơi run rẩy, nàng mệt muốn chết rồi.

“Ứng quân đang thi hành nhiệm vụ, nếu như Điện hạ không ngại, mặt tướng hi vọng sau khi Điện hạ nghỉ ngơi xong sẽ lập tức phái người hộ tống Điện hạ trở về thành Viêm Đế !”

Lê Băng gấp đến độ đứng lên nhìn thẳng vào hấn, “Ta có chuyện riêng muốn xin Phượng tướng quân giúp một tay !”

“Có chuyện gì vậy ?” - Phượng Toàn theo bản năng lui về sau, tránh né kéo tiếp xúc quá thân mật với nàng Không, thật ra thì khoảng cách giữa bọn họ phải là ba đến năm bước, nhưng cũng bởi vì “vừa vặn như thế”, vậy mà hấn lại vẫn có một tia tâm tư phấp phồng, mất đi sự tỉnh táo tự kiềm chế thường ngày.

Lê Băng không phát hiện ra sự kỳ lạ ở hấn, chỉ không tự chủ mà vắn vắn bàn tay nhỏ bé. Mẫu phi từ trước đến giờ thống hận nhất những động tác nhỏ này của nàng, vậy mà rời khỏi cung Trường Lạc, những thứ kia lại như hình với bóng, phảng phất như lực trời buộc quỹ mị quần quanh thân dường như cũng trở nên phai nhạt.

“Nãi nương của ta là người Vĩnh Tế quốc !” - Không ngờ rằng hiện tại nàng nói dối còn có thể khấn trương nha ? Lê Băng cơ hồ nghĩ mà cười khổ.

“Điện hạ muốn đi tìm nãi nương của ngài ư ?” - Phượng Toàn dù chưa nói hấn ra, nhưng biểu tình vắn nâng chân mày đã thẳng thắn nói rõ hấn cảm thấy không ổn.

“Nãi nương đã sớm qua đời, lại không thể trở về quê hương, ta đã từng đồng ý với bà, nếu như có cơ hội sẽ đem tro cốt của bà chôn ở trên mảnh đất quê hương thì thật tốt. Ta biết rõ như vậy rất lỗ mãng, nhưng chính vì biết quân đội Đại Thần sẽ tiến về phía Vĩnh Tế, mới muốn thỉnh cầu Phượng tướng quân giúp ta việc này !”

Phượng Toàn nhìn nàng một lúc lâu. Thật ra thì, hình dáng của nàng cũng không phải là nguyên nhân khiến lòng hấn ‘tâm viên ý mã’. Hôm đó tại bữa tiệc rượu, hấn đã sớm nhìn qua nàng. Hấn hình như muốn chứng minh cái điểm này nên đã nhìn vào dung nhan mỹ lệ của nàng một lúc lâu, rồi mới chậm rãi mở miệng: “Được rồi, chuyện này mặt tướng còn có thể góp thêm chút sức, nếu Điện hạ tin tưởng mặt tướng, xin ngài đưa tro cốt nãi nương giao cho ta.”

(Tâm viên ý mã: tim đập loạn như con khỉ nhảy nhót, suy nghĩ như con ngựa chạy loảng quảng đây đó)

Lê Băng hoàn toàn không nghĩ tới điều này, sững sờ một chút, tư thế có phần cố chấp cứng rắn mà nói: “Ta phải tự mình làm chuyện này !”

Cho nên, ý của nàng là... Phượng Toàn cảm thấy hơi nhức đầu, nhưng hấn rốt cuộc vẫn là Phượng Toàn, giọng điệu vẫn ôn hòa cất lời: “Lần này Ứng quân đến Vĩnh Tế quốc là có một vài nhiệm vụ trọng yếu, sợ rằng bất tiện khi mang theo Điện hạ đồng hành !”

Lê Băng cũng không vì vậy mà cảm thấy thất bại, nàng đã sớm biết chuyện này không dễ dàng - “Ta không muốn đi theo các người tiến vào Vĩnh Tế quốc, chỉ cần ở dọc quốc cảnh là được rồi, ở nơi nào có thể nhìn thấy Vĩnh Tế quốc là được. Ta chỉ có cơ hội lần này, tương lai nói không chừng không bao giờ có thể đến bất kỳ địa phương nào mà ta muốn đi được nữa.” - Nàng rũ mắt xuống, lông mi dài dính hơi nước, có mấy phần là cố ý biểu diễn, cũng có mấy phần là chân tình lộ ra.

Ý nghĩ đầu tiên của Phượng Toàn là: hấn có nên tìm Lam Phi để thương lượng hay không ? Nhưng, hấn hầu như không cần đoán cũng biết bạn tốt sẽ có quyết định như thế nào —— không có gì phải thương lượng nữa, Điện hạ nên trở về, đi từ đâu thì trở về nơi đó ! Hơn nữa, Lam Phi chắc chắn sẽ không cố kỵ thân phận của đối phương, cứng rắn mà thi hành quyết sách của mình.

Hấn và nàng, lưng đeo gông xiềng của Hoàng thất giống nhau, một người không thể quay về, một người không đến được nơi muốn đến, có phải là cảm thấy ‘đồng bệnh tương liên’ hay không ? Nghĩ tới đây, đúng là làm cho Phượng Toàn cảm thấy mềm lòng.

Nghĩ đến Hoắc Thanh Vân kêu Phượng Toàn và Lam Phi cùng hợp tác, ngược lại thấy có cảm giác xa cách. Về mặt tình cảm Lam Phi là người không thể bàn luận được, Phượng Toàn lại cứ khư khư quá nặng tình, hai người căn bản là ‘lấy dài bù ngắn’ lẫn nhau.

Phượng Toàn trầm ngâm. Nếu như hần đồng ý, đại biểu đến lúc đó hần cũng phải giấu giếm với cả Lam Phi. Muốn Lam Tham tướng thông minh tuyệt đỉnh vừa lòng, nói đơn giản cũng không đơn giản, nói khó khăn thì thật ra cũng không phải là không có biện pháp nào. Đoạn đường này, bọn họ vẫn lựa chọn đội hình có dạng chữ “Nhân” () để tiến lên, việc này chính là để phòng ngừa các loại phản tử có dã tâm trong khu vực không ai quản lí, hần là tiên phong, Lam Phi dẫn quân cánh trái, ba phương hướng sẽ lấy ba màu khói làm tín hiệu báo động, đến khi xác định địa điểm giao hẹn quan trọng mới có thể một lần nữa chỉnh hợp ba đạo quân.

“Trên cả đoạn đường này ta đều đóng giả nam trang, các người không cần phục vụ ta... ta cũng không muốn gây ra phiền toái cho các người, không tiện khai báo với phụ hoàng của ta !”

Hần thật sự không nên đồng ý ! Nhất định là. Trí não của hần có chút bất thường.

“Chỉ cần xảy ra một chút tình hình gì, Điện hạ nhất định phải để cho bộ hạ của ta hộ tống ngài trở về thành Viêm Đế !” - Nói ra những lời này xong thì Phượng Toàn nghĩ hối hận cũng không kịp rồi.

Thở phào nhẹ nhõm, Lê Băng cơ hồ muốn cười rộ lên, bộ dáng kia không ngờ làm cho hần nhớ tới Tiểu Tuyết.

A... Hần đang nghĩ cái gì vậy ? Hiện tại nên phiền não là: kế tiếp, hần sẽ phải chịu trách nhiệm che giấu thân phận của nàng. Rõ là hần đã tự mình ôm vào một cái phiền toái thật lớn !

Cái đại phiền toái thứ nhất là đi ngủ.

Công chúa là kim chi ngọc diệp, chiếc giường tốt nhất trong doanh trại chính là ở cái trường của hần —— thật ra thì cũng không tốt bao nhiêu, hần luôn luôn lấy đồng cam cộng khổ cùng huynh đệ để gò bó mình, nhiều lắm cũng chỉ căng võng bên trong trường mà thôi.

Cho nên, võng đương nhiên phải nhường lại.

Hơn nữa, nếu như liên tiếp hàng đêm hần đều không trở về ngủ trong trường của mình, chắc chắn sẽ khiến người khác nghi ngờ, dĩ nhiên tin tức Đại công chúa ở chỗ này ngay cả nửa điểm cũng không được để lộ ra; nhưng nếu như bảo hần và công chúa cùng ngủ trong một trường, mặc dù hần đã chuẩn bị kỹ càng để ngã ra đất nằm ngủ, quả thật vẫn không ổn.

Thật sự không có cách nào, hần chỉ có thể trách chính mình, thật là bị yêu ma mê hoặc tâm trí, thế nào mà lại đồng ý với nàng.

Ban đêm, Lê Băng ngủ ở võng, A Bối ngã ra đất nằm nghỉ ở dưới giường của nàng, Phượng Toàn ngã ra đất ngủ ở phía bên kia cùng trong một cái trường.

“Trong quân đội tất cả đều giản lược, hơn nữa thi hành nhiệm vụ ở bên ngoài tương đối khó khăn, nghiêm ngặt, Điện hạ có thể không quen, hi vọng ngài nhẫn nại !” - Hần nói.

Lê Băng cảm thấy hơi kinh ngạc, bên trong trường chủ soái sao mà đơn sơ như thế, tuy nhiên, như đã được nghe kể, ma ma đã sớm cảnh cáo nàng, hơn nữa đoạn đường từ thành Viêm Đế đến chỗ này cũng không hần tương đối thoải mái, còn không phải là nàng từng ngày từng ngày đều có thể chịu đựng sao?

“Không sao, như vậy đã rất khá rồi !” - Không tốt cũng phải nhịn. Ngay cả sắc mặt của cung Thái Bình nàng đều có thể nhịn, đây cũng có là cái gì để mà không thể nhẫn nhịn nổi chứ ? Giống như một kiểu giận hờn, nàng nằm vào bên trong võng, cầm cái chăn che lên quá đầu.

Nàng chưa từng ngủ qua ở võng, khi chiếc giường bởi vì động tác của nàng mà lung lay lên xuống, nàng cảm thấy đến mức không dám cử động, thật lâu lại cảm thấy sự kinh hoảng của mình có chút buồn cười, đỏ mặt kéo xuống cái chăn, nhìn về phía vị trí của Phượng Toàn, thấy hần hình như không phát hiện ra cử chỉ buồn cười của nàng, mới thở phào nhẹ nhõm, cẩn thận từng li từng tí điều chỉnh tư thế thoải mái hơn.

Tiếp đó, nàng mới nhớ tới thì ra đây là giường của Phượng Toàn, trước kia hắn vẫn nằm ngủ ở trên này. Gương mặt của nàng một hồi nóng lên, không nhịn được muốn cầm tấm thảm che kín mặt của mình. Tấm thảm hòa lẫn mùi bùn đất, cỏ khô và mùi thối ngứa, dù sao lúc nhỏ trại có thể là một đồng đồ cùng nhét vào với nhau, còn có thoang thoảng mùi phai nam. Nàng và Phượng Toàn đắp cùng một tấm thảm. A! Sao nàng lại bắt đầu suy nghĩ lung tung như vậy đây?

Phượng Toàn quay đầu qua nhìn thấy dáng vẻ Lê Băng cầm lấy tấm thảm của hắn bọc kín mình lại, chẳng biết tại sao, cái đầu đột nhiên nóng lên, vội vàng vẩy vẩy đầu, quay lưng đi.

Hắn đang suy nghĩ lung tung cái gì thế ?

Nằm bên cạnh vồng, ngủ giống như đã chết cũng không sai, A Bối đã khe khẽ cất tiếng gáy, Lê Băng từ khe hở trên vồng nhìn về phía bên kia cùng một cái trướng, Phượng Toàn cũng tương tự ngả ra đất nằm ngủ, mới nghĩ đến mình đang chiếm dụng giường của hắn. Vồng mặc dù không quá thoải mái, nhưng nằm ở cỏ khô rải trên đất vẫn gian khổ hơn, trong lòng nàng cảm thấy áy náy, rồi rầm thật lâu, cuối cùng cũng khó khăn mà mở miệng: “Thật xin lỗi !”

Nàng đã lâu chưa từng hạ thấp tư thế ở trước mặt người khác. Từ sau khi mẫu phi bị bệnh, nàng chỉ cần vượt ra ngoài cung Trường Lạc, sẽ nhớ tới Thái Y Viện đã làm thế nào đem sự bi thảm của cung Trường Lạc trở thành lễ vật quy thuận đối với cung Thái Bình, cả tòa thành Viêm Đế kia đều như nhau mà thôi! Thế là nàng ép buộc mình tuyệt đối không thể tỏ ra yếu thế trước những con người đó.

Phượng Toàn đã nằm nghiêng đưa lưng về phía hai chủ tớ bọn họ, lạnh nhạt lên tiếng: “Ta đã đồng ý Điện hạ, Điện hạ không cần băn khoăn !” - Thật ra thì trong lòng hắn có chút nghi ngờ, Đại công chúa có thể là Tiểu Tuyết hay không ? Nhưng Tiểu Tuyết không hề giống Đại công chúa, dường như cố tình bao quanh trên người một tầng băng giá và gai góc vô hình, hắn đối với sự liên tưởng của mình mà không khỏi cảm thấy buồn cười.

Có lẽ là bởi vì lấy thân phận công chúa mà nói, thường đem cụm từ ‘thật xin lỗi’ giắt ở khóe miệng như thế, khiến hắn cảm thấy có phần không thể tưởng tượng nổi.

“Cám ơn người đã đồng ý giúp ta !” - Nhưng, Phượng Toàn không phải là “những con người đó”. Lê Băng nằm nghiêng ở trên vồng ngắm bóng lưng của hắn, nhớ tới quá khứ và hiện tại, hắn vẫn như cũ, khẳng khái mà dịu dàng, nàng không kìm được mỉm cười.

“Điện hạ khách khí...”, hắn nghĩ nghĩ, rồi tiếp tục nói: “Thân phận điện hạ không nên công khai, trước mắt nếu như có người ngoài, xin ạt tướng kêu ngài là tiên sinh đi. Ta đã nói qua với thuộc hạ, ngài là tiên sinh dạy học muốn đi tới Vĩnh Tế quốc !”

“Được !”

Nàng cứ thế thuận theo mà đáp ứng càng làm cho Phượng Toàn nhớ tới Tiểu Tuyết, hắn gần như muốn mở miệng hỏi thăm, nhưng lời nói đến khóe miệng, lại cứ không biết nên hỏi từ đâu.

Hỏi, nàng có phải là Tiểu Tuyết hay không ư ? Cái này cũng không khỏi quá quái dị.

“Điện hạ đi ngủ sớm một chút đi !” - Hắn chỉ đành phải nói như vậy.

“Người cũng thế !”

Đáng tiếc, hắn hầu như cả đêm không chợp mắt nổi, cũng không biết là vì hối hận đã tự tìm phiền toái nhiều hơn một chút, hay là... Nhớ tới Tiểu Tuyết nhiều hơn một chút ?

Mà phía sau thân hắn, Lê Băng cơ hồ không nở lật người, những chất chứa thật lâu, thật lâu trước kia đã tan biến, dịu dàng mỉm cười, nhìn bóng lưng của hắn, cho đến cuối cùng cũng không chống lại được sự mệt mỏi và cơn buồn ngủ, liền ngủ thật say.

Liên quan đến việc nữ giả nam trang, A Bối vô cùng thuần thực, dù sao nàng cũng nhờ nữ giả nam trang mới có thể xâm nhập vào nha môn lấy được phần công việc kiếm chỉ đủ ăn, mà trong chuyện này, nhiệm vụ của nàng còn bao gồm lúc cần thiết phải giúp dẫn dắt Phượng Toàn đến gần Lê Băng. Cùng giao thiệp với quan binh, xưng huynh gọi đệ, nàng vẫn như trước kia rất được lòng mọi người, vì vậy mới ngày đầu tiên

vào trong doanh trại, mấy huynh đệ gác đêm bên cạnh Phượng Toàn, người nào chịu trách nhiệm làm tạp dịch trong trường của Du kỳ Tướng quân, nàng đại khái cũng mò ra rất rõ ràng.

Bọn họ phải nhân lúc trời còn chưa sáng nhổ trại, tranh thủ trước khi trời tối đi đến chỗ đóng quân kế tiếp, quả thật là việc không hề nhẹ nhàng thoải mái. Thật may, Phượng Toàn nói qua với bên ngoài rằng Lê Băng là tiên sinh dạy chữ của Đại Thần muốn tiến về phía Vĩnh Tế, vì phòng ngừa lần đi Vĩnh Tế này lại bị thổ phỉ tập kích, Phượng Toàn có ý tốt chứa chấp “Hắn” đồng hành. Liên quan đến lễ tiết ‘Tôn Sư Trọng Đạo’, dân chúng Đại Thần vẫn còn chú ý tới, vì vậy những công việc nặng nề cũng không tới phiên Lê Băng phải làm.

Tại đây chạy hai ngày đường, không được rửa mặt, còn phải cùng ăn lương thực phụ (ngô, khoai, sắn), Lê Băng vẫn chịu đựng, không hề mở miệng oán trách, khiến Phượng Toàn càng thêm kinh ngạc.

Nàng vẫn lộ ra có chút xa cách —— dĩ nhiên, đoá hoa được Hoàng thất nuông chiều đặt mình trong ở hoang sơn dã lĩnh, ở chung cùng với một đồng xu nam nhân có thói quen lăn lộn trong bùn, mặc dù mặc toàn thân trang phục áo vải của nam nhân, vẫn giống như một viên trân châu trong hồ bùn. Nhưng Lê Băng cũng không nêu ra bất kỳ yêu cầu gì, cũng chưa từng oán trách, nàng chỉ lạnh nhạt, lẳng lặng tự xử lý bản thân mình cho tốt, cố gắng không tạo ra phiền toái cho Phượng Toàn.

Ngày thứ ba, bọn họ đóng quân ở trên bờ sông. Các huynh đệ từng người một làm xong công việc dựng doanh trại liền sung sướng chạy đến nhảy xuống sông, Phượng Toàn cũng ở đó, nhìn thấy sự khát vọng trong đôi mắt của Lê Băng —— nàng vẫn thế, vẻ mặt vô cảm giống như nó đã trở thành thói quen, nhưng lại không tự chủ được liên tục nhìn về phía nước sông trong suốt, cuối cùng mới thừa dịp sau khi những nam nhân kia đã lên bờ, đến bên mép nước, cẩn thận từng li từng tí rửa tay rửa mặt, khiến cõi lòng Phượng Toàn cảm thấy không đành.

14. Chương 14

Thế là hắn phân phó người đun mấy thùng nước nóng đưa vào bên trong trường của mình, để cho Lê Băng và A Bối cũng có thể rửa mặt một cách đơn giản, mà chính hắn thì hai tay ôm ngực như một pho tượng Môn Thần (thần canh cửa) đứng sừng sững ở tại cửa ra vào, thật giống như đang nhìn chằm chằm các huynh đệ thao luyện. Nào ai biết được Phượng lão đại của bọn họ đứng gác ở đây là vì cái gì ?

Lúc này hiếm khi có tổ chức bữa ăn đêm —— Ung quân coi như đã rời đến vùng đất không ai quản lý, đi lên phía trước nữa chính là Vĩnh Tế quốc —— Phượng Toàn không đành lòng bèn đem món ăn thịnh soạn trong chén của mình phân chia một chút cho Lê Băng, hắn nghĩ khẳng định là mấy ngày nay công chúa điện hạ ăn uống rất miễn cưỡng, thức ăn trong cung so với trong lúc hành quân dù sao cũng khác biệt một trời một vực.

Trong ba “kẻ sĩ biết rõ tình hình”, cũng chỉ có A Bối cảm thấy hơi xấu hổ. Mấy ngày nay nàng đã hỏi thăm nhiều mặt, xem ra Du kỳ Tướng quân rất có uy vọng, rất được thuộc hạ tin cậy, luận kỹ thuật cũng nói đến tình cảm và thể diện, nhưng sự sẵn sàng của hắn giành cho công chúa hình như được che giấu chưa đủ kỹ, ngày hôm qua bắt đầu có người bàn luận xôn xao, hoài nghi Phượng lão đại của bọn họ đối với vị tiên sinh dạy học dung mạo xinh đẹp, nho nhã yếu đuối này. . . còn trên cả tốt nha!

A Bối nghe nói, mấy năm này quân đội Thiên Kinh thường ngày đều ở đây tiếp nhận huấn luyện, cũng không phải là không có cơ hội tiếp xúc với các cô nương, tỷ như cháu ngoại gái của Hoắc đại tướng quân rất có hảo cảm đối với vị Nhị vương tử Cao Dương này, chỉ là Phượng Toàn vẫn luôn khách khí tới cực điểm, uyển chuyển từ chối đụng chạm với cô nương kia, đến cuối cùng còn có lời đồn đãi, Phượng Toàn lạnh nhạt với những cô nương kia như vậy là bởi vì đã cùng với Lam Tham tướng làm thành một đôi !

Không ngờ trong quân cũng nhiều chuyện ngồi lê đôi mách như thế. Hôm qua, mới nghe được có người nói: xem ra Lam Tham tướng đã gặp phải tình địch. Thì ra là hắn là đang nói về Đại công chúa ? Vị Lam Tham tướng theo như lời đồn là ai vậy ?

A Bối nhìn Phượng Toàn gấp món ăn trong chén cho Đại công chúa, sau đó mình mới “khởi động”, bên cạnh có người người nhìn ta - ta nhìn người, ý nghĩ không cần nói ra lời. Phượng Toàn hoàn toàn không ý thức được hành vi của hắn rước lấy những cái lườm nguýt, mà Lê Băng thì vội vàng che giấu sự mừng rỡ

và xấu hổ của nàng, càng không có khả năng tự nhiên cảm nhận được, A Bối không thể làm gì khác hơn là cúi đầu mãnh liệt bối cơm, làm bộ như cái gì cũng không biết.

Ứng quân đang thi hành nhiệm vụ nên không cho phép uống rượu, sợ hỏng việc, ngược lại chơi bài thì có thể được. Sau khi ăn cơm xong, A Bối theo lệ thường cầm xúc xắc và cái chén của nàng, đi tìm “con dê béo” mấy ngày qua nàng chọn trúng để chơi hai cây —— đánh bạc chính là cùng giao thiệp với quan binh, một loại thủ đoạn hồi thăm tình báo.

Phượng Toàn kết thúc tuần tra các doanh trưởng rồi trở lại, thấy Lê Băng đột nhiên đứng lặng yên ở cửa trưởng, ngẩn người nhìn những binh sĩ kia chơi vật lộn, hẳn mới nhớ tới mấy ngày nay cũng không chú ý xem nàng giết thời gian như thế nào.

Cái này thật ra có quan hệ gì với hắn đâu, tuy nhiên Phượng Toàn lại không nghĩ như vậy. Lê Băng quá yên tĩnh rồi, mấy ngày nay trừ đóng quân và nhổ trại, lúc hắn phải ở bên ngoài tuần tra thị sát bộ hạ, gần như là hai người đều ở đây cùng nhau. Hành quân lên đường thì hắn để Lê Băng và hắn cưỡi chung ngựa; lúc nghỉ ngơi, Lê Băng nhất định ở bên cạnh hắn. Hắn bắt đầu phát hiện khi mình cho nàng một chút ý tốt nhỏ nhỏ, mặc dù nàng cố gắng giữ vững bộ dáng lễ độ lạnh nhạt, gò má ửng hồng cùng với đôi mắt đẹp lấp lánh vẫn tiết lộ tâm tư có rất nhiều háo hức của nàng, đến cuối cùng, nụ cười e lệ rốt cuộc cũng kìm nén không nổi nữa hiện ra ở bờ môi luôn cố gắng ngậm chặt kia.

Điều này làm cho hắn không có cách nào để không quan tâm đến nàng, càng không cách nào không thay nàng mà suy nghĩ nhiều một chút. Hắn thừa nhận, thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy nàng cười, ngực của hắn cùng cái đầu nóng đến choáng váng. Xem ra, hắn quả thật là ‘phàm phu tục tử’ không cách nào kháng cự trước sắc đẹp.

“Sắc trời còn sớm, gần nơi này có một chỗ cảnh sắc không tệ, muốn đi xem một chút không?” - Hắn nghĩ, lần này Đại công chúa đi xa nhà, có thể là cơ hội có một không hai trong đời này của nàng. Tương lai, có lẽ nàng sẽ gả cho chủ nhân một quốc gia, đến lúc đó tuyệt đối không thể có quá nhiều tự do.

Lê Băng có chút kinh ngạc, mắt đẹp sáng chói nhìn thẳng vào hắn. “Được!” - Nàng dừng một chút, tựa như nghĩ đến điều gì đó rồi lại nói: “Huynh bận rộn xong chưa?”

Xem ra là nàng thật rất sợ mang lại phiền toái cho hắn. Phượng Toàn gật đầu, “Hôm nay đóng quân tương đối sớm, cho nên đáng ra bọn bề cũng bận rộn xong rồi. Đi thôi, thừa dịp bây giờ trời vẫn còn nắng chiều!”

Hắn chọn một cây đuốc khá nhỏ cho nàng, bản thân cũng cầm một cây, sau đó mang theo cái đánh lửa, để tránh lúc trên đường trở về thì sắc trời đã tối.

“Ta có cái này!” - Lê Băng lấy ra một viên hạt châu to bằng nắm tay trẻ con, dùng sợi tơ bện thành cái lưới bọc bên ngoài. Phượng Toàn nhận ra đó là dạ minh châu cực kỳ hiếm, phải là cống phẩm của Phụ Lan quốc hoặc Vụ Ấn quốc.

Đối với lần này đi xa nhà của Lê Băng, Lý mama chưa bao giờ trải qua lo lắng như vậy. Bà tự mình chuẩn bị hai bọc hành lý cho công chúa, một bọc lớn đựng vật ngoài thân, một bọc nhỏ bằng da trâu đựng những vật cứu mạng —— chủ tử, Vạn Linh Đan giải độc, dạ minh châu, lệnh bài thành Viêm Đế v.v..., nhét sát ở trong ngực Lê Băng.

Phượng Toàn gật đầu, chứng tỏ đồng ý. Nàng cầm dạ minh châu ngược lại có phần an toàn hơn, hắn chỉ sợ Lê Băng cầm không tốt cây đuốc, có khả năng gây ra tai họa Chúc Dung(1) ở trong núi vậy thì nguy rồi.

Nơi đóng quân đều phải trải qua thảo luận mới được quyết định, lựa chọn phạm vi quan sát tốt, không dễ bị tập kích, tính toán kỹ địa hình phòng giữ và đường rút lui, vị trí trên cao còn có thể bố trí từng cặp lính vào một tổ, thay phiên trình sát gác đêm trong chu vi quân thức. Phượng Toàn mang theo Lê Băng leo lên một chỗ không được tính là sườn núi dốc đứng, sau lại thật sự lo lắng cho nàng, ngay cả cái gì mà nam nữ thụ thụ bất tương thân với cả thân phận khác biệt cũng tạm thời bỏ quên, tự mình đưa ra một cánh tay để cho nàng bầu vịu.

Lê Băng thật không biết bởi vì đi lên khiến nàng phải thở gấp, hay là bởi hành động của hắn khiến cho tim nàng đập rộn lên? Ở tại một chỗ nhánh cây cành lá đan chen khó gỡ, độ dốc tương đối thẳng đứng, Phượng

Toàn trước tiên giẫm chân ở phía trước thử qua độ xốp của bùn đất, mới quay đầu lại đưa tay muốn kéo nàng, Lê Băng chỉ chần chờ một chút, liền đưa tay ra cầm lấy bàn tay của hắn.

Nàng nghĩ, nàng nên chủ động một chút. Nàng trăm cay nghìn đắng đi tới bên cạnh hắn cũng không phải là để giả trang trình nữ tiết liệt. Vậy mà lòng bàn tay ấm áp cũng như gương mặt kia làm trái tim của nàng cảm thấy an tâm. Khi nàng dựa vào Phượng Toàn chống đỡ leo lên dốc đứng, chợt hình như dùng sức quá mức, chân liền mềm nhũn, không thở nổi, thân thể lắc lư một cái, may mà hắn lập tức phát hiện ra, chặn ngang eo đỡ lấy nàng. “Không sao chứ?”

Nhịp tim hai người cơ hồ kề sát nhau, Lê Băng một tay nắm lấy y phục của hắn, một tay vẫn bị hắn vững vàng nắm giữ, cảm giác choáng váng rất nhanh thối lui, thay vào đó là ấm áp áp áp, ngọt ngào vui sướng.

“Ta. Không có việc gì, thật xin lỗi!”

Phượng Toàn vốn định lập tức lui ra, để tránh mạo phạm giai nhân, rồi lại vì câu ‘thật xin lỗi’ này của nàng mà im lặng một hồi.

Mặc kệ nàng không phải là Tiểu Tuyết, cũng làm cho hắn không nhịn được mỉm cười rồi lại cảm thấy mềm lòng. Hắn nhìn chung quanh, may mà cái chỗ này không có người khác nhìn thấy bọn họ, hắn mặc kệ cái gì là nam nữ cách biệt, nắm chặt tay của nàng. “Nắm chặt vào ta, đi từ từ thôi!”

“Ừ!” - Nhìn tay mình được bàn tay ấm áp của hắn ôm trọn, Lê Băng cúi đầu, khóe miệng không kìm nén được lặng lẽ cong lên.

Phượng Toàn biết mình đã vượt qua, hơn nữa còn phá quá nhiều quy tắc. Là bởi vì nàng càng lúc càng giống Tiểu Tuyết ư?

Nhưng Tiểu Tuyết đối với hắn mà nói rốt cuộc được coi là gì đây? Hắn cũng không nói rõ ra được, có vẻ đáp án sát nhất hắn là sự tiếc nuối đi? Một nỗi niềm rung động nho nhỏ của năm đó, toàn bộ chuyện xưa, toàn bộ khả năng, toàn bộ tình cảm, tuy không thống khổ, chung quy cũng chỉ là sự tiếc nuối. Mấy năm này, hắn cẩn thận giữ khoảng cách với tất cả thực nữ yếu điệu tại Thiên Kinh, là bởi vì khát vọng muốn trở về cố hương khiến cho hắn tình nguyện lãng phí thời gian. Thật ra hắn cũng hiểu điều này là vô nghĩa, nhưng nội tâm ít nhiều cảm thấy không cam lòng, cảm giác nếu như ‘thành gia lập nghiệp’ ở Đại Thần sẽ tương đương với việc thừa nhận mình thực sự không thể quay về.

Quá khứ lúc ở cố hương, hắn cũng là một dạng hào khí và tác phong phóng túng giống như Hoắc Lỗi, hiện nay phải ăn nhờ ở đậu, bản thân hắn cố ý bớt buông thả, nói đến những thứ ‘phong hoa tuyết nguyệt’ kia, dần dà lại trở thành một phần trong tính cách của hắn. Vậy mà mặc kệ là Lê Băng hay là Tiểu Tuyết, lại làmột phần nhiệt huyết thích chỗ mớm vào việc người khác ngấm vào trong xương hắn lần nữa ngóc đầu lên.

(phong hoa tuyết nguyệt vừa dung để chỉ 4 yếu tố của thiên nhiên, vừa để chỉ sự buông thả trong tình cảm trai gái)

“Ngồi ở chỗ này một lát thôi!” - Hắn nói.

Hai người tới một nơi có vài cành Hướng Dương tương đối thưa thớt, có những đoạn cây bị gãy cùng những tảng đá rời. Phượng Toàn lấy áo choàng của mình trải lên trên tảng đá lớn, để cho nàng có thể ngồi nghỉ ngơi.

“Phía trước là nơi nào?” - Lê Băng không nhịn được hỏi.

“Phía tây nơi có vầng tà dương buổi chiều dần dần lặn xuống là Đại Thần, vùng hoang dã trống trải phía trước chúng ta là Phụ Lan, bên phải vùng núi là Vĩnh Tế!” - Phụ Lan quốc quanh năm băng thiên tuyết địa (vô cùng giá lạnh), nàng thấy không có mấy hứng thú. Vĩnh Tế quốc thổ địa cằn cỗi, văn minh lạc hậu, nàng cũng không hứng thú, tuy vậy vẫn cảm thấy ngạc nhiên, nhìn ngắm qua thực vật, đất đai và bầu trời của bọn họ cũng tốt.

“Những quốc gia kia huynh đã đi qua chưa?”

“Trừ việc lên thuyền của Vụ Ân và Tây Vũ, cùng với một số quốc gia nhỏ khác ở phía Nam của Cao Dương ra, coi như là đã đi qua, cũng chỉ là vì chuyện công, địa phương có thể hiểu rõ thấu đáo thì không nhiều

lắm !”

Lúc này, Lê Băng mới nghĩ đến Phượng Toàn ở trong quân đội Đại Thần đã rất nhiều năm, nàng một mặt cảm thấy bất mãn đối với việc phụ hoàng cố ý ngăn cách nàng ở hậu cung, một mặt cũng hiểu, sự chú ý của nàng đối với cái gọi là “Quốc sự” vẫn quá bị động và cũng không quá quan tâm. Lần này có thể biết động hướng của Ứng quân là vì nàng đặc biệt sai người đi hỏi thăm, mẫu phi từ trước đến giờ luôn đóng chặt cánh cửa cuộc sống của mình ở trong cung Trường Lạc, chỉ vì một kẻ hư vô, một mục tiêu tưởng tượng, thật nực cười vì đã uống phí hơi sức nhiều năm.

Nếu như nhìn thấy thế giới bên ngoài sớm hơn một chút, liệu hết thảy chuyện này có khác biệt hay không ? Lê Băng chưa nghĩ qua. Là sự lạnh nhạt của phụ hoàng cùng sự thống khổ của mẫu phi đã nuôi dưỡng nàng trưởng thành, cũng chi phối tất cả nhận thức và tư tưởng của nàng.

“Ánh tịch dương ở nơi đây và ánh tà dương ở cung Trường Lạc không giống nhau !” - Phải nói, phong cảnh mà nàng đời này đã trải qua, tất cả cũng chỉ có những thứ ở bên ngoài cái cửa sổ nhỏ phía trên tháp cao tại cung Trường Lạc.

Đó là tòa thành tối cao trong thiên hạ, mà nàng thì ở trên tháp cao của tòa thành tối cao ấy, một ô cửa sổ nhỏ, đó hẳn là toàn bộ tự do mà nàng có được từ lúc chào đời cho tới nay.

“Ta cũng cảm thấy như vậy, hoàng hôn ở Đại Thần so với ở Cao Dương cũng không giống nhau !” Hắc nộ nụ cười.

Về vấn đề vương thất của Cao Dương, Lê Băng cũng được nghe nói qua. Nàng nhớ tới năm đó Phượng Toàn đã nói, có lẽ phải đợi đến khi phụ thân hắc hết giận thì hắc mới có thể trở về.

Hắc rất nhớ nhà có phải không?

“Cao Dương là một nơi như thế nào vậy ?” - Nàng hỏi.

Thế là Phượng Toàn bắt đầu kể rõ tất cả những thứ liên quan đến quê nhà cố hương. Năm xưa khi còn nhỏ đã đi qua không ít địa phương trong quốc thổ Cao Dương, cả những nơi chưa đi qua, vẫn là niềm tiếc nuối của hắc. Rời đi đã nhiều năm rồi, hắc không biết những phong cảnh kia có bao nhiêu thay đổi, chung quy là đang nhớ lại và ôn lại cảnh trong mộng, dường như từng nhánh cây cọng cỏ đều vô cùng quen thuộc.

Lê Băng không cách nào hiểu được loại tình cảm kia—— quyến luyến mà lại trông ngóng không tới ngày về. Nhưng nàng mê mẩn với dáng vẻ khi hắc miêu tả về đất đai và dân chúng trên ái nhất. Nét màu xanh dư quang sau cùng của một ngày đều biến mất hầu như không còn, sao dày đặc lơ mờ tĩnh lại ở trên bầu trời màu xám tro xa thẳm, nàng vẫn chưa hoàn hồn.

Vẫn là Phượng Toàn dừng lại trước tiên, bởi vì bốn phía từ lâu đã tối mù đến nỗi chỉ có thể nhìn thấy đường nét chung chung, hắc âm thầm trách cứ bản thân chỉ lo hồi tưởng, lần này hai người xuống núi càng phải cẩn thận gấp bội.

“Ta quên mất thời gian, khi xuống núi phải cẩn thận một chút, người có thể đi không ?” - Hắc lắc lắc cây đánh lửa, một ngọn lửa dễ dàng được châm lên từ cây đánh lửa, hắc thấp sáng cây đuốc trong tay mình, sau đó nắm cái đánh lửa, bỏ vào trong cái túi buộc chặt treo ngang hông.

“Ta sẽ cẩn thận !” - Lê Băng nói.

Trong núi khi đêm xuống không giống như chỗ đất bằng, sau khi Lê Băng bởi vì xuống dốc không cẩn thận nên giẫm hụt thiếu chút nữa trượt chân ngã, Phượng Toàn quyết định mặc kệ cái gì lễ nghi hay không lễ nghi, hắc thổi tắt cây đuốc, ngồi xổm người xuống nói: “Ta công người...người giúp ta soi đường, như vậy tương đối dễ đi !”

Lê Băng nằm úp sấp trên lưng hắc mặc dù hồi hộp đến nỗi nhịp tim như đánh trống, nhưng nàng vẫn lặng lẽ đem gương mặt nũng nịu dường như dán cả vào gáy hắc, hơi thở nhẹ nhẹ giống như lông vũ trên chọc hắc, thân thể mềm mại càng cố ý dán lấy chặt tấm lưng rộng rãi của hắc, thỉnh thoảng nàng không nhìn được quan sát cái bộ dạng đứng đắn của hắc, một bộ dáng không hiểu phong tình, mặc dù có chút chán nản, nhưng trong lòng vẫn là sự vui mừng ngọt ngào.

Tuy ánh sáng viên dạ minh châu yếu ớt, nhưng đối với Phượng Toàn mà nói đã đủ rồi, hắn cũng Lê Băng, quả nhiên không bao lâu đã trở về nơi có đồn canh gác, lúc này mới thả nàng xuống đất. “Mới vừa rồi chân bị thương ư?”

Lê Băng lắc đầu một cái, lúc ấy thân thể nàng cơ hồ lắc lư một cái liền bị hắn ôm lấy. Bây giờ nhớ lại, nàng không nhận được cười, trái tim cảm thấy ngọt ngào.

Trở lại doanh trường của Phượng Toàn, A Bối từ bên trong đi ra, thừa dịp Phượng Toàn không chú ý đưa ra ám hiệu cho Lê Băng, Lê Băng hiểu ý, thế nhưng khẩn trương đến nỗi thiếu chút nữa trật chân té ngã.

“Cẩn thận ! Thật sự không bị thương chứ ?” - Phượng Toàn đỡ nàng lên muốn nhìn cẩn thận, Lê Băng lại lắc đầu một cái.

Phượng Toàn không thể làm gì khác hơn là trước hết để cho Lê Băng trở vào bên trong trường nghỉ ngơi. Hắn rót một chén nước cho nàng, bản thân mới uống hai cốc nước to giống như là trâu uống vậy, Lê Băng cầm cái ly, cẩn thận uống hai ngụm rồi để ở một bên, hơn nữa thỉnh thoảng lại liếc về phía Phượng Toàn và cửa ra vào doanh trường.

Xem ra, “Khôi giáp” đầy đủ chức năng của nàng đã chẳng hề tính đến việc nàng sẽ khẩn trương, luống cuống đối mặt với chuyện kế tiếp.

Bởi vì thường cần phải thảo luận chiến lược, doanh trường của Phượng Toàn khá rộng lớn, tiến vào phía sau doanh trường, bên trong cửa rủ xuống một mảng lớn thảm treo tường rất dày, tác dụng tương tự như chiếc bình phong, nhưng bảo đảm tính kín đáo khi bên trong trường thảo luận chiến lược.

“Ta ra bên ngoài xem một chút, thuận tiện lấy ít thuốc trị thương, để đảm bảo chắc chắn. Người nên nghỉ ngơi đi !” - Phượng Toàn vừa về tới bên trong trường thì cảm thấy có hơi nóng.

Lê Băng liền vội vàng kéo hắn. “Ta không sao, huynh có thể hay không. . . . Trước hết ngồi cùng ta một lúc?” - Nàng biết lý do này rất khả nghi, nhưng dưới tình thế cấp bách đầu của nàng trông cũng rõ ràng.

Phượng Toàn mặc dù cảm thấy có hơi quái dị, nhưng hắn không nói gì, để ý ngồi trên thùng gỗ vẫn dùng để cất doanh trường lúc nhỏ trại, suy nghĩ một chút mới nói: “Xin lỗi, trong rừng cây ban đêm đặc biệt nguy hiểm, ta không ngờ tới điểm này, lẽ ra nên sớm dẫn người trở xuống!” Hắn suy đoán là đoạn đường vừa rồi khiến nàng sợ hãi.

“Ừ.” Lê Băng từ chối cho ý kiến, không dám ngồi quá gần hắn, sợ hắn có điều cảnh giác, nhưng lại lo lắng hắn chạy đi, không thể làm gì khác hơn là ngồi xuống ở mootj đầu khác của cái rương.

“Toàn ca ca. . . .” - Nàng hồi hộp liếm môi, không phát hiện ra mình kêu hắn làm gì, vào giờ phút này, thân phận công chúa cùng với lời giáo huấn của mẫu thân trở nên xa xôi hơn cả những áng mây nơi chân trời, tay của nàng đang run lên!

(1)Chúc Dung: (tiếng Trung: 祝融; bính âm: Zhù Róng, vốn tên là Trọng Lê (chữ Hán: 重黎), là một nhân vật huyền sử sống vào thời đế Cốc Cao Tân thị, theo Sử Ký Tư Mã Thiên - Sở thế gia thì ông là chất của đế Chuyên Húc và là con trai của Quyển Chương. Xưa kia vua Toại Nhân là người dạy dân dùi cây lấy lửa đã mở màn cho nền văn minh Trung Quốc, nhưng suốt mấy ngàn năm sau đó dân gian chỉ dừng lại ở việc dùng lửa để nướng thịt động vật ăn chứ ngoài ra không còn tiết mục gì khác. Trọng Lê sáng tạo ra cách nấu qua vật cách nhiệt như: nồi đất, ấm đất, niêu đất; khiến món ăn có mùi vị và thơm ngon hơn, ông lại nghiên cứu ra các chất để khi cần có lửa ngay mà khỏi phải dùi cây hay mài đá nữa. Ví như ông ép dầu lạc tích trữ làm chất cháy, hoặc chế ra ngọn đuốc để có thể giữ lửa và di chuyển được cơ động trong bóng tối. Nhờ những phát minh trên mà Trọng Lê được đế Cốc biết đến mời vào trong triều đình phong làm quan to giữ chức Hỏa Chính cai quản về việc chế tạo và sản xuất lửa trong thiên hạ với danh hiệu là Chúc Dung (祝融), từ đây nền văn minh Trung Hoa bước sang một kỷ nguyên mới sắc nét hơn và tinh tế hơn. Sau khi Trọng Lê chết em là Ngô Hôi thay anh tiếp tục giữ chức Hỏa Chính, theo Sơn Hải kinh thì Chúc Dung là một trong những hậu duệ của Thần Nông thị. Chúc Dung được coi như 1 Hỏa thần

15. Chương 15

Phượng Toàn đang cảm thấy khô miệng, không nhận được lại uống cạn một cốc nước to, bên tai chợt nghe thấy nàng gọi như vậy, một luồng phiền nhiễu rối loạn lại từ bụng dưới chạy đi lên.

Nhưng điều hắn để ý hơn chính là: Vì sao công chúa gọi hắn như thế?

Tại Thiên Kinh thì có vài thiên kim sĩ tộc mấy đời thân quen tốt đẹp với Hoắc gia cũng sẽ gọi hắn như thế, ban đầu nghe thì luôn luôn có chút khó chịu. Trước kia hắn chỉ nói rằng, bởi vì âm thanh mềm mại của Tiểu Tuyết, nàng mang mặt nạ đáng yêu tựa như con mèo nhỏ sợ người lạ, mới có thể đặc biệt mang đến cho hắn một cảm giác bất đồng.

Nhưng công chúa nàng.

“Huynh có hay không.”

“Cái gì ?” - Hắn cảm thấy nghe không rõ nữa rồi, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, khí huyết cuộn cuộn thẳng hướng bụng dưới. Hắn biết cái loại cảm giác xung động kia, giờ phút này nhất định sẽ thất lễ ở trước mặt Lê Băng, muốn đứng dậy để rời đi, nhưng thân thể lại không nghe sai bảo, người mới đứng lên liền lao đảo muốn ngã.

Có gì đó không ổn rồi ! Hắn muốn gọi vệ sĩ, thân thể mềm mại của Lê Băng lại nhích tới gần, cố hết sức đỡ hắn đến ngồi xuống trên chỗ cỏ khô xếp thành cái giường tạm thời.

“Toàn ca ca ?”

“ Tiểu Tuyết ?” - Ý thức của hắn bắt đầu mê muội, không phân rõ thực tế và ảo giác.

Lê Băng vốn hơi khấn trương, lại nghe thấy hắn gọi như vậy, trái tim lập tức vừa ấm lại vừa đau nhói. Nàng ngồi quỳ xổm trước người hắn, giúp hắn cởi áo, cởi bỏ áo khoác ngoài và chiếc thắt lưng da, lại không biết nên xuống tay từ đâu, nhưng thấy thể phách bền chắc của hắn dưới vạt áo rộng mở, còn có cái sưng căng đội lên giữa hai chân. Tuy nói lên kế hoạch vì một ngày như hôm nay, nàng đã nghiên cứu đọc qua không ít bộ sách liên quan đến chuyện phòng the nam nữ, nhưng khi đang muốn thực hành thì giác nhĩ bên trong tai một hồi vang lên ong ong, nhịp tim như ngựa hoang mất cương, đôi tay run run không biết có thể làm toàn bộ chuyện kế tiếp hay không.

Phượng Toàn đưa tay ôm lấy khuôn mặt nàng, ngón cái cẩn thận êm ái vuốt ve ở trên làn môi nàng.

Những năm này, chính hắn cũng không ý thức được, hắn thường sẽ chú ý tới đôi môi của các cô nương, bởi vì năm đó Tiểu Tuyết để lộ ra bên ngoài chiếc mặt nạ cũng duy nhất chỉ có cái miệng nhỏ nhắn. Hắn nhớ nàng có một cái miệng nhỏ nhắn dẫn dụ người ta phạm tội, thời điểm nàng thỏa mãn ăn mì lạnh và quả hồ lô, mặc dù hắn cố ý mở to mắt không nhìn, những ý nghĩ mơ mộng xiên xẹo vậy mà đã chiếm cứ tâm thần.

Lê Băng nhìn hắn có chút mờ mịt, ánh mắt tựa như tỉnh táo lại tựa như đang trong mộng, thuần thực cởi ra thắt lưng của mình, cởi bỏ áo khoác, để mặc nó rơi xuống đất. Hôm nay sau khi tắm rửa qua, nàng cũng chỉ dùng vải trắng tùy ý quấn hai vòng ở trên ngực, thắt nút dài rút, rút ra là rơi xuống. Lúc tắm rửa, nàng hiểu tối nay là cơ hội tốt, nếu kéo dài tiếp quân đội cũng phải đến Vĩnh Tế quốc, chẳng qua là trong khi nàng và A Bối còn đang khổ nghĩ, rốt cuộc nên tạo cơ hội bỏ thuốc như thế nào ? Cho đến khi Phượng Toàn mang nàng lên trên núi thì nàng vẫn chưa ý thức được đây chính là thời cơ tốt, A Bối đã biết đây là cơ hội không thể mất cần tận dụng.

Yết hầu của Phượng Toàn trượt trượt, bàn tay to đi xuống, chung quy khó nhận nổi sự hấp dẫn.

Những năm này khi các huynh đệ hét lớn đến thanh lâu tìm cô nương thì hắn thủy chung vui ở trong quân doanh luyện võ, nếu không chính là trốn vào bộ Công — nhập ngũ là vì để Đại Thần thu nhận hắn, nhưng cái chân chính hắn muốn làm vẫn là học tập công trình thủy lợi, dĩ nhiên nóng lòng mong mỗi tất cả thời gian còn dư lại đều dùng ở phía trên.

Nhưng, dù sao hắn chân chính vẫn là thanh tráng niên, vì vậy phải làm hòa thượng thật sự là một loại cực hình. Thỉnh thoảng hắn ngủ mơ mơ màng màng, trong mộng xuất hiện một nữ nhân thành thực, có cái miệng của Tiểu Tuyết, có âm thanh của Tiểu Tuyết cùng với dáng vẻ nàng e lệ, dựa gần vào hắn.

Sau khi tỉnh mộng, hắn không đè nén được nữa, giống như những thiếu niên khí huyết căng tràn làm ra loại chuyện đáng xấu hổ.

Mộng cảnh trước mắt không biến mất, y phục trên người Lê Bằng cởi ra chỉ còn dư cái tiết khố, nàng bắt đầu thấy xấu hổ đối với cái nhìn chăm chú của hắn, thế là nghiêng người về phía trước, hôn hắn.

Nụ hôn này đẹp dễ mê người, nụ hôn đền bù tâm nguyện, khiến Phượng Toàn bỏ qua tất cả sự chần chừ, kéo vào nữ nhân trần truồng trước người, để nàng ngồi ở trên đùi hắn, mà cánh tay cứng như sắt thép của hắn nhốt chặt nàng, không để ông xuân kiều diễm này lần nữa tan thành mây khói.

Nụ hôn của hắn tham lam lại cấp thiết, giống như con thú đói bụng thật nhiều năm, cuối cùng cũng bắt được con mồi mơ ước đã lâu, hận không được một hơi nuốt vào bụng. Trong chốc lát cảm của hắn liên vạch ra mấy vết, da thịt Lê Bằng trắng nõn bị râu ria xồm xoàm của hắn quét qua, dâng lên một mảnh đỏ nhạt, rướm lấy hắn yêu thương liếm hôn hơn nữa.

Lê Bằng cũng không thể không ngồi ở trên đùi hắn. Giờ phút này nàng run rẩy giống như con dê non, nội tâm lại vì chuyện kế tiếp phải xảy ra mà cảm thấy hưng phấn cùng kích động —— liên quan đến hiệu quả của dược sao? Nàng rõ ràng có uống hai ngụm.

Thành thực, thân thể nữ nhân xinh đẹp, cùng với mùi thơm trên người nàng, là thuốc trợ tình trí mạng nhất. Chóp mũi Phượng Toàn lướt qua mái tóc và da thịt như tuyết của nàng, bàn tay nóng bỏng dùng một loại sức lực vừa là giày xéo vừa là mê luyện, càng không ngừng vuốt ve ở trên vú trắng, trên eo của nàng, thậm chí nâng mông của nàng cọ lấy vật thể dưới háng của hắn —— một khắc kia hắn cảm giác trời buộc dưới háng như thế làm người ta không kiên nhẫn nổi.

.

Ý thức của hắn rất rõ ràng, nhưng vẫn nảy sinh ác độc trên người nàng, cho đến khi dục vọng giống như điên cuồng kỳ dị rốt cuộc cũng được buông thả.

Quá thoải mái, quá vui sướng, kí ức thuộc về thân thể, thậm chí làm cho hắn tuyệt không cảm thấy áy náy, nhưng hắn vẫn phải rút ra. To lớn của phái nam rút ra trong nháy mắt, dịch trắng, dịch nhầy dính tia máu chảy xuôi ở giữa hai chân của bọn họ.

“Xin lỗi, ta không biết.” - Giọng hắn khàn khàn, nghe không rõ nữa.

Lê Bằng mệt mỏi chỉ muốn lui thân nghỉ ngơi. “Toàn ca ca.” - Nàng muốn làm nũng, không để cho hắn rời đi, nàng cần một cánh tay làm hang ổ ẩn núp để nàng không quản đến điều chi nữa, nhưng nàng mệt quá.

Phượng Toàn tiếng lòng lại vừa động, biết rõ không ổn, vẫn xoay người lại ôm lấy nàng.

Lúc này hắn cuối cùng cũng nghe thấy bên ngoài trưởng đã sớm đẩy lên tranh cãi ——

“Chờ một chút ! Người không thể đi vào !”

Là tiếng của A Bối. Phượng Toàn lập tức cầm cái chăn đặt ở bên cạnh, bao bọc toàn thân Lê Bằng đến gió thổi cũng không lọt, nhưng hắn còn không kịp tìm bộ y phục che đậy thân thể của chính mình, Lam Phi bị bắt trì hoãn ở ngoài trưởng đã lâu, gương mặt lạnh lùng đã sải bước vào bên trong.

“Khụ, khụ.” - Phượng Toàn chỉ có thể lúng túng ho khan hai tiếng, nhìn bạn tốt.

Lam Phi quyết định rất nhanh, vung cùi chỏ, đánh cho Phó tướng cũng muốn đi cùng hắn vào bên trong bay ra ngoài.

“Không có lệnh của ta, không cho phép đi vào !” - Gã trầm giọng quát lên, sau đó vịn nâng lông mày, mặt chán ghét nhìn gian phòng rõ ràng vẫn còn mùi vị của chuyện hay ho nào đó vừa xảy ra, đặc biệt là nhắm vào cái người nào đó ngượng ngượng nghịu nghịu phô bày ra cái “đại binh khí” mới vừa ngưng “chiến” xong, suýt nữa thì không nhận được mắt trợn trắng, trong lòng suy nghĩ: Lão tử sẽ không so bì to nhỏ với người, người ở đây khoe khoang cái gì chứ?

Gã tràn ngập khó chịu mà đem ánh mắt nhìn về bên cạnh, liếc mắt một cái liền nhận ra nữ nhân bị Phượng Toàn dùng tấm bao bọc từ cổ trở xuống kín đến gió thổi không lọt.

“ Người coi chừng ” – Dính vào chuyện nhà của đế vương như lội vào đồng nước đục, thật không biết nên nói hấn là loại dưng cảm hay là thiếu não nữa. “Ta ở bên ngoài chờ người, người tốt nhất chớ trì hoãn !”

Phượng Toàn sai A Bối chuẩn bị nước nóng đưa vào trong doanh trướng, hơn nữa dặn dò không cho bất luận kẻ nào tiến vào doanh trướng quấy rầy.

Lần này thi tốt quá rồi, Lam Phi đi vào trong trướng của Phượng Toàn, đầu tiên là đánh người, lại nói câu nói kia, sớm có người ngửi được mùi vị không tầm thường, còn đoán rằng có phải Lam Tham tướng của bọn họ đổ thùng dấm rồi không. Cho nên nói nam nhân cũng rất thích đưa chuyện đó ! A Bối xách nước nóng, dọc theo đường đi, cảm giác mỗi người đều ở đây xì xào bàn luận xôn xao.

Phượng Toàn đi theo Lam Phi đi tới sườn núi bên ngoài chỗ đóng quân doanh, Lam Phi cũng không quay đầu lại mà nói: “Ta nghe nói người chứa chấp một tiên sinh dạy học, thì ra là ẩn dấu nữ nhân?”

“Thân phận của nàng không thể lộ ra ngoài ánh sáng !” - Phượng Toàn nhắc nhở.

“Người muốn ăn xong liền quét nợ phải không ?” - Lam Phi lạnh lạnh giễu cợt, Phượng Toàn mặt tối sầm, hấn không để ý tới tiếp tục nói: “Mặc kệ như thế nào, ngày mai sẽ phải tiến vào Vinh Tế quốc, chuyện vương trữ Vinh Tế thỉnh cầu viện binh của Đại Thần không thể công khai, chúng ta đi đánh giặc, không phải đi du sơn ngoạn thủy, tốt nhất người sớm đưa nàng về đi !”

“Nàng đã nói khi vừa đến quốc cảnh sẽ rời đi !”

“Ta cũng không biết khi nào thì người và Đại công chúa thành một đôi ?” - Đã như vậy, tại sao không cự tuyệt rõ ràng chuyện hoàng thượng gả Mộ Dung Sương Hoa ? Lam Phi vịn nâng lông mày, sắc mặt rất khó coi.

“Không phải... ” - Phượng Toàn cũng cảm thấy khi này hết thảy có hơi lộn xộn, Lê Băng không thể nào vô tội, nhưng hấn không muốn Lam Phi có bất kỳ phỏng đoán không tốt nào đối với Lê Băng, liền nói ra chuyện nãi nương của Lê Băng.

Lam Phi không nói gì, trước nói chính sự, liên quan đến việc sau khi tiến vào Vinh Tế quốc, hấn đã lên kế hoạch tu chỉnh, cuối cùng trước khi đi, ngập ngừng một chút mới nói: “Đừng trách ta không cảnh cáo người —— nãi nương của hoàng tử và hoàng nữ Hoàng thất Đại Thần, đều phải là người bản quốc !” - Hấn chỉ nói tới chỗ này, rồi không lên tiếng nữa.

Phượng Toàn nhìn bóng lưng Lam Phi và Phó tướng của hấn giục ngựa rời đi hồi lâu.

Thật ra thì hấn cũng hoài nghi Lê Băng nói dối, chân chính vấn đề có lẽ là ở chỗ: đến tột cùng tại sao hấn lại đồng ý lưu nàng ở lại?

Đêm đó, Phượng Toàn điều A Bối đến chuồng ngựa ngay sát vách doanh trướng, phạt nàng đi canh chừng thốt ngựa —— hấn không nói tại sao phạt, nhưng A Bối và Lê Băng cũng không dám chủ động mở miệng hỏi. Mặc dù chỉ có thể ngủ ở trên cỏ khô, nhưng dù sao A Bối cũng không kén chọn, nàng biết ngày mai không sai biệt lắm là có thể hoàn thành nhiệm vụ quay về Thiên Kinh, hơn nữa ngủ cùng ngựa ở cùng nhau thật ra rất an toàn, bất luận là gió thổi cỏ lay, Mã đại ca cũng sẽ có sự cảnh giác trước tiên, cho nên chưa tới một lát nàng ôm tiền thắng cược chơi xúc xắc ngày o o ngủ thẳng giấc rồi.

Lê Băng hồi hộp nhìn Phượng Toàn, lo lắng hấn phát hiện chuyện họ bỏ được ở trong nước, đôi tay không nhận được lại uốn éo xoắn vào nhau.

Phượng Toàn buông màn cửa doanh trướng xuống, lộn trở lại bên trong trướng, nhìn nàng một lát mới nói: “Ngủ đi, ngày mai ta sẽ phái một đội nhân mã tiễn các nàng quay về Thiên Kinh !”

Lê Băng cảm giác hình như hấn nhìn thấu được cái gì rồi, không dám nói về chuyện của nãi nương, lại đứng ngồi không yên. Cho đến Phượng Toàn ngồi xuống bên cạnh nàng, bàn tay xoa khuôn mặt của nàng, ngón cái nhẹ nhàng mơn trớn ở trên môi nàng. Lê Băng giương mắt nhìn Phượng Toàn, trong mắt của hấn có nhiều sự thâm trầm mà thường ngày không dễ dàng lộ ra ngoài, hình như đang tính toán cái gì đó.

“Toàn ca ca, ta.” - Nếu như nàng thẳng thắn, hấn có tha thứ cho nàng không?

“Chờ ta quay về Thiên Kinh, ta sẽ xin Thánh thượng để cầu hôn, thỉnh cầu ngài gả nàng cho ta!”

Vậy là nàng thành công rồi ư ?

“Nhưng mà... Phụ hoàng hi vọng chàng cưới Sương Hoa !” - Nàng cẩn thận từng li từng tí thử dò xét.

“Ta cũng không muốn trở thành Thân vương phụ chính của Đại Thần !” - Đây có lẽ là một trong những nguyên nhân để hần quyết định tương kế tựu kế.

“Vậy.” - Nàng có thể yên tâm thật sao ? Hần sẽ không lấy Mộ Dung Sương Hoa! Lê Băng không phát hiện ra, thì ra so với việc trả thù cung Thái Bình, cái kết quả này càng khiến nàng để ý hơn.

Nhưng Lê Băng vẫn lo lắng hần truy cứu chuyện bỏ thuốc, cả chuyện nàng nói dối nữa, nàng có phần lo lắng mà cúi đầu, cuối cùng không có can đảm ở trước mặt hần thẳng thắn nói ra những thứ tâm cơ kia.

Nàng sợ hần chán ghét. Dù là ban đầu nàng đến gần Phượng Toàn vì muốn làm cho cung Thái Bình phải nhục nhã mà nhìn coi, bây giờ đây nàng lại không thể không quan tâm tới cảm thụ của Phượng Toàn.

Phượng Toàn trông thấy dáng vẻ của nàng, giờ phút này ít muốn phải che giấu bất kỳ dự vọng nào nữa.

Có lẽ ngay từ lúc đầu hần liền muốn nàng. Hần nâng cầm Lê Băng lên, cúi người hôn lên môi của nàng.

Lần này, không cần bất kỳ mê được thúc tình làm tan rã lòng phòng bị, hần tỉnh táo, biết mình muốn nàng. Thật ra, chỗ giữa hai chân của Lê Băng vẫn còn có điểm nhức mỏi, nhưng nàng không muốn cự tuyệt.

“Quay về Thiên Kinh đi, chờ ta !” - Hần ở bên tai nàng dụ dụ dỗ dỗ mà nói.

Lê Băng vui vào trong ngực Phượng Toàn, phục tùng gật gật đầu, nàng ôm chặt Phượng Toàn, mặc cho tay của hần dò vào trong áo nàng, móc ra vú trắng không có bất kỳ trói buộc mà vuốt ve suông sẻ, mặc hần lấy chóp mũi và đôi môi gãi ngứa ở trên cổ, trên má nàng, thậm chí có chút thô lỗ lôi kéo đai lưng và quần áo của hai người.

Đêm rất yên tĩnh, tiết tấu mãnh liệt gấp rút dần dần trở lên trùng điệp.

Ứng quân hiệp trợ vương trữ Vĩnh Tế bình định quân làm phản, sau khi chiến thắng trở về, cũng mang về thư tuyên thệ thần phục của Vĩnh Tế vương tân nhậm, Long tâm của Hi Hoàng cực kỳ vui mừng, mở miệng liền hỏi Phượng Toàn và Lam Phi muốn ban thưởng cái gì —— hần vốn cho rằng Phượng Toàn sẽ theo kịch bản của hần, mở miệng thỉnh cầu gả Trưởng công chúa, nhưng không ngờ Phượng Toàn tuy mở miệng, lại là muốn kết hôn với Đại công chúa ! Ngay lập tức mặt Hi hoàng liền biến sắc, gần như muốn vỗ án mà mắng to Phượng Toàn đã không nể mặt hần.

Cổ tình vào lúc này, lão tổng quản đại nội - Tiền công công đi tới bên cạnh Hi hoàng, lặng lẽ ghé vào lỗ tai hần nói thầm: một tháng trước, có người nhìn thấy Đại công chúa xuất hiện trong doanh trại của Ứng quân, Phượng Toàn vì an toàn của công chúa, ngủ cùng với nàng trong một doanh trường mấy ngày.

Trước không luận bàn vì sao Lê Băng xuất hiện tại tiền tuyến, phản ứng đầu tiên của Hi hoàng là ——“Người nào thấy được ?”

Tiền công công cười đến là lúng túng. “Toàn bộ mấy trăm con mắt trong đội tiên phong của Ứng quân đều thấy được!”

Sắc mặt Hi hoàng lập tức càng khó coi hơn, mặc dù văn võ bá quan không nghe được Thánh thượng và lão tổng quản hai người thần thần bí bí kể tai nói nhỏ những cái gì, tuy nhiên cũng rất ăn ý không chen miệng vào chuyện nhà của Hoàng đế.

Quá khứ, lão Thượng thư Lễ bộ thích chen vào nói chuyện nhà của hoàng đế. quốc sự và chuyện nhà của Hoàng thất Đại Thần từ trước đến giờ đều phân ra rõ ràng, cũng chỉ có Lễ bộ đủ tư cách nói đôi câu, mặc dù Hi hoàng khi trẻ tuổi rất khó đối phó, Lễ bộ lão Thượng thư cũng không phải là đèn đã cạn dầu, hai người đấu pháp vài chục năm, Hi hoàng vẫn là Hi hoàng, lão Thượng thư vẫn là lão Thượng thư.

Cho đến khi Trưởng công chúa bắt đầu tham dự quản lý quốc sự, chuyện lớn nhỏ gì nàng đều muốn hỏi lão Thượng thư, từ chuyện nàng nuôi chó nên gọi tên gì, nàng gặp hạn chậu hoa nên bày ở vị trí nào, nàng dùng bữa nên bày bàn ăn ra sao, nàng ăn cơm trước hay là ăn canh trước. Chuyện vặt vãnh gì đều muốn

hỏi ra đầu đuôi, cho dù nửa đêm canh ba cũng phải đem người từ trên giường gọi tới, cười hì hì, thủ thủ thì giống như sợi tơ không đứt, quấn quít chặt lấy, truy tìm căn nguyên để hỏi, hỏi tới nỗi lão Thượng thư vừa nghe thấy ‘thành Viêm Đế triệu kiến’ liền sợ đến mức miệng sùi bọt mép, thần trí thác loạn, cuối cùng sớm cáo lão về quê.

16. Chương 16

Sau đó, tân Thượng thư nhậm chức, Trưởng công chúa cười mỉ mỉ hỏi một câu: “Xin hỏi Thượng thư đại nhân, là Lễ bộ hầu hạ Hoàng thất, hay là Hoàng thất nghe lệnh của Lễ bộ?”

Thượng thư tuổi còn trẻ đã sớm nghe nói Thượng thư tiền nhiệm bị nữ hoàng tương lai “Coi trọng” như thế nào, đến mức thần trí hỏng mất, lập tức hai đầu gối quỳ xuống, phục nói: “Lễ bộ tất nhiên lấy Hoàng thất làm chủ, vì Hoàng thất cống hiến phần sức lực nhỏ bé mà cần thủ bốn phận, tuyệt không đi quá giới hạn quân thần chi lễ!”

Cũng không phải thật sự tại sau khi Mộ Dung Sương Hoa quân sự, văn võ cả triều mới không dám xen vào chuyện nhà của hoàng đế nữa, chỉ là Mộ Dung Huyền và Mộ Dung Sương Hoa đặc biệt liên thủ giày vò người thôi, cái này mọi người sao hiểu được.

Trở lại chuyện chính, đối với thỉnh cầu của Phượng Toàn, cuối cùng, Hi hoàng thật sự bất đắc dĩ đành phải đồng ý cho cưới.

Quỳ gối dưới bậc, Phượng Toàn rất nhanh cùng Tiền công công trao đổi ánh mắt, ngó ý cảm ơn.

Thì ra là Hoàng hậu đối với hôn sự nữ nhi cũng không quá để ý, dù sao Sương Hoa của nàng vô luận thành thân với người nào, vẫn là nữ hoàng tương lai của Đại Thần, không cần dựa vào trượng phu giúp nàng vinh quang; thậm chí Hoàng hậu cảm thấy hoàng tử Cao Dương không xứng với nữ nhi của bà, nhưng cho dù có không xứng, cũng không tới phiên nữ nhi của nữ nhân kia đến tranh giành! Cổ tình thánh chỉ đã được hạ, bà có thể làm gì đây? Nghĩ lại, nữ nhi của nữ nhân kia gả ột gã hoàng tử không có vương vị, không có đất phong, chỉ có thể ăn nhờ ở đậu, tương lai còn phải nhìn sắc mặt nữ nhi của bà, thật ra thì cũng không tệ, thậm chí còn rất sáng khoái.

Còn Mộ Dung Sương Hoa lại không bày tỏ thái độ gì. Trong lòng nàng biết đại khái Mộ Dung Lê Băng tính toán cái gì, nhưng kỳ thật Phượng Toàn đã sớm lén lút đề cập với nàng, hẳn cũng không có dã tâm đảm nhiệm chức Thân vương phụ chính của Đại Thần, lại chủ động yêu cầu nàng giải trừ hôn ước với hắn, Hi hoàng kỳ vọng hôn sự có thể trì hoãn kéo dài, tương lai công chúa có người như ý, hẳn sẽ thành tâm chúc phúc. Lúc ấy mặc dù nàng cảm thấy người này khôn khéo đến quá phận, nhưng vẫn cảm tạ Phượng Toàn vì nàng mà nghĩ đến điểm này, bảo toàn thể diện cho nàng — đường đường công chúa Đại Thần, có thể nào bị hoàng tử một quốc gia nhỏ từ hôn? Trước mắt thì ngược lại hành động của Mộ Dung Lê Băng làm cho nàng vừa bực mình vừa buồn cười.

Hoàng tử của nàng chẳng lẽ còn không hiểu sao? Có thể thưởng đến tay, bình thường đều không phải là đồ tốt. Chân chính tốt, là biết vô điều kiện canh giữ ở bên người mình a!

“Đại công chúa còn đang để mẩu tang, có lẽ hôn sự không nên phô trương!” - Hoàng hậu ôn tồn dịu dàng nói với Hi hoàng, vẫn không muốn để cho nữ nhi của nữ nhân kia quá dễ chịu.

Thế là, hôn sự của Đại công chúa đế quốc, vậy mà chung quy so khuê nữ dân gian xuất giá còn khiêm tốn hơn. Chỉ là cuối cùng Hi hoàng vẫn còn có chút lương tâm, đặt mua một tòa phủ công chúa ở tại khu Nam thành Thiên Kinh cho tân nương.

Hôn sự khiêm tốn như thế, không ngờ không khiến cho Lê Băng cảm thấy có bao nhiêu bất mãn hay oán giận, mấy ngày trước khi xuất giá, nàng chỉ cảm thấy cả người và cả trái tim đều nhẹ nhàng. Nàng tin rằng đây là vì nàng lấy được bước thắng lợi đầu tiên, chút ít thủ đoạn của hoàng hậu kia, nàng căn bản không để ở trong lòng.

Vậy mà, khi nàng đem chong chóng cùng với mặt nạ năm xưa cẩn thận từng chút một thu vào trong tráp trang sức đồ cưới thì cũng là mang theo niềm vui sướng và sự mong đợi không che giấu được, trong đó cũng

không có một điểm nào là vì đã thống khoái trả thù được kẻ địch, thậm chí nàng đã dệt ra mộng đẹp tương lai.

Tiểu cô nương khốn đốn bị xiềng xích ở trên tháp cao của lãnh cung, cuối cùng cũng được gả cho người trong mộng của nàng.

Ngồi ở trên giường ngủ màu đỏ, chờ đợi đêm động phòng hoa chúc, nàng lại thấy hồi hộp bối rối, cũng không biết nên oán tiếc mừng này kéo dài quá lâu, hay là sợ nó kết thúc quá sớm, để cho nàng vẫn có chút thấp thỏm khi đối mặt vị hôn phu?

Nội tâm hết thấy đều rối loạn, đến khi Phượng Toàn vén lên hồng sa, cầm tay của nàng, mỉm cười nhìn thẳng vào mắt nàng thì những thứ đó mới tan thành mây khói. Nàng hoàn toàn quên đi những thứ “khôì giáp” dùng để võ trang cho bản thân, quên đi báo thù. Cung Trường Lạc u linh tối nay không cách nào ảnh hưởng tới nàng được nữa.

Hai gò má nàng đỏ hồng, nụ cười xấu hổ, lại để cho Phượng Toàn nhớ tới Tiểu Tuyết, mặc dù hắn chưa bao giờ từng xem qua khuôn mặt Tiểu Tuyết ở dưới chiếc mặt nạ đó. Nhưng hắn quyết định không cho bản thân tiếp tục nghĩ về Tiểu Tuyết nữa, hắn cưới chính là Mộ Dung Lê Băng, để cho tâm hồn hắn nhận nhận, cam nguyện hóa thành ý chỉ ôm trọn lấy nụ cười mềm mại, là thuộc về Mộ Dung Lê Băng.

Phượng Toàn giúp nàng gỡ mũ phượng xuống, thận trọng nói: “Nếu hai ta đã thành thân rồi, vậy thì có một số việc có phải phu nhân nên thẳng thắn nói với ta hay không?” - Đối mặt với Lê Băng nhút nhát, ngay cả nói chuyện hắn cũng không nỡ nói quá lớn tiếng, càng không muốn bày ra cái vẻ nghiêm nghị, cứng rắn!

Lê Băng tim đập lỗ mất một nhịp, trong lúc nhất thời không hiểu ý hắn nói tới là chuyện gì. Hắn biết nàng là Tiểu Tuyết rồi chăng ?

“Phu nhân đến tiền tuyến, thật sự là vì nguyện vọng của nữ nương sao?”

Rốt cuộc Lê Băng cũng hiểu, lại không biết nên thất vọng hay là căng thẳng. Nàng nhìn vào Phượng Toàn, thấy hắn vẫn là vẻ mặt thần khí dễ chịu, không giống như muốn tính toán thu số nợ, thế là nàng cúi đầu suy nghĩ một chút, cuối cùng không nhịn được có tâm cơ lừa dối, tỏ ra muốn nói lại thôi: “Thiếp. là thiếp đi tìm chàng.” - Đây là lời nói thật, nhưng lại có dụng ý khác với lời nói thật, dù sao nàng cũng thực mắc cỡ muốn tìm một cái lỗ nẻ ở dưới đất để chui xuống.

“Tại sao?” - Có thể là vì cái gì đây ? Hắn tựa như biết rõ còn cố hỏi, hơn nữa lại cảm thấy thích thú.

“.” - Lê Băng gỡ bỏ sợi dây tua rua trên áo cưới, mặt đỏ lên, bày ra vẻ “Cố ý” giận dữ không nói lời nào với hắn.

“Giữa phu thê nên thẳng thắn với nhau !” - Phượng Toàn thông thả ung dung nói.

Lê Băng ngẩng đầu lên, sắc mặt hồng tựa như anh đào tháng ba, ấp úng nói: “Chàng. Chính là đi tìm chàng thôi !”

“Vô duyên vô cớ sao muốn tìm ta ?”

Có phải nàng nhìn thấy nụ cười trong ánh mắt hắn không ? Lê Băng xê dịch một chút sang bên cạnh, giống như muốn cách xa hắn một chút, gắt giọng: “Chính là đi tìm chàng. . . chàng. Chàng không nên được voi đòi tiên !” - Đáng tiếc, giọng nói nàng mềm nhũn, còn có bộ dạng bị ức hiếp, mang theo tiếng khóc như có như không, làm cho Phượng Toàn nghe thấy mà tim cũng mềm nhũn tan chảy ra.

Hắn ngồi gần sát tới kiều thê đang tức giận, ôm nàng vào trong ngực. “Có phải là cái dạng mà ta nghĩ tới kia đúng không?” - Cầm cửa hắn đặt tại đỉnh đầu của nàng, nàng lại cúi đầu, hình như thật muốn chui xuống cái lỗ nẻ ở dưới đất mà khóc thảm thương. “Đáp án làm cho ta thụ sủng nhược kinh lại mừng rỡ, nàng bằng lòng nói cho ta biết không? Ta muốn nghe.”

Lê Băng cuối cùng cũng chịu nhìn hắn, gương mặt hồng thật ngon miệng, lông mi dài dính hơi nước, đầm đìa đáng thương. “Chàng sao lại như vậy.”

“Da mặt dày sao?” - Hắn lấy chóp mũi gãi ngứa lên trên má của nàng, chọc cho nàng cười.

“Dày đến mức làm cho người ta tức !” - Nàng giả vờ cá giận nói.

“Phu nhân thích không ?”

“Mới. . . .” - Nàng muốn nói ‘không’, lại nhìn chăm chăm vào hắn, oán hận biết rõ còn cổ hủ. Nàng nếu không phải thích, sao có thể liều lĩnh mạo hiểm lớn như thế đi tìm hắn ? Nam nhân này thật sự quá xấu, quá đáng ghét!

Việc này hắn là người đắc lợi, thật là được món bở còn làm ra vẻ nha! Phượng Toàn nghĩ thầm, nhưng mà hắn thật sự muốn nghe chính miệng nàng nói, vì sao cô đơn chọn trúng hắn ? Sợ nàng mất tự nhiên mà khóc, cuối cùng đành phải thôi, yêu thương cúi đầu hôn nàng, ai ngờ Lê Băng đợi hắn cả đêm, vậy mà bụng đói khó chịu lại òng ọc réo lên.

Tình cảnh này, sao quen thuộc thế nhỉ ? Hắn không nhận được bật cười, xoa xoa gáy Lê Băng vì cảm thấy mất thể diện mà cúi thấp đầu. “Ăn một chút gì đi !” - Hắn dìu nàng đến bên cạnh bàn, chủ động thay nàng múc chút cháo, lại không đưa bát đũa cho nàng, mà từng miếng từng miếng tự tay đút cho nàng ăn.

Lê Băng vốn định nói cho hắn biết, nàng có thể tự ăn.

Nhưng, có lẽ đây là truyền thống trong hôn lễ của Cao Dương chăng ? Nàng lặng yên suy nghĩ, không thể làm gì khác hơn là yên lặng đỏ mặt để hắn tử tế lại kiên nhẫn đút cho. Mặc dù rất nhiều năm sau nàng mới biết, căn bản Cao Dương không có thứ truyền thống này, tất cả đều là phu quân của nàng nhất thời vui mừng đấy thôi.

Mùa đông năm ấy, cũng không biết là may mắn hay bất hạnh, trong quân có người từ lâu đã bất mãn với Phượng Toàn là người ngoại lai mà chiếm vị trí cao, liên hiệp cùng mấy Tướng quân bản quốc cấp bậc khá cao của Đại Thần hạch tội hắn cả một quyển dài ở trước mặt Hi hoàng. Chủ yếu cũng là bởi sự coi trọng của Hi hoàng đối với Đại công chúa vốn không giống với Trưởng công chúa, bọn họ mới dám làm như thế.

Mà Hi hoàng, cũng không biết vì Phượng Toàn cưới Lê Băng, khiến kế hoạch của hắn thay đổi, hay vì có cách nghĩ khác, liền cách chức tướng quân của Phượng Toàn.

Đối với việc này, đương nhiên trong lòng Lê Băng có một hồi oán và hận. Nàng tin rằng do Phượng Toàn cưới nàng nên phụ hoàng mới không còn đối xử đặc biệt với hắn nữa, không còn nguyện ý trọng dụng hắn nữa!

Nhưng Phượng Toàn và những người đồng đội trong quân có giao tình tốt với hắn lại không nghĩ như vậy.

Khi mùa đông trời rét đất đóng băng, không cần luyện binh, không cần trực làm nhiệm vụ, cứ ở nhà ôm lão bà —— còn có cái gì so với cái này sung sướng hơn đây? Hôm đó, Phượng Toàn rời khỏi trại lính, nhiều người hâm mộ thôi rồi, ngay cả Lam Phi cũng chê hắn là gương mặt cười khúc khích nhìn quá chói mắt, rót rượu tiễn biệt cho hắn uống đến ối ra!

Còn nữa, rời bỏ quân đội, cũng đại biểu không cần phải ra sống vào chết, có thể hảo hảo làm một người trượng phu. Phượng Toàn thực sự vui mừng vì điều này.

Huống chi Hi hoàng cách quân chức của Phượng Toàn không được bao lâu, lão Thượng thư tiền nhiệm của bộ Công đã tới tìm Phượng Toàn, nói Hi hoàng ủy thác hắn thực thi kế hoạch cải tạo hệ thống đường dẫn nước của Thiên Kinh, hắn tìm đến Phượng Toàn làm trợ thủ, làm cho Phượng Toàn mừng rỡ như điên.

Hi hoàng có công bằng hay không ? Hắn đúng là phụ thân thất bại, trượng phu khốn kiếp, nhưng ngoại trừ mặt tình thân, ít nhất cũng không tính là quá cay nghiệt.

Mùa đông qua đi, mùa xuân đến, sau khi tuyết tan hết, lại chuẩn bị nghênh đón lễ tế Dạ Thần đầu năm.

Công chúa không muốn dân chúng chịu đủ mọi hành hạ, cuối cùng cũng tháo mặt nạ xuống, đi tới trước mặt Dạ Thần.

A! Nàng nhớ nhung người nam nhân ấy, nàng trông mong đến kiếp này nàng được thỏa nguyện.

Vui sướng chân thiết (chân thành tha thiết) như thế, rung động cuồng dã như vậy, nàng khiến trăng bạc rọi sáng giữa bóng tối mênh mông, khiến ngàn sao vĩnh hằng chiếu rọi nhân gian, nàng được ban thưởng Trường Sinh Bất Tử, trở thành Dạ hậu của hắn.

Vu nữ xoay chuyển, dường như tiếng ca tụng kinh của họ, cùng với giọng hát của nam nữ Đào kép hoặc cao vút hoặc uyển chuyển, lời ca và nhịp điệu cùng hòa làm một, nhưng khúc điệu cao thấp có hơi khác biệt, lại kỳ diệu dệt thành một khúc do Trời - Đất và Con người cùng xướng lên.

Lê Băng chưa bao giờ nghĩ tới, có một ngày, nàng không cần đợi ở trên tháp cao, lễ tế đang ở ngay bên ngoài bức tường nhà nàng, nàng tùy thời có thể đi ra ngoài gia nhập vào đám người, mà chờ nàng trở về nhà không còn là cung quy nghiêm khắc và dãy tường thành cao vút.

Mấy ngày gần đến lễ tế, nàng hầu như liên tục chờ đợi ngày ngày.

“Người đã thành thân chỉ cần xem náo nhiệt là được rồi, có đi không ?” - Xem ra Phượng Toàn thật sự rất muốn vui chơi. Lê Băng biết tối nay ở chợ phía đông có Thủy Nguyệt Hành Giả diễn xuất giống năm xưa, nàng đã xem qua hoạ báo hoa mỹ trên phố chợ.

Cuối cùng cũng có thể một lần nữa cùng hắn tham gia buổi lễ long trọng, nàng vui mừng còn không kịp. Chỉ là, chẳng lẽ khi thật sự vui mừng, ngược lại nụ cười sẽ không quá thoải mái hay sao?

Lê Băng thay một bộ áo ngoài màu xanh ánh cam ở trong là áo sam (áo lót trong) xám bạc, hoa văn chùm Thạch Lưu và đám mây trắng bạc từ vai xuyên xuống ống tay áo, váy màu xanh biếc, mép váy thêu tỉ mỉ một con Họa Mi, tóc mây chỉ cài lên lược cổ bằng bạc lộ hình chim uyên ương, trên vành tai mượt mà rủ xuống hai chiếc bông tai bạc tô điểm tinh tế. Nàng không mang theo những thứ đồ cao quý dùng trong cung khi xuất giá, hàng ngày ăn mặc cũng không khác nữ quyền gia đình phú quý bình thường.

Trong buổi lễ tế, những người đã thành thân đi ở phía ngoài cùng trong đoàn người, những đôi phu thê hoặc tay trong tay, hoặc dìu già dắt trẻ, đi dạo chợ, tìm quán trà hoặc quán điểm tâm, ngồi xuống nhìn đoàn du hành.

Quá khứ và hiện tại, tất cả đã từng trải qua, hâm mộ đã qua, khát vọng đã qua, bi thương đã qua, cùng nhớ lại những thứ tâm tình kia, tựa như trong buổi lễ tế long trọng xuyên qua những bóng dáng đỏ, trắng, đen, những thứ u linh kéo tới đánh úp lấy nàng, mà nàng không hề có sức chống cự, để mặc cho bọn chúng xuyên thấu thân thể của nàng, một lần nữa lại nếm trải qua bọn chúng từng thứ một, nàng chợt phục hồi tinh thần, lại giết mình, chẳng biết lúc nào trượng phu đã rời khỏi bên cạnh, không thấy bóng dáng. Nàng luống cuống, đau lòng, bất lực tựa một tiểu cô nương, những giọt lệ như sương mù tràn ra khỏi hốc mắt.

Thì ra, quá hạnh phúc cũng sẽ cảm thấy sợ hãi, sợ hãi đây tất cả chỉ là một giấc mộng, sau khi tỉnh lại nàng vẫn đang ở trên tháp cao, bên trong đèn đóm leo lét không có người thủ hộ cho nàng.

Phượng Toàn mua bánh nướng tử đằng, xoay người lại đã không thấy Lê Băng, nhưng vóc dáng hắn cao lớn, dò xét xung quanh liền tìm được ngay.

Vốn không đi xa lắm, hắn chạy về bên cạnh thê tử, lại thấy nàng vội vàng hấp tấp, lỗ chân lông khốc, vừa trông thấy hắn, miệng mím mím vào càng thêm tủi thân, hắn nhìn thấy vừa buồn cười lại vừa đau lòng.

“Ta nói ta mua bánh, nàng không nghe thấy sao ?” - Hắn giơ tay nhẹ nhàng lau đi lệ châu nơi khóe mắt của nàng, nhẹ nhàng tựa như sợ chạm vào là vỡ tan, lại không nhìn được buồn cười mà nghĩ: chỉ là không thấy liền lập tức rơi lệ, nếu hắn không chú ý, chẳng phải là nàng thực sự vừa khóc vừa đi về nhà chẳng ? Sao tựa như đứa bé vậy.

Lê Băng cái miệng nhỏ nhắn run rẩy, nhìn thấy hắn cười như không cười, không khỏi có chút tức giận. “Không nghe thấy ! Chẳng cao như thế, người ta thấp như vậy, sao ta nghe thấy chàng nói cái gì ?” - Nàng nói xong tỏ ra quá uất ức, khiến Phượng Toàn thật sự không nhìn nổi nữa rồi, nhưng lại do mình đuối lý trước, chỉ đành phải thật vất vả mà cố nén cười.

Đúng vậy, sao hắn lại không nhớ được, nàng phải ngẩng đầu lên nhìn hắn, mà hắn nghiêng mắt nhìn qua cũng chỉ nhìn thấy đỉnh đầu nàng ! Vóc dáng Phượng Toàn ở phương Nam vốn có thể tính là cao, thời niên thiếu đi tới Đại Thần nhập ngũ, lại luyện thành thể trạng võ tướng, tuy dáng người nữ nhi nhà Mộ Dung được gọi là cao gầy, đứng bên cạnh hắn vẫn có vẻ thon nhỏ.

“Biết rồi, sau này ta sẽ nhớ phải làm thế nào để nói cho nàng biết !” - Hắn khom người xuống, ở bên môi nàng hôn một cái. “Được không ?”

Lê Băng không biết nàng có được tính là rất dễ bị dụ dỗ hay không ? Vào lúc này trái tim lại thấy ngọt ngào, gương mặt bốc hơi nóng, lông mi dài dính hơi nước, mắt to tỏa sáng lấp lánh, khiến cho Phượng Toàn trông thấy mà lòng ngứa ngáy một hồi, không nhìn được lại hôn một cái ở trên má, trên môi nàng.

Bất luận kẻ nào vừa nhìn cũng biết bọn họ là vợ chồng tân hôn —— mặc dù thành thân cũng mấy tháng rồi, nhưng chưa hết một năm, nói là tân hôn cũng không sai đi ? Tóm lại, sự ngọt ngào này thật là không coi ai ra gì, người đi đường bắt gặp cũng đành lắc đầu bật cười.

Nhưng mà, bộ dạng nàng rơi lệ, khiến Phượng Toàn vẫn có chút lưu tâm. Thế là một đêm kia, hắn luôn ghi nhớ không hề buông tay ra nữa, vững vàng nắm lấy bàn tay mềm mại của nàng.

17. Chương 17

Ngay từ mấy ngày trước hắn đã mua vé xem kịch xong xuôi rồi, nhưng vẫn đến phía sau sân khấu gặp qua các lão bằng hữu. Đây đã là lệ thường trong mấy năm nay ở Đại Thần, sau khi hắn và Hoắc Lỗi cùng nhau tiến vào quân đội, hàng năm, thời gian này hắn đều ở lại trong quân đội bị phụ thân của Hoắc Lỗi hưng hăng thao luyện, bây giờ ngược lại hắn tự do hơn rất nhiều.

Lê Băng nhìn đám người ấy có chút quen thuộc, lại có chút xa lạ. Ở thời điểm còn chưa hiểu được hận là gì, nàng vẫn trong mộng nhớ lại đêm hôm ấy, ở trên tháp cao ảo tưởng bọn họ lại biểu diễn, ảo tưởng có một ngày thật thần kỳ bọn họ xuất hiện ở trước mặt nàng, nói cho nàng biết Phượng Toàn vẫn nhớ nàng. Ở trong tưởng tượng của nàng, bọn họ quen thuộc với nàng như thế, nhưng thực tế dù sao cũng vô tình, trải qua mấy năm, từng người đều có chút ít biến chuyển, một mảnh cô đơn trong quá khứ vẫn còn sót lại trong lòng nàng.

Phượng Toàn phản đối Lê Băng nhắc tới chuyện Tiểu Tuyết, chỉ sợ nàng suy nghĩ lung tung. Vì vậy hắn đang ở phía sau sân khấu vừa công khai vừa nói bóng nói gió thật lâu, để tránh đám người kia đừng có vạch áo cho người xem lưng, làm hắn lộ tẩy.

Cũng chẳng biết bọn họ nghe hiểu, hay vì tại hậu đài đang có một Đại Mỹ Nữ ngây ngốc, tóm lại cho đến khi thời gian ôn chuyện kết thúc, buổi biểu diễn bắt đầu, thật sự là không có một người nào nhắc tới chuyện Tiểu Tuyết.

“Tên hoàng tử ngốc trứng thối ấy mới vừa nói những thứ kia là có ý gì?” - Chậm nửa nhịp người ca giọng nữ phục hồi lại tinh thần.

“Ý là cười được đại lão bà, nhưng lại cho rằng mình cười được tiểu lão bà chẳng ?” – Trưởng đoàn đang hóa trang vai hề dứt lời, phía sau đầu bị thê tử hung hăng vỗ một chưởng.

“Như vậy mà cũng không nhận ra sao ?” - Ảo thuật gia mang mặt nạ, vẫn như dĩ vãng, còn chưa ra sân khấu đã có thể làm cho nữ sĩ trong toàn hội trường thét chói tai. Hắn xoa xoa cằm, nhìn đôi nam nữ phía xa xa ngồi nhập tọa ở chỗ khách quý, riu rít lú lo. “Thật là tuyệt diệu!”

Bảy ngày bảy đêm này, Lê Băng vừa vui vẻ vừa lo sợ. Đến tận cùng là sợ lễ hội kết thúc quá nhanh, hay là sau khi kết thúc sẽ chứng thực tất cả vẫn như cũ chỉ là một giấc mộng chẳng ? Nàng không biết. Chỉ biết rằng, sau mỗi đêm, nàng luôn ngây ngây ngô ngô, vừa cảm thấy hạnh phúc, nhưng lại cảm thấy mờ mịt không thành thật.

Không! Không! Hạnh phúc cần phải trả giá cao, cho dù là thần linh cũng không thể ngang nhiên mạnh mẽ đoạt lấy!

Công chúa không muốn khuất phục với thần lực bất diệt, nàng lấy thân thể phạm nhân, bày ra ba cuộc khảo nghiệm cho Dạ Thần —— Cái gì có thể xuyên qua sinh và tử ? Cái gì có thể đuổi đi bi thương ?

Cái gì có thể làm cho đất hoang nở hoa, khiến Bụi Gai nở ra Tường Vi ?

Cái gì có thể mang cho người ta phiền não, rồi lại làm cho người ta quên mất phiền não ? Cái gì có thể khiến người ta cười đến rơi lệ ?

Dẫn nó đến cho ta, ta liền trở thành Hậu của mi.

Phượng Toàn ở tại Thiên Kinh cũng không phải là không có bạn bè người thân, vì vậy ngày lễ ngày tết phải đến Hoắc gia thỉnh an cô và dượng. Lê Băng thân là công chúa, phu thê Hoắc Thanh Vân dĩ nhiên không dám bưng ra đáng về trưởng bối với nàng, song, kiến thức đối với lễ tiết dân gian của Lê Băng cũng là nửa vơi, cho nên mỗi lần đến Hoắc gia, liền ngoan ngoãn đi theo bên cạnh trưởng phu làm một “tiểu ngu muội” có trách nhiệm mỉm cười, trưởng phu dứt nàng ăn cái gì nàng liền ăn cái ấy, trưởng phu bái kiến cô và dượng, nàng cũng lạy theo, cực kỳ nghe lời, cũng chỉ có một điểm —— chuyện giao tiếp với nữ quyền, nàng thật sự không biết nên làm như thế nào.

Phượng Toàn nghĩ thầm, nàng từ nhỏ đã không có thói quen với những việc này, cũng chẳng có gì là không được, tam cô lục bà đáng sợ ngay cả nam nhân cũng biết vậy. Thế là phần lớn khi cơm nước, dâng quà tặng xong, tân nương liền trở về phủ. Đến lúc đi qua đi lại vài lần, có người nói xem ra công chúa ứng xử rất tốt, tuy có hơi cứng nhắc; có người nói Phượng Toàn nhất định phải cột chặt nương tử vào khổ mới thấy an tâm; cũng có người nói công chúa không thích giao tiếp kết giao là xem thường người khác —— tam cô lục bà nha, nói ra lời hữu ích thì thiên hạ đã sớm thái bình rồi.

Nhưng, dầu gì Hoắc gia cũng chưa chấp Phượng Toàn mấy mùa nóng lạnh, có lúc không nhất thiết chỉ ăn cơm xong là có thể cáo lui, trưởng bối có đôi lời muốn giao phó, thế là không thể không để Lê Băng ngồi đợi tại phòng khách ở phía trước mà chờ hần.

Cô của Phượng Toàn, Hoắc phu nhân chính là nhân vật trong đám quý phụ tại Thiên Kinh có lực hiệu triệu rất mạnh, không có việc gì cũng sẽ triệu tập các nữ quyền nhà Quý tộc đánh bài, xem cuộc vui, đi du hồ, chính là người tâm tư ngay thẳng, có chuyện gì cũng ‘thấy núi thì nói là núi’. Phượng Toàn ở tại Hoắc gia thì mấy cháu gái của Hoắc Thanh Vân đều rất có hảo cảm với hần, ngày hôm ấy vừa đúng dịp mấy nữ nhân đó cũng ở đây —— mấy lần trước Phượng Toàn mang tân nương tử trở về Hoắc gia, họ không tham gia, cuối cùng bây giờ cũng gặp được rồi.

Hoắc phu nhân cũng không suy nghĩ nhiều về việc này, dù sao Phượng Toàn cũng đã thành hôn, còn là Thánh thượng ban hôn, các nàng có thể làm gì chứ ? Thế là nàng đem toàn bộ văn bối cùng trông nom tại một chỗ, ngay cả Lê Băng cũng không bỏ sót, để cho bọn họ tụ tập chung một chỗ đánh bài, uống trà, đánh cờ.

Lê Băng vẫn không tham gia nói chuyện, cũng không đánh bài, nhưng vẫn có ý yên lặng lắng nghe, dù sao nàng chưa bao giờ cùng tiếp xúc qua những chuyện mới lạ như này, dù đối với dân chúng mà nói thì cũng là bình thường không có gì lạ, còn với nàng lại giống như bên ngoài ô cửa sổ nhỏ của tòa tháp cao đó triển hiện ra một Thế Giới Mới bao la mênh mông. Nàng định an vị chỉ uống trà vừa nghe vừa nhìn.

“Ta nghe nói khi Phượng ca ca đi Vĩnh Tế quốc bình loạn thì Đại công chúa chạy đến tiền tuyến, Phượng ca ca vì bảo vệ công chúa, cùng công chúa ngủ chung ở trong một doanh trướng, Thánh thượng mới không thể không gả đấy !”

Ai đó nói tới, thật là không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì.

“Người đừng bịa chuyện bậy, công chúa là kim chi ngọc diệp, giữ mình trong sạch, sao có thể làm ra loại chuyện không biết xấu hổ như vậy ?” - Đây rốt cuộc là sửa lại án xử sai, hay là “bỏ đá xuống giếng” ?

(‘bỏ đá xuống giếng’ làm cho nước đục ngầu lên, nổi sóng, hàm ý gây chuyện thị phi, làm rối chuyện)

“Tỷ tỷ của mẫu thân ta là quân sự tại cung Thái Bình, những chuyện này đã sớm không phải bí mật trong cung rồi. Hoàng hậu nương nương khoan dung rộng lượng, không so đo với công chúa thứ xuất, mà ta thật sự cảm thấy quá bất công rồi, Phượng ca ca vốn nên cưới chính là nữ hoàng tương lai của Đại Thần chúng ta, kết quả lại vì bảo vệ cô công chúa không biết trời cao đất rộng mà uất ức cầu toàn. Phượng ca ca ưu tú như vậy, vốn có thể trở thành Thân vương phụ chính, tương lai còn có thể trở về Cao Dương làm những chuyện hần muốn, nhưng bây giờ tất cả đều tan thành bọt nước rồi ! Cưới công chúa thứ xuất cái gì cũng không có, hần còn có cơ hội trở về Cao Dương sao ?”

Ở phòng khách là một khung cảnh yên lặng, có người nhìn trộm, mắt thấy Lê Băng mặt không biểu cảm gì, cùng với vị biểu tiểu thư kia thật có tinh thần trượng nghĩa. Hoắc phu nhân ho khan hai tiếng, đang muốn lên tiếng hoà giải, một vị biểu tiểu thư khác lại lên tiếng.

“Thật là bất bình thay Trưởng công chúa, người phẩm hạnh đoan chính thật sự không đầu lại tiểu nhân vô liêm sỉ !”

“Trước kia không phải người mắng Trưởng công chúa ỷ thế hiếp người giành Phượng ca ca với người sao ?”
– Sao vào lúc này lại thay người ta ôm lấy bất bình ? Cái bất bình này thật đúng là rẻ mặt.

“Phượng ca ca mới thực sự là đáng thương nha ! Hoàng thất thì thế nào ? Hoàng thất thì có thể không giảng đạo lý sao ?” - Nàng mới là đang thật tâm chân thành bất bình vì Phượng Toàn, trên đời này liệu có ai sẽ sẵn sàng đến tình cảm của Phượng Toàn hơn so với nàng? - “Gả cho gà thì theo gà, gả cho chó thì theo chó, công chúa đến dân gian cũng chỉ là nàng dâu nhà người ta, ta hi vọng tẩu tử (chị dâu) đến lúc đó cũng đừng làm khó Phượng ca ca, ta chỉ thay hần nói ra lời thật lòng!”

“Người khi nào thì nghe hiểu được tiếng người vậy, lại còn có thể thay người ta nói lời thật lòng ?” Hoắc phu nhân vẻ mặt ngạc nhiên, mỗ biểu tiểu thư giận đến mức đập chân.

“Ta và Đại công chúa ý hợp tâm đầu, là ta muốn nàng đến tiền tuyến, đi theo ta !”

Hoắc Lỗi vừa nghe thấy không khí phòng khách không ổn lắm, lập tức đi kéo biểu ca tới, liền rất nhanh giảng thuật sơ lược lại một lần lời chính nghĩa của mỗ biểu muội, vì vậy Phượng Toàn vừa vào phòng khách liền đứng ở trước người Lê Băng, giống như Lão Ưng che chở cho chim non.

“Ta nghĩ Hoàng hậu nương nương mẫu nghi thiên hạ sẽ không thích có người đem cung Thái Bình đặc biệt nói thành chỗ đạo nhân thị phi, nếu có người cáo mượn oai hùm giả mạo lập trường của cung Thái Bình nói lung tung, để cho chủ tử thành Viêm Đế biết được, ta rất tò mò loại cung nô bịa đặt sinh sự ấy còn có thể ở lại cung Thái Bình được bao lâu ?”

Hần kéo Lê Băng, nói lời từ biệt với Hoắc phu nhân, trước khi rời đi lại nói: “Ngay cả khi ta trở thành Thân Vương phụ chính, Đại Thần cũng không nhất định thả ta trở về Cao Dương, trong lịch sử cho tới bây giờ cũng chưa có Thân vương và nữ hoàng chia tách làm hai nơi!” - Hạn biết rõ, theo điều kiện của Hi hoàng nói ra, nhiều nhất chính là vẽ cái bánh nướng lớn hơn so với thực tế. “Có thể trở về hay không xác định là ý trời, nhưng tối thiểu ta có thể lấy được nữ nhân ta muốn thành thân, ta rất sung sướng, không cần phải cảm thấy uất ức thay ta. Không bằng người nên cảm thấy uất ức thay mấy người trước kia người tự mình là đúng, đã làm tổn thương họ, xem ra vẫn còn tương đối thực tế một chút đấy !”

Hai người ra khỏi Hoắc phủ, Lê Băng cúi thấp đầu không nói câu nào, Phượng Toàn lôi kéo nàng đi tới chỗ rẽ dưới tàng cây mận, lại không nhận được vuốt ve cái gáy mảnh khảnh bởi vì nàng chải lên tóc mây mà để lộ ra, như thể trấn an động vật nhỏ vậy. “Không cần để ở trong lòng, sau này sẽ không gặp mặt các nàng ấy nữa !”

Lê Băng lắc đầu một cái. “Không phải nguyên nhân này !” - Một đám nữ nhân không có tính chất uy hiếp, bởi vì hàng ngày nhàn rỗi cho nên chỉ có thể xem Đông gia dài, Tây gia ngắn*, so sánh với quá khứ đối mặt với cung Thái Bình bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu đều có thể áp bức được họ không còn dặt dặt chân, cuộc sống bất ổn, lại vẫn còn muốn giả bộ nhân từ khoan dung, căn bản không tính là cái gì - “Thật xin lỗi, chàng còn phải nói láo bảo vệ cho thiếp !” - Đây không phải là làm hại Phượng Toàn tự thừa nhận cái tội Chủ soái mang nữ nhân vào trong quân doanh sao, vậy những cái tội danh “có lẽ có” mà đồng liêu đội lên trên người của hắn đều là thật sao ? Hạn rõ ràng là người hết sức có trách nhiệm, rất thích bảo vệ tướng lĩnh bộ hạ.

(*Đông gia dài, Tây gia ngắn: nhà phía đông dài, nhà phía tây ngắn, ám chỉ thích soi mói vào chuyện của người khác)

Lời của nàng khiến Phượng Toàn đau khổ trong lòng mà cười. “Ta không quan tâm. Ta hiện tại làm được công việc muốn làm nhất từ xưa tới nay, cười chính là nữ nhân yêu thích nhất, trên đời này người nào may mắn được như ta chứ ?”

Cho nên. nhịp tim Lê Băng cơ hồ lỡ một nhịp đập.

“Yêu thích” và “yêu”, khoảng cách rất gần chứ ? Nàng biết tình yêu của bọn họ còn chưa thành thực, dĩ vãng mỗi một ngày trôi qua, hẳn là thương nàng, thương hại nàng, cuối cùng có một ngày như vậy sẽ biến thành yêu chứ ?

Hắn sẽ yêu nàng chứ, mà nàng thủy chung luôn yêu thương hắn. Nếu như đây là trời cao bồi thường cho nàng, nếu như Phượng Toàn chính là hạnh phúc và khát vọng đời này nàng chưa từng bao giờ có được, như vậy Có lẽ nàng có thể để xuống tất cả oán hận, có lẽ nàng sẽ không còn muốn thù hận, chuyện đó đã sớm trở thành chuyện dĩ vãng, chỉ cần nhớ hắn, nhìn hắn, cùng hắn săn sóc lẫn nhau, cứ như thế sống vai, tay nắm tay bước cùng bước, vậy thì thật tốt đẹp?

Chợ đêm bắt đầu, Phượng Toàn định dắt tay nàng đi dạo ở chợ, còn mua một xâu kẹo đường cầu, bánh nhân đậu bên ngoài bọc hạt dưa, còn có củ từ và mã thầy tẩm nước đường, từng viên một được làm tinh xảo lại đẹp mắt. Hắn đưa cho Lê Băng, nàng ăn một viên, rồi sau đó gơ lên xâu kẹo đường cầu đút cho trượng phu cũng ăn một viên, hai người đem xâu kẹo đường cầu này chia ra mà ăn.

Cuộc sống gia đình của đôi phu thê bình thường tạm ổn, bởi vì rất đơn giản, cho nên cũng rất dễ dàng thỏa mãn.

Sau đó, Phượng Toàn còn buông lời, sau này hắn muốn đến Hoắc gia báỉ phỏng, nếu đám nữ nhân chỉ sợ thiên hạ không loạn kia cũng ở đây, vậy thì thứ cho hắn chọn ngày lành khác để tới cửa.

Khi tình thân bị bỏ lỡ, có thể sẽ tìm thấy được tình yêu, có lẽ đó là một sự bồi thường. Nếu như có thể vì vậy mà buông xuống những cơn ác mộng và oán hận kia thì tốt biết bao.

Nàng quả thật đã suýt chút nữa muốn buông xuôi, Phượng Toàn làm cho nàng tin tưởng, khi hai người yêu nhau ở bên nhau, bình thần thấy thỏa mãn thì trên thế gian này không có gì quan trọng hơn điều ấy. Những thứ oán hận kia, những thứ không cam lòng kia, hình như dưới sự che chở cùng thương yêu của trượng phu đã được vỗ yên rồi.

Vậy mà điều khiến Lê Băng trần trọc khó ngủ, lại đến từ sự giễu cợt như hình với bóng của cung Thái Bình.

Cung Thái Bình chỉ là Đông cung trong thành Viêm Đế, lại giống như nắm giữ toàn bộ thành Viêm Đế, nắm giữ sống chết cùng hỉ nộ ái ố của tất cả mọi người trong tòa thành to lớn đen tối. Không có bất kỳ bí mật nào có thể tránh khỏi sự giám thị của cung Thái Bình, không có một người nào đủ uy quyền để đảo lại chuyện đó. Nàng luôn cảm thấy được sự bất công, nàng đã xuất giá rồi, vậy mà cung Thái Bình vẫn không chịu buông tha nàng!

Không lâu sau, thành Viêm Đế truyền ra tin tức khiến Lê Băng bật cười. Khi đó Phượng Toàn không có ở nhà, nàng nghe tin tức do Lý ma ma nhận được từ trong cung thì cười đến toàn thân cũng run rẩy, không nhận được hai tay chống ở trên cạnh bàn. Trên bàn trà làm bằng gỗ Hắc Đàn được mài bóng đến mức có thể nhìn rõ được dáng người, bóng ảnh khuôn mặt nàng vờn vẹo giễu cợt tươi cười.

Hoàng hậu bị bệnh. Bệnh gì cũng không ai biết, ngược lại gần đây trong cung người người đều biết có một tiểu cung nữ dám lớn mặt đến bên Hi hoàng tự tiến cử hầu ngủ đêm, kết quả mang thai long chủng rồi.

Đế hậu nặng tình, nặng tình biết bao nhiêu, nặng tình tới độ lắng trì một nữ nhân khác đến chết? Nàng không biết. Nhưng nàng thật tò mò, những thứ nặng tình kia có thể địch nổi đối thủ so với hoàng hậu trẻ hơn mấy chục tuổi sao ?

Hoàng hậu tưởng rằng nàng chính là đối thủ oán hận nhất đời này, ai biết người trẻ tuổi mới tới lại nhanh hơn kẻ trước, uy hiếp khiến người ta ứng phó không kịp! Bà ta chắc là hận đến nổi thành bệnh chứ gì ? Có bao nhiêu con mắt nữ nhân nhìn chằm chằm vào vị trí bên cạnh Cửu ngũ chí tôn đây? Bà ta đề phòng một nữ nhân khác thay thế vị trí của mình, vậy mà mất đi một Lan phi, bà ta còn có thể đề phòng được những nữ nhân khác trẻ tuổi hơn, dung mạo xinh đẹp hơn sao? Ha ha ha ha ha ha ha.

Lê Băng cười đến rơi lệ. Vừa sáng khoái, lại cảm thấy bi ai.

Thực ra thì hoàng hậu cũng rất đáng thương. Đời này ước gì trượng phu trong mắt chỉ có mình, nhận định mình là duy nhất của hắn, thật vất vả, cái đình đáng hận trong mắt không nên xuất hiện ở trong tình yêu của bà đã mất đi, nào ai biết lập tức lại nảy ra một cái khác đâm vào trong thịt.

Mấy ngày sau, Lê Băng hồi cung làm giỗ cho Lan phi. Thật ra thì làm ở ngoài cung cũng được, nhưng nàng cố ý tìm lý do trở về, còn mặc vào chiếc áo bào cổ trần màu tím hoa văn đen óng lộng lẫy mà mẫu phi thích nhất, eo thon buộc thắt lưng hoa văn anh đào màu đen. Sau khi cưới mặc dù nàng trở nên ngọt ngào êm dịu đi một chút, nhưng so với quá khứ còn đẹp rạng ngời hơn người, mà nàng càng muốn mặc giống mẫu

phi, ngay cả đồ trang sức cũng là khuyên tai, dây chuyền Kim Cương Đen mà mẫu phi khi còn sống đã dùng — trước kia ở trên người mẫu phi, mặc dù đẹp đẽ nhưng cảm thấy có vẻ trầm lặng, hôm nay nàng như gió xuân hã hê, ở trên người nàng lại có vẻ quý khí mà hoa lệ.

Mặc dù không phải là do hoàng hậu sinh ra, nhưng theo lễ tiết, Lê Băng vẫn phải đến cung Thái Bình thỉnh an hoàng hậu. Cung nô lấy lý do hoàng hậu đang dưỡng bệnh, cự tuyệt không cho đi, Lê Băng của lúc này cũng không dễ dàng bị đuổi như vậy.

18. Chương 18

“Ta mang theo thuốc bổ để hiếu kính mẫu hậu đấy !” - Nàng vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, đẩy cung nô ra, mạnh mẽ xông vào cung Thái Bình. Cung Thái Bình tựa như vịnh hằng đối lập với cung Trường Lạc âm trầm vắng lặng, cột gỗ chạm trổ, gạch ngọc không thấy phai màu, trăm hoa nở rộ trong vườn, bầy bướm bướm bay khắp chốn, ánh mặt trời vàng nghiêng vẩy trên ngói lưu ly và cả trên tường ngọc lưu ly, khiến cả tòa cung điện cũng ngấm vào trong làn ánh sáng lóa, thụ cầm cùng ống tiêu bắt ngỡ tấu lên thanh âm của tự nhiên, chim hót líu lo cùng tiếng chuông gió khi bổng khi trầm, lúc này mới chân chính tương xứng là phủ của Thần Tiên trên trời, nhà của Đế vương dưới nhân gian, cho dù lời đồn là hoàng hậu bệnh nặng, giờ phút này, mọi thứ vẫn như xưa kia. Cảnh tượng này khiến tâm lý Lê Băng càng không thoải mái.

Thái Bình cung rộng bảy gian, sâu ba gian, tổng thể kết cấu gồm ba dãy, lớn gấp đôi so với cung Trường Lạc.

Lê Băng mặt lạnh, đi vào gian nhà trong, mặc dù cung nô cố gắng ngăn cản, nhưng nàng vẫn như vào chỗ không người đi đến sảnh phòng của tắm điện, hoàng hậu quả thật nằm trên giường không dậy nổi, tiếng ho khan thoảng chốc gặp gấp hơn.

Có lẽ nàng nên lui ra. Một khắc đó, Lê Băng thay đổi ý định, có chút mềm lòng, vậy mà đáng về mẫu phi trước khi lâm chung cũng đồng thời hiện lên trong đầu, dúi vào tim đau đớn thấu tận xương, sự cô lập không có ai để bầu vếu, bằng hoàng, bất lực, đến nay mỗi lần đều khiến nàng bật dậy từ trong cơn mơ, cái cảm xúc từ lâu đáng phải trở thành quá vắng vẫn cứ chà xát như trước kia khiến nàng nước mắt lã chã chực khóc thành tiếng, cho đến khi trượng phu ôm nàng dịu dàng trấn an, toàn bộ nỗi thống khổ ấy mới từ từ lắng đọng chìm dần. A! Mẫu phi khi đó bị bức đến nỗi ngự y cũng không nhờ được, nào có giống hoàng hậu, hàng ngày Thái Y Viện sai viện phán dẫn năm sáu tên thái y đến xem chẩn. Lập tức ánh mắt nàng lạnh lẽo, sải bước vọt vào tắm điện của hoàng hậu.

“Hài nhi vội tới thỉnh an mẫu hậu !”

“Ai đó?” - Hoàng hậu hoảng hốt từ trên giường ngồi dậy, vừa thấy Lê Băng, trong nháy mắt bà ta liền trợn to đôi mắt.

Lê Băng biết bà ta nghĩ rằng mình nhìn thấy được người nào, khuôn mặt già yếu trắng bệch như tờ giấy, hòa lẫn giữa đau khổ và không dám tin — Bà cho là bà cuối cùng cũng thắng, nữ nhân kia không còn có thể uy hiếp bà nữa, nhưng tại sao.

Cuối cùng, có vẻ là cũng nhớ được Lê Băng là ai, tất cả tâm tình chuyển thành tức giận.

“Ai cho người tiến vào?” – Bà ta đánh giọng trách cứ.

“Chắc là bọn cẩu nô tài nhân khi mẫu hậu bệnh nặng không ai quản thúc, ngược lại càng lúc càng lớn mật, lại dám chống đối ta, thế là Băng nhi liền tự mình tiến vào. Băng nhi nghe nói mẫu hậu bệnh nghiêm trọng, vội vàng trở về thành Viêm Đế thăm mẫu hậu, mẫu hậu đừng trách Băng nhi tới vội vàng nha!”

“Ai là. mẫu hậu của người hả? Khụ. Khụ. Người đâu.”

“Lời này đừng nên để cho phụ hoàng nghe thấy, mẫu hậu ạ. Ngài không phải là nhất quốc chi mẫu, vậy chẳng lẽ Ngũ Chiêu Nghi đó mới phải sao ? Hay là ngài hi vọng ta kêu Ngũ Chiêu nghi đó là mẫu hậu ?”

“Người. Không cần người tới ‘mèo vờ khóc chuột’. Người muốn nhìn cái gì ? Nhìn ta thất sủng à ?” - Hoàng hậu nở nụ cười - “Ta còn sống, nữ nhi của ta sẽ trở thành nữ hoàng, một Chiêu nghi nho nhỏ

ta cũng không để vào mắt!” - Dứt lời, phổi liền muốn ho dường như là một cơn ho khan kịch liệt, mượn dịp Lê Băng rót ly trà, bèn ngồi ở mép giường.

“Đúng vậy, nhưng long thể phụ hoàng còn cường tráng, Ngũ Chiêu nghi có lẽ sẽ sinh hạ hoàng tử như phụ hoàng vẫn mong đợi !” - Nàng nỉ non nói nhỏ, nhưng từng chữ như lưỡi dao, như Bụi Gai!

Hoàng hậu giận dữ, vung tay hất ly trà nàng đưa lên, ly trà lăn đến dưới giường vỡ nát vụn, nước trà dội ướt cái chăn cùng với xiêm áo của hai người. Lê Băng không hề cử động, kiêu ngạo trang bị lên khôi giáp xinh đẹp mà đâm dả thương người của nàng.

“Không tới phiên ngươi đến đây đắc ý ! Mẹ ngươi thua, ngươi cũng giống vậy thôi, đời này cũng chỉ có thể sống ở dưới bóng râm của đệ đệ, muội muội ngươi, ngươi đắc ý cái gì chứ ?” - Hoàng hậu vừa cười vừa ho khụ khụ.

“Đắc ý vì cuối cùng ta cũng có bạn, có lẽ Sương Hoa muội muội rất thích ý cùng nhau đợi ở dưới bóng râm chăng ?”

Hoàng hậu nảy sinh ác độc quăng cho Lê Băng một cái tát, vậy mà cuối cùng vì thân thể có bệnh, sức lực còn chưa đủ để làm cho Lê Băng thấy đau. Lê Băng ngẩng đầu lên, mắt đẹp cuồng loạn, bị khoái cảm trả thù thúc giục, nàng tiến tới gần hoàng hậu, dùng giọng nói âm độc, giấu cợt: “Thật đáng thương, sau khi mẫu phi ta ra đi, ngươi hẳn đã cảm thấy có thể thư thái đi ? Nhìn ngươi để hình biến thành bộ dạng già nua xấu xí này, ”

Tình cảnh hoàng hậu giá lâm cung Trường Lạc khi mẫu phi bị bệnh năm đó, đối với nàng mà nói cũng chỉ như ngày hôm qua, nỗi sợ hãi đó, nỗi khuất nhục đó, sự hèn mọn đó, sự bất đắc dĩ đó, nàng vĩnh viễn sẽ không quên!

“Ngươi cái gì cũng muốn đè mẫu phi ta xuống, nhưng ngươi tuyệt không nghĩ tới, cuối cùng lại thất bại bởi một kẻ thực chất cái gì cũng không bằng hai người các ngươi, nhưng là nữ nhân trẻ tuổi hơn ngươi phải không ? Ngươi có thể chèn ép kẻ địch của ngươi, nhưng kẻ địch thật sự có thể vĩnh viễn biến mất sao ? Phụ hoàng thật nên tới xem một chút, hoàng hậu của hần vậy mà biến thành bộ dạng tính tình này. Ta mới vừa rồi gặp được Ngũ Chiêu nghi, mặc dù không xinh đẹp như mẫu thân của ta, nhưng đẹp hơn ngươi nhiều, phụ hoàng cuối cùng sẽ nhớ về dáng vẻ ba thê tử của hần —— một người không kịp gặp mặt lần cuối cùng đã ra đi, nhiều năm qua nhờ hồng phúc của ngươi, hần thậm chí chưa từng thấy qua bộ dáng già nua của bà, nhưng bà lúc tuổi còn trẻ là mỹ nhân tuyệt thế, sau này mỗi khi hần nhìn thấy ta, sẽ nhớ tới bà; một kẻ hiện tại vừa đứng độ thanh xuân, hần hẳn là rất hoài niệm thân thể của nữ nhân trẻ tuổi; còn có một người, hiện tại lại như lão yêu quái, hơn nữa theo theo gian từng ngày từng ngày trôi qua sẽ càng trở nên kinh khủng hơn. Ngươi cảm thấy hần còn có thể hồi tâm chuyển ý sao ? Ta xem ra rất khó khăn nha.”

“Câm mồm !” - Hoàng hậu giống như nổi điên rồi, suýt nữa đánh về phía nàng, Lê Băng nhanh chóng lui lại, khiến hoàng hậu thiếu chút nhào tới dưới giường, may mà cung nô đỡ kịp thời, nhưng lại không cứu vớt được vẻ nhếch nhác cùng sa sút của nhất quốc chi mẫu.

“Mộ Dung Lê Băng !” - Tiếng nói trầm lạnh của Trường công chúa được cung nô hết sức khẩn cấp tìm đến ở phía sau nàng vang lên.

Lê Băng xoay người, mấy tháng không nhìn thấy, Mộ Dung Sương Hoa vẫn một thân áo bào tuyết trắng lộng lẫy như cũ, tóc dài chỉ đơn giản lấy trăm bạch ngọc buộc ở sau đầu, hơi thở vẫn lẫm liệt mãnh mẽ như cũ khiến nàng cảm thấy cực kỳ ngứa mắt.

Xem ra, người hoàng muội từ trước đến giờ luôn thủ thủ thủ thủ, tuyệt không đối xử nghiêm khắc với ai của nàng, lúc này cũng nổi giận đấy.

“Đuổi nàng đi. Đem nữ nhân kia đuổi đi.” - Hoàng hậu tựa như sụp đổ, đáng thương mà khóc lên, Mộ Dung Sương Hoa đi tới bên giường mẫu thân, ngồi xuống dịu dàng trấn an, kiên nhẫn giống như đối đãi với một đứa bé vậy.

Lê Băng lẽo lẽo nhìn tới trước, trong lòng nếu có đau đớn, cũng là bởi vì nàng nhớ lại mẫu thân trước khi mất. Đau đớn chứ ? Thương tâm chứ ? Nỗi bi thương của nàng khi đó, họ vĩnh viễn cũng không hiểu nổi!

Mộ Dung Sương Hoa lại nhìn tới Lê Băng, cùng bộ dáng mẫu thân nàng nhìn tưởng như hai người. Hoặc là nên nói, so với quá khứ Mộ Dung Sương Hoa tưởng như hai người, nàng mặt mũi lạnh nhạt, ánh mắt cũng là chán nản.

“Người đi theo ta, chúng ta nói rõ ràng!”

“Cuối cùng cũng có lời để nói với ta rồi hả ? Tỷ tỷ thật là được thương yêu mà thấy sợ hãi !” - Lê Băng cười lạnh, khinh thường học theo vẻ mềm mại khách sáo dối trá của nàng ấy, giọng nói vẫn lạnh nhạt như cũ.

Mộ Dung Sương Hoa dẫn Lê Băng đi tới nhà ẩm Lưu Ly trồng hoa. Điều này làm cho Lê Băng đối với Mộ Dung Sương Hoa càng đau hơn, hận hơn, cho dù là vào thời khắc này, nàng ấy đều có thể im lặng biểu thị công khai thắng lợi của mình, nàng ấy được nhận nhiều sủng ái.

Hắc Tường Vi và Bạch Tường Vi. Trắng làm thế gian hết thấy tự ti mặc cảm, đen chẳng khác nào xích sắt khổ đau và tuyệt vọng, bóng dáng một trắng một đen, thì ra là lúc này đây hai khóm bụi gai tụ họp lại ở bên trong thành Viêm Đế, nhất định không dung nạp lẫn nhau.

“Nếu như người nghĩ chính mắt thấy mẫu thân ta suy tàn, thỏa mãn tâm tư thù hận vụn vụn kia của người, người đã làm được. Nhưng mà ta lại cảnh cáo người, đừng cho là ta không thể làm khó được người !”

“Nữ Hoàng Bệ Hạ tương lai đã nghiêm túc nghĩ tới đối tượng tốt sau khi lên ngôi sao ?” - Lê Băng chậm chọc hỏi - “Chỉ là còn chưa biết được có thể chờ đến ngày đó hay không đây!”

Mộ Dung Sương Hoa yên lặng nhìn nàng. “Người cảm thấy ta sẽ cố kỵ miệng lưỡi hoang đường của thiên hạ mà để mặc cho người làm gì thì làm sao, vậy người cũng quá ngu ngốc rồi. Có quá nhiều biện pháp đối phó với người, nhất là thời điểm này quyền lực của ta so với người lớn hơn —— hay là trước hết người nghĩ thử một chút, ta có nên khai đao lấy đi người bên cạnh người trước không ? Vụ án mạng Vương thái y là bị người nào áp xuống đây ? Người cho rằng phụ hoàng cái gì cũng không biết ư ? Hắn không muốn người trở thành hung thủ giết người, nhưng nô tài bên cạnh người ngược lại là hình nhân thế mạng rất tốt. Nếu như người cho rằng đứa nhỏ trong bụng Ngũ Chiêu nghi có thể để cho ta mất đi cái gì, như vậy trước tiên người phải cầu nguyện nàng sinh hạ nam hài, mà nam hài này đừng tầm thường giống như người !”

Lê Băng hung hăng nhìn nàng chằm chằm.

“An phận đi, đừng đến chọc ta, nếu không người sẽ hối hận. Tương lai Phượng Toàn là thần tử của ta, người biết điều này đại biểu cái gì không ? Người diễn trò cũng giống Ngũ Chiêu nghi đều là một dạng vụng về, nàng vớt được cái danh hiệu Chiêu nghi, cũng không biết tương lai như thế nào, còn người thì sao ? Người có thể bảo đảm sẽ không bị thảm giống những nữ nhân thất sủng sao ? Dương dương hả hê tới để xem trò vui, lại không thấy rõ tương lai của mình, người không cảm thấy thốn thức sao ? Nếu đủ thông minh, hôm nay người cũng không nên tới đây !” - Mộ Dung Sương Hoa nói xong, lại khôi phục nụ cười rực rỡ thường ngày của nàng, bộ dáng dịu dàng ưu nhã, còn ra lệnh cho cung nô: “Đưa Đại công chúa rời đi !” - Miệng của nàng thốt ra, nghiêm nhiên đã là người đứng đầu gia đình, người cai trị một nước. Từ lúc vừa mới bắt đầu, thắng bại liền đã định.

Nàng là công chúa.

Mà nàng ấy là nữ hoàng.

Nàng không cam lòng! Nàng không cam lòng!

Lê Băng đứng ở trước mộ phần Lan quý phi trong khu lăng tẩm của Hoàng thất đến khi mặt trời lặn, nàng thủy chung cứ đứng thẳng đơ ở đó, phía sau cung nô cũng không dám quấy rầy nàng.

Nhiều năm chịu hết lạnh nhạt, sau khi chết đổi lấy một danh hiệu Quý Phi không quan trọng không mong muốn, còn phải trấn an hoàng hậu nhiều ngày cuối cùng mới được hạ chỉ, nói cho cùng, nữ nhân kia bại bởi một cô nương tuổi còn trẻ thì có cái gì đáng được đồng tình ? Nữ nhân đều biết về già, sợ nhất là hoa nở hoa tàn không người nào thương. Hậu cung chuyên sung mười mấy năm, Hoàng đế vì bà ta không hề nạp thêm phi tử mới nữa, trên thế gian liệu được bao nhiêu thiếu nữ có một nửa may mắn của bà ta, bà ta diễn bộ dáng đau khổ cho ai nhìn chứ ? Đến cuối cùng, còn có nữ nhi của bà ta, cái người chiến thắng cuối cùng đó tới uy hiếp nàng!

Là nàng ngu xuẩn, cho rằng cuối cùng cũng có thể thở hắt ra một hơi oán khí, vọng tưởng trong sự suy tàn của người khác tìm được báo thù và khuây khoả, nhưng cuối cùng chỉ thấy rõ ràng mình thật ra càng thêm đáng thương thôi.

Phượng Toàn tới đón Lê Băng trở về thì nghe nói nàng đã đứng ở trước mộ của mẫu thân cả một buổi chiều. Hắn không muốn nói nhiều, chỉ lấy cái dù vải bố che nắng đi tới phía sau nàng, chặn lại nắng chiều ngả về tây, đau lòng vì mặt trời chiếu vào nàng lâu như thế, mà nàng lại không có chút cảm giác.

Lê Băng cảm thấy phía sau có người tới, nhìn về phía hắn, tâm tư có chút hoảng hốt, giống như tự vậy khốn trong Luyện Ngục nay được quay trở lại nhân gian.

“Sắc trời không còn sớm, chúng ta về nhà thôi !” - Phượng Toàn lấy tay áo nhẹ nhàng thay nàng lau mồ hôi mờ mờ trên trán.

Người có thể bảo đảm sẽ không bị thăm giống những nữ nhân bị thất sủng sao ? Dương dương hả hê tới xem trò vui, lại không thấy rõ tương lai của mình, người không cảm thấy thốn thức sao ?

“Phu nhân ?” - Phượng Toàn thấy nàng sắc mặt trắng bệch, không khỏi có chút lo lắng.

Lê Băng cảm thấy hơi choáng váng, thân thể mềm nhũn nghiêng tới trước, thật may là Phượng Toàn đỡ được nàng.

“Đi mời thái y !” Phượng Toàn quay xung quanh hô lên, Lê Băng giật giạt vạt áo của hắn.

“Thiếp không sao !” - Nàng tựa vào trên người trượng phu, thật giống như chẳng qua là mệt mỏi chỉ cần nghỉ ngơi sơ qua, đôi tay lại không nhận được ôm vòng lấy hông của hắn, đôi gò má dán vào lồng ngực của hắn, cảm thụ nhịp tim đập và nhiệt độ của hắn.

Phượng Toàn từ trước đến giờ thích để nàng tùy ý làm nũng như thế, sau đó cũng không nói gì, giơ cái ô che nắng cho nàng, cứ để cho nàng dựa vào mà nghỉ ngơi một hồi.

Mộ Dung Sương Hoa cái gì cũng có, cho nên không hiểu nỗi sợ hãi của nàng, vài ba lời là có thể đánh trúng tâm cho nàng kinh hồn bạt vía, không hề có lực chống đỡ. Mà cái kiểu “Không hiểu” này càng làm cho người ta thật sự đau hận.

“Chúng ta về nhà thôi !” - Phượng Toàn nói, Lê Băng thuận theo gật đầu, để mặc hắn dắt tay đi ra khỏi khu lăng tẩm.

Hắn một đường vững vàng nắm tay của nàng, không buông ra. Nàng biết đây là toàn bộ thuộc về nàng. Nhưng, nàng có thể nắm chắc bao nhiêu đây ?

Đi ngang qua bên ngoài cung Thái Bình, tiếng đàn sáo gột sạch phiền não càng uyển chuyển du dương, thì càng giống như châm chọc nàng. Lê Băng chỉ muốn mau rời khỏi bất kỳ chỗ nào có điểm dính dấp với cung Thái Bình, nhưng Phượng Toàn đột nhiên dừng bước, nàng có chút không vui nhìn về phía hắn, lại thấy hắn ngẩng đầu nhìn lên phía trên.

Trên lầu các của cung Thái Bình, Mộ Dung Sương Hoa một thân bào phục lộng lẫy tuyết trắng, ở trên cao nhìn xuống bọn họ; hay hoặc là nàng chỉ có một phút cảm xúc hào hứng, lên cao nhìn phong cảnh xa xa.

Nhưng Phượng Toàn biết nàng nhìn thấy bọn họ. Hắn căn bản không biết ân oán giữa hai tỷ muội, hơn nữa Mộ Dung Sương Hoa cũng là nữ hoàng tương lai của Đại Thần, cho nên hắn vẫn hướng về phía nàng gật đầu một cái, coi như là chào hỏi.

Mộ Dung Sương Hoa cũng nhẹ nhàng gật đầu đáp lễ. Tựa như nữ hoàng tiếp nhận sự thăm hỏi của hạ thần vậy, dù nàng chỉ tùy tiện đứng ở chỗ cao, cũng nhất định coi như Thần Tử và lãnh tụ, lê dân không tự chủ được ngưỡng vọng, nó giống như nàng vừa sanh ra lập tức đã có được.

Mộ Dung Sương Hoa lẳng lặng nhìn bọn họ, tựa như trời cao lẳng lặng bề ngễ nhìn chúng sinh.

Lê Băng chỉ cảm thấy đó là một loại áp lực tồn tại khiến nàng không thở nổi, nàng chịu nhịn trong sự sợ hãi bèn nhón cùng thống hận.

Nàng có thể nắm chắc bao nhiêu chứ ? Tiếp tục nắm kỹ cũng không hơn được Mộ Dung Sương Hoa cao tại thượng, tùy thời có thể định đoạt tất cả thiên hạ kia ! Cái nàng đang có được, một chút nhỏ nhoi không đáng kể này, chính là toàn bộ hạnh phúc của nàng ! Nàng cam nguyện bỏ xuống tất cả chỉ cầu có được trọn vẹn, nhưng kẻ địch của nàng có thể dễ dàng tùy thời phá hủy nó!

Tâm sự của nàng nặng nề trên cả đoạn đường, bất giác hai người đã ra khỏi cửa cung. Phượng Toàn thấy chợ đêm đang náo nhiệt, nghĩ thầm hôm nay hai người đều ra ngoài, nếu trở về để cho phòng bếp chuẩn bị bữa tối cũng quá phiền toái, thế là liền nói: “Tối nay chúng ta ăn ở bên ngoài đi, thỉnh thoảng đi ra bên ngoài ăn uống ở tiệm cũng không tồi !”

Lê Băng cuối cùng cũng phục hồi lại tinh thần, Phượng Toàn nhìn vẻ mặt nàng hốt hoảng sắc mặt không tốt lắm, có chút bận tâm, một tay vuốt lên trán của nàng. “Nếu nàng mệt mỏi, không bằng chúng ta về nghỉ ngơi sớm một chút ?”

19. Chương 19

Lê Băng lắc đầu. “Không sao. Đi ăn tiệm đi, thiếp cũng muốn ăn tiệm !” - Nàng nhớ đến năm đó hần mang nàng tới tiệm ăn khu Nam thành ăn mì lạnh, bèn nói: “Muốn ăn mì lạnh !”

“Nàng đứng quá lâu tại khu Hoàng lăng, có nóng không ? Vậy ăn mì lạnh nhé !”

Bọn họ dùng cơm ở một tửu lâu được thiết kế theo phong cách ngoại quốc, vì vậy cũng rất nổi danh sang trọng. Vì vậy, cửa tiệm này cũng có nhiều con em quý tộc ra vào, bao gồm cả những kẻ quý tộc ngoại quốc tạm dừng chân tại Thiên Kinh. Phượng Toàn cũng không phải là người chưa từng đến Đại Tửu Lâu nổi tiếng, nhưng lại suy tính dù sao thì cũng không phải xuất thân nơi phố phường, chắc chắn sẽ ưu tiên lựa chọn cửa tiệm có quang cảnh thoải mái dễ chịu. Quảng thời gian Phượng Toàn dẫn binh, rất nhiều người Thiên Kinh chỉ nhìn thấy qua tướng mạo hần, mặc dù hiện tại, vẫn có rất nhiều người gọi hần là “Phượng Tướng quân”, dù sao coi như Phượng Toàn không còn là tướng quân, dầu gì cũng là hoàng tử, còn cưới công chúa, nếu như hần không tính là đại nhân vật, tại Thiên kinh cũng không còn bao nhiêu đại nhân vật nữa. Thế là tiểu nhị lập tức đưa cho Phượng Toàn một gian sương phòng còn trống, để tân nương không bị quấy rầy.

Lê Băng chú ý tới hoàng tử Tây Vũ quốc đang ở trong đó. Xem ra Hoàng tử ở tại Thiên Kinh trải qua những ngày thật không như ý, tiền của hần rất nhanh đã xài hết, đám người hần mang theo có một nửa là lính đánh thuê, bọn lính đánh thuê nhận tiền không nhận người, dù sao ở trên Thiên Kinh muốn tìm chủ tử dè dặt cũng dễ dàng. Chỉ là Tây Vũ vương tử không lấy được công chúa, trở về Tây Vũ quốc lại không kế thừa được vương vị, định nương nhờ Thiên Kinh một chút xem có thể kiếm được chút thành tựu gì hay không, dù sao còn có Trưởng công chúa chưa gả, nếu như có thể mò lấy được thân phận Thân vương phụ chính, vậy là có thể giải quyết hoàn toàn khốn cảnh của hần, cho nên dù nói cái gì hần cũng không chịu rời khỏi Thiên Kinh.

Tất nhiên chỉ là nghĩ mà thôi, Phượng Toàn xuất hiện khiến Vương tử Tây Vũ tương đối để ý, cho nên Phượng Toàn vừa vào tửu lâu, Vương tử Tây Vũ liền lớn tiếng nói: “Phò mã đại giá quang lâm !” Giọng điệu rất muốn soi mói châm chọc.

Đồng dạng là hoàng tử đến từ nước khác, Phượng Toàn này có thể làm tướng quân, cưới công chúa, thế mà hần lại bị Hi hoàng gạt ở một bên, bảo hần sao cam tâm cho được ? Mặc dù nói, có gọi hần nhập ngũ, hần cũng tuyệt không nguyện ý. Hần ở tại quốc gia của mình, đang không cần phải làm lính, còn bảo hần thay người khác đánh giặc ư !

Phượng Toàn vốn định quay đầu bước đi. Một mình hần thì không sao cả, nhưng không muốn Lê Băng cũng bị quấy rầy, do lão bản và tiểu nhị hết sức trấn an, hần cũng không muốn vì gây khó dễ cho những người dân này, cộng thêm An Đức Liệt hình như cũng an phận rồi, liền thôi.

Không ngờ bọn họ sắp dùng cơm xong thì tiểu nhị đưa tới một đĩa trái cây, nói là Vương tử Tây Vũ mời khách, nói xin lỗi vì khi nãy đã lỡ mồm. Phượng Toàn cảm thấy hơi kinh ngạc, nhưng không có cách nào để người ta đừng phải cái đình.

Sau đó, An Đức Liệt liền tới sương phòng khách sáo một phen.

Có lẽ cái vỏ não này cuối cùng cũng nghĩ đến, nếu như hắn còn vọng tưởng cưới Trưởng công chúa, tương lai hắn cùng với Phượng Toàn có thể là anh em cọc chèo —mặc dù bây giờ còn chưa phải, cho nên càng cần phải tạo mối quan hệ với “anh em đồng hao tương lai”, khách sáo kết giao, khẳng định với tình hình hiện tại của hắn, có đi tìm khắp thành Viêm Đế cũng không tìm đâu ra cơ hội lớn hơn !

Tuy nói An Đức Liệt thật sự không phải người đồng đạo (chung chí hướng) với Phượng Toàn, nhưng thật may là hắn cũng rất có sở trường ứng phó với loại con em quần là áo lụa giống như An Đức Liệt này, dù sao sau khi hắn đi tới Thiên Kinh, tiếp xúc nhiều nhất chính là loại người như vậy.

Lê Băng không nói nhiều, nhưng nàng ngược lại vì vậy biết được An Đức Liệt trước mắt ở tại một nhánh phố nào đó khu Tây thành —hắn cố ý nói khu Nam thành, bởi vì trong Thiên Kinh, đa số người có địa vị có thân phận đều ở Nam thành, hoàng tử hiển nhiên không muốn để người ta cho là hắn ở tại Thiên Kinh không nổi danh, phải bỏ khu nhà cấp cao phía Nam thành bằng lòng đến khu bình dân. Trên thực tế đây là cách làm sáng suốt nhất, dù sao hắn viễn xứ tha hương, nhưng chỗ hắn ở quả thật rất gần với khu Nam thành, dù gì thì Lê Băng vẫn nhớ kỹ địa chỉ.

Nhớ nó làm cái gì ? Lê Băng còn chưa hiểu rõ ràng, chỉ là trong lòng nàng mơ hồ bắt đầu nảy mầm một ý tưởng ngấm đen tối không thể nói rõ, nàng cần phải có thời gian ấp ủ, tính toán, An Đức Liệt nói không chừng sẽ chiếm một vai trò có ích.

Mặc dù từ bỏ quân hàm và quân chức, nhưng từ giai đoạn vẽ quy hoạch công trình đường dẫn nước đã bắt đầu tiến tới phần triển khai công trình trên thực tế, thời khắc thanh nhàn của Phượng Toàn coi như kết thúc. Sau khi tuyết tan hết, công việc điều tra thực địa ngay lập tức được triển khai như dầu sôi lửa bỏng, nhất thiết phải hoàn thành trước một khoảng thời gian khi mùa đông tuyết rơi bắt đầu, vì vậy hắn hầu như bận rộn đến đêm khuya mới trở về phủ.

Còn Lê Băng lại bắt đầu tiếp nhận lời mời đón của những người Sĩ tộc tại Thiên Kinh. Phụ nữ Đại Thần đã thành thân so với những quốc gia khác vẫn được tự do hơn, Quý tộc cử hành trà yến hoặc hoa yến, thỉnh thoảng phụ nữ đã thành thân cũng sẽ được mời, có vài quý phu nhân do thân phận trượng phu hiển hách, bận rộn công vụ, cho nên bọn họ vẫn được phép đơn độc tham dự. Phượng Toàn nghĩ thầm sau khi hắn bắt đầu bận rộn, Lê Băng có chuyện để làm cũng tốt, do đó thái độ cũng là ủng hộ.

Lê Băng lợi dụng những buổi xã giao này, tập trung tiếp xúc sứ giả và hoàng tử đến từ các quốc gia. Chuyện này vốn không phải là chuyện nàng am hiểu, nhưng nàng phát giác cũng không có khó khăn như trong tưởng tượng, có lẽ nàng có thiên phú phù hợp giao tiếp với nam nhân hơn là ứng phó với nữ nhân, giả vờ yếu ớt đúng lúc, giả trang đáng thương, làm bộ dụng tâm lắng nghe, nam nhân rất thích cắn câu kiểu bộ dạng này.

Thế là, lời đồn đãi nổi lên bốn phía.

“Gả ột phò mã đào hồ bần khó trách Đại công chúa muốn đêm đêm sênh ca, dù sao về nhà sẽ phải ngủ thấy một thân bần hời thoải !”

Ngày hôm đó một phần công trình được hoàn thành, thật ra thì Phượng Toàn không quan tâm đến thân thể nhếch nhác của mình. Trước kia ở Cao Dương, hắn còn từng nhảy xuống đồng ruộng học tập làm ruộng với nông phu cơ đấy. Đang muốn đi về nhà, lại chạm mặt mấy chiến hữu ngày xưa trong quân, hơn nữa chính là mấy cái vị liên hiệp vạch tội hắn dài một quyển, lục đục bất hòa với hắn khi đó.

Oan Gia Ngộ Hạp, không thể buông tha, Phượng Toàn tự biết bọn họ sẽ không nói ra lời tốt đẹp, bận bịu cả ngày chính hắn cũng không còn hơi sức tranh chấp với người khác, cộng thêm nhiều năm ăn nhờ ở đậu đã thành thói quen chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, thế là hắn nói: “Phượng mỗ một thân đơn bần, cũng không ngăn cản đường đi của các vị quân gia, để tránh mạo phạm !” - Hắn xoay người rời đi đường vòng.

“Đây là Du kỵ Tướng quân đã từng uy phong lẫm lẫm của chúng ta sao?” - Đám người kia cười to.

Khi công trình càng ngày càng bận rộn, Lê Băng cũng càng ngày càng thường tới đêm mới về, hai người thường trong một ngày không có cơ hội nói hơn nửa câu với nhau, do đó lời giễu cợt hoặc chuyện tốt rỉ tai

lại càng phát sinh nhiều hơn, càng thường xuyên xảy ra, mặc dù hắn không nói gì, nhưng đồng nghiệp tại bộ Công cũng nắm được rõ ràng, nụ cười trên và mặt tính khí dễ chịu của Phượng Toàn đã biến mất.

Thật ra thì nhân duyên của Phượng Toàn vẫn luôn không tệ, nhưng nhân duyên với người khác có tốt đến đâu cũng không phòng được những kẻ có thù tất báo, tiểu nhân oán ghen kia, hơn nữa loại người như hắn dường như cái gì cũng tốt, cũng không có thù hận với ai chính là loại người bị tiểu nhân oán hận nhất. Những kẻ đó gặp phải người hôm nay không có quan chức, thê tử lại như Hoa Hồ Điệp giống hắn, tất không thể thiếu được dừng lại mà chanh chua chế nhạo. Có người bất bình cho hắn, nhưng ý tốt thỉnh thoảng cũng sẽ trở thành nhiều chuyện, vì vậy Phượng Toàn ngoại trừ đối mặt với những kẻ bên ngoài thỉnh thoảng nhắm vào hắn giấu cột, người bên cạnh quá mức nhiệt tâm trần thuật hoặc hỏi thăm cũng gián tiếp tạo thành áp lực.

Hắn định tìm Lê Băng để nói chuyện, nhưng nàng về đến nhà cũng mệt mỏi, ngã đầu là lập tức ngủ ngay.

Huống chi, có lúc hắn cũng nghĩ vấn đề thật sự xuất hiện ở trên người Lê Băng ư ? Những người đó vốn thấy hắn sẽ không nói lời hay ho, cho dù Lê Băng cửa lớn không ra, cửa sau không gần, bọn họ thấy hắn cũng sẽ không khách khí mấy phần, ở Đại Thần những năm này, những việc giấu cột như thế hắn ứng phó còn coi như ít sao ? Nói cho cùng, khiến cho hắn cảm thấy không vui, chính là điều bọn họ ngụ ý châm biếm rằng hắn bị đội nón xanh lên đầu.

Hắn nên tin tưởng Lê Băng, không phải vậy sao ? Vậy là tình cảnh ấy duy trì trong suốt cả mùa hè, Phượng Toàn càng ngày càng trầm mặc, cũng càng ngày càng gầy gò.

Lê Băng cuối cùng cũng chú ý tới, đêm đó nàng ôm lấy người bên gối thì thấy thân thể hắn hình như gầy đi rất nhiều, đang ngủ cũng nhíu lông mày. Nàng nghĩ, bởi vì công sự quá bận rộn chăng ? Thế là hôm sau, nàng dậy sớm, hầm một chung cháo gà cho hắn, tuy có điều là cháy rụi.

Đương nhiên là thê tử quan tâm hắn. Phượng Toàn uống cạn chung cháo gà mùi vị dở tệ khét lẹt ấy, lộ ra nụ cười đã lâu không thấy xuất hiện.

Đáng tiếc Lê Băng lúc đó không ý thức được, nàng vốn nên dụng tâm đi bảo vệ nụ cười xiết bao trân quý ấy.

Cho đến khi gió Thu nổi lên, ngày đó Lê Băng một thân đất giá dáng điệu hoa lệ, tuyệt không thua kém trước bất kỳ một vị quý phụ Thiên Kinh nào - quần áo ba lớp gấm vóc màu trắng xám lông chuột, làn váy thêu bướm trắng, bên ngoài khoác đuôi chồn đen áo choàng lông vũ, trâm cài thành chuỗi kim cương trắng sáng loang loáng, không phải hậu duệ vương công quý tộc không thể nào đeo đẹp dễ được như vậy. Nàng rời khỏi dinh thự của một Quý tộc, nghĩ đến công trình đường dẫn nước vừa hay cũng ở gần đấy, liền muốn đi tìm Phượng Toàn, để cho hắn một kinh hi.

Thiên chi kiều nữ nào có thể nghĩ tới công trường có dáng vẻ gì ? Phượng Toàn bắt đầu chạy đến công trường thì nàng cũng ngày ngày chạy tới bữa tiệc của những quý tộc kia, trở lại phủ công chúa là lúc hắn đã sớm rửa mặt đi ngủ.

Nàng cau mày né tránh những đồng nước bùn, vì xe ngựa đi ngang qua mà làn váy bị bắn dơ bẩn một mảng lớn mà cảm thấy buồn buồn không vui, trong lúc đang cua quẹo lại nhìn thấy cảnh tượng tượng phu bị đám con em quý tộc mới vừa bắt chuyện với nàng tại bữa tiệc cười nhạo.

Nàng ngậy người tại nguyên chỗ.

“Nếu ta là Đại công chúa, ta tình nguyện đêm đêm quen với người lạ, cũng không muốn quay về bên cạnh một hoàng tử chui ra từ trong hố bùn, nghèo nàn đến ngay cả đất phong cũng không có !”

Từ trước đến giờ luôn hết sức ỉn nhẫn, Phượng Toàn nghe ra đây là thâm mắng Lê Băng giống như kỹ nữ, không thể tiếp tục gắng giữ tinh tảo được nữa, hắn ném vật nặng trên người xuống, nhanh chóng níu lấy váy áo đối phương.

Thấy hắn cuối cùng cũng tức giận, đồng nghiệp ở bộ Công cũng kiềm chế không được, mấy trang hán tử lưng hùm vai gấu đi tới phía sau người Phượng Toàn, bẻ ngón tay, xoay xoay cánh tay, rất có vẻ muốn xem kẻ nào định mạo phạm một phần khí thế của bọn họ.

Đám con em quần là áo lụa đầu thế nào là đối thủ của những hán tử quen làm công việc nặng nhọc ? Hơn nữa nếu nói bọn họ là “Công phu”, tức là kỹ sư cao cấp và thợ thủ công kỹ thuật tại bộ Công của Đại Thần, cũng không phải lao công cấp thấp bình thường ăn không ngon cũng mặc không đủ ấm, nếu không cũng từng người một sẽ không có bắp thịt cuộn cuộn giống như một gã võ biên. Trên thực tế, quân nhân Đại Thần giải ngũ vào làm trong bộ Công đúng là không ít.

Trận tranh cãi này, Phượng Toàn buộc nam nhân miệng phun ra lời lẽ ác độc phải nói xin lỗi, coi như là đi dẹp loạn, bọn họ dám nói năng lỗ mãng, lại không dám động thủ, chẳng qua là không ngờ tới Phượng Toàn sẽ thật sự tức giận thôi. Ai cũng biết Phượng Toàn đã từng là Du kỵ Tướng quân, bọn Quý công tử này thường ngày chơi bời lêu lổng, nếu thật bị đánh đến gần chết, cũng chưa chắc có năng lực làm hại Phượng Toàn thân là phò mã.

Lê Băng núp ở góc đường nhìn thấy cảnh này, trái tim giống như có cục đá đè ép khó chịu, nàng đột nhiên ý thức được rằng bản thân dùng bộ dáng này đi gặp Phượng Toàn, cũng chính là lộ rõ nàng là một người có dáng vẻ không thích hợp làm thê tử mà thôi! Thế là nàng vội vàng xoay người, mượn xe ngựa, một mình trở lại phủ công chúa.

Nàng nhổ hết tất cả trâm ngọc trai trên đầu xuống, thay ra một thân hoa phục, rửa sạch son phấn trên mặt.

Tôi tớ tiến lên bấm báo, trong phòng bếp đã chuẩn bị xong bữa tối. Nàng đột nhiên nhớ tới, ngoại trừ chung cháo gà cháy thành than, ngay cả việc tối thiểu rửa tay nấu canh cho hán nàng cũng chưa từng làm.

“Ma ma dạy ta nấu canh đi !”

Lý ma ma kinh ngạc.

“Trước làm món đơn giản nhất, có thể làm tốt trước khi Toàn ca ca trở lại ấy !”

Vậy cũng chỉ có. Canh trứng mà thôi.

Ngày đó, Phượng Toàn về nhà, nhìn thấy Lê Băng cũng ở nhà, mặc dù có hơi kinh ngạc, nhưng không nói gì, dù sao mỗi ngày xây dựng công trình thật sự không thể thoải mái nhẹ nhàng như so với luyện binh.

Lê Băng vốn nghĩ rằng hán sẽ nói vài điều hoặc ám chỉ chút gì đó, tỉ như chuyện mà nàng nhìn thấy. Nhưng hán chỉ cúi đầu ăn cơm, hiếm khi mở miệng, cũng chỉ hỏi nàng hôm nay cảm thấy như thế nào, cái khác không nói tới một chữ, vẫn bình thường như quá khứ.

Lê Băng lặng lẽ nghĩ, có lẽ chuyện đó đã không phải là lần đầu tiên xảy ra ? Nhưng nàng cũng không biết có nên mở miệng hỏi chuyện công việc của hán chẳng, sợ hán nhớ tới sự vũ nhục của những người đó.

Nàng cảm thấy thất bại, thêm vào đó là cảm thấy tự trách đối với sự thiếu trách nhiệm của mình.

Cho đến khi Phượng Toàn uống canh thì tinh thần nàng mới dâng lên, nhìn hán yên lặng uống hai ngụm, dừng lại một chút, sau đó tiếp tục uống. Nàng thấp thỏm hỏi: “Vị canh thế nào ?” – Món cháo gà lần trước bản thân nàng không uống tới, nhưng trượng phu uống cạn sạch, chắc hán cũng tạm ổn đi ?

Phượng Toàn không nghĩ đến canh là do nàng làm: “Quên để muối !”

“Hả ?” Sao lại như vậy ? Nàng dựa theo lời ma ma dạy. Ồ, nàng cho rằng ma ma sẽ nêm muối, cho nên.

Bởi vì đã có kinh nghiệm uống được món cháo gà cháy trước kia, Phượng Toàn nhìn thấy bộ dáng thê tử, đột nhiên lĩnh ngộ. “Canh do nàng làm ư ?”

Lê Băng như thể tiểu cô nương làm việc gì sai vậy, cúi đầu, chỉ cảm thấy quá xấu hổ.

Phượng Toàn cảm thấy trái tim mình ấm áp, nhin cười không được. “Vừa hay, hôm nay ta không muốn uống canh mặn !” - Hán lại mức thêm một chén to.

Lê Băng nhìn trượng phu mà cảm thấy thật đau lòng. Nàng vì Phượng Toàn bảo vệ cho nàng, tự mình nuốt hết nỗi uất ức mà đau lòng, nhưng không biết rằng kể từ sau khi bọn họ dần dần giảm bớt sự tiếp xúc gần gũi, đó là lần thứ hai Phượng Toàn thật lòng dâng lên nụ cười.

Nồi canh này, Phượng Toàn uống cạn sạch sẽ. Lê Bằng sau mới biết có thể trực tiếp bỏ thêm muối vào.

Nàng có một đoạn thời gian thật dài không đi xã giao nữa, thật ra thì ngoan ngoãn đợi trong nhà, học tập làm sao để xử lý việc nhà, đủ làm nàng bận rộn ngất trời rồi.

Có một hồi, phủ công chúa ngày ngày đều xảy ra tai nạn, không phải bình hoa vỡ tan, thì chính là nồi vỡ niêu thủng đáy. Nhưng Lê Bằng cũng phát hiện ra, Phượng Toàn chẳng những bị nàng cho ăn mấy cái món không thể nuốt nổi để vỗ mạp một chút, vậy mà nụ cười trên mặt cũng trở về.

Nàng cũng không phải là yêu thích những buổi xã giao kia, mà là. Lê Bằng siết chặt mật thư do hoàng tử Tây Vực gửi cho nàng. Hắn đã thay nàng tìm đủ số quân, mặc dù đều là Đông Bình, nhưng có tiền của nàng và người của hắn, thiết nghĩ để đạt tới yêu cầu của nàng cũng không khó, điều kiện tiên quyết là bọn họ phải có thể đến gần Mộ Dung Sương Hoa. An Đức Liệt thấy nàng hồi lâu chưa xuất hiện tại mấy bữa tiệc kia, hỏi nàng có phải nghĩ đổi ý rồi chẳng?

Ở trên bếp, món canh nàng nấu cho trượng phu đã xong. Lê Bằng đem thư vút vào trong lửa, tạm thời không muốn trông nom, trước mắt, việc đưa canh cho Phượng Toàn đang ở trong thư phòng quan trọng hơn. Nàng lấy cái chén sành đặt ở trong nước đá để ướp lạnh, mặc dù tay bị bỏng đã nổi vết phỏng nước, nhưng nàng cũng không thêm để ý. Đêm đã khuya, nàng cho tất cả đầy tớ đi nghỉ ngơi, hiện tại nàng nấu canh tối thiểu có dáng có hình rồi, vào ban đêm Phượng Toàn còn muốn nhìn lại một lần nữa biên bản công trình, nàng muốn tự mình làm toàn bộ quá trình nấu canh cho hắn.

Chú thích:

Sênh: là loại nhạc cụ cổ, có 2 cách giải thích cho loại nhạc cụ này. Một làm bằng hai miếng gỗ dùng để gõ nhịp tiếng nô còn gọi là phách - theo Wikipedia của . Loại thứ hai là làm bằng quả bầu, khoét 13 lỗ, cắm vào máng đồng thổi ra tiếng. Ở đây chính là loại thứ 2

Hoa Hồ Điệp ý chỉ những người phụ nữ lả lơi, diêm dúa, ong bướm

20. Chương 20

Lê Bằng bưng canh vào thư phòng, Phượng Toàn vừa thấy nàng liền buông công việc trong tay xuống.

“Sao còn chưa ngủ?” - Hắn nhìn thấy nàng cẩn thận bưng canh, cười vươn tay ra tiếp nhận, sợ nàng bưng không cẩn thận sẽ nóng tay.

“Cho ta à?” - Hắn không buồn xin chút nào phô bày biểu hiện mong đợi của mình.

“Còn hơi nóng, uống từ từ thôi!”

Trong thư phòng vốn có hai cái án thư, hai người bọn họ mới thành thân vào mùa đông, khi đó công trình còn chưa bắt đầu, thường cùng nhau vui ở trong thư phòng —— đọc sách thì cũng có, chỉ là tân hôn như đôi chim yến, hai người dính lấy một chỗ, dĩ nhiên đọc sách là thứ yếu rồi, đại đa số thời gian, Lê Bằng không phải ngồi tại thư án của mình, mà là ngồi ở trên đùi trượng phu. Thế là vào lúc này, Phượng Toàn muốn uống canh thì đã thuận tay kéo nàng ngồi trên đùi của mình, vừa uống vừa sàm sỡ, cả ngày mệt nhọc đều quên sạch.

Lê Bằng vốn định mắng hắn không đứng đắn, đồ trên bàn lại làm cho lòng nàng rung lên. “Đây là.”

“Hả? Đây là cơ mật, nhưng mà cho nàng xem một chút cũng không sao. Bản địa đồ dự án cải tạo đường nước ngầm trong lòng thành Viêm Đế, đây là cái cũ, sang năm sẽ khởi công thay đổi một bộ phận, phụ hoàng không yên lòng để người ngoài làm bên giao cho ta, cho nên sang năm vị trí nhiệm vụ của ta là giám sát và quy hoạch, đến lúc đó thời gian ở nhà với nàng sẽ tương đối nhiều!” - Hắn nói xong nhéo má của nàng.

Mặc dù không hiểu công trình, nhưng Lê Băng cũng đại khái hơi nhìn ra, trên bản đồ đúng là mặt bằng địa hình thành Viêm Đế, nàng nhận ra cung Thái Bình, cung Trường Lạc, cũng nhớ lại trong cung quả thật có vài lỗ thủng đã bị khóa lại hoặc không được khóa. Thì ra là đó là đường nước ngầm!

Ý niệm hắc ám ẩn núp thật lâu một lần nữa xao động.

Phượng Toàn không biết thế tử đang suy nghĩ cái gì, hắn thỏa mãn uống canh, nắm lên bàn tay nhỏ bé của nàng vuốt vuốt, lại nhìn thấy trên mười ngón tay vừa có vết phỏng nước vừa có vết thương, làm cho hắn không đành lòng đến tột cùng. Hắn cầm chặt bàn tay nhỏ bé, để thìa xuống, kéo nàng đứng dậy.

Đắm chìm trong suy nghĩ của bản thân, lúc này Lê Băng mới phục hồi tinh thần, chỉ có thể mặc cho Phượng Toàn lôi kéo nàng đến bên cửa sổ ở một góc khác của thư phòng, ngồi ở trên giường La Hán, để hắn lấy ra gói thuốc trị thương trong rương, nhẹ nhàng băng bó cho nàng.

“Còn đau không ?” - Hắn đang cầm tay ái ân, cẩn thận bôi thuốc.

Thuốc bôi ở trên vết thương có chút xót xót, nhưng Lê Băng không nỡ rút tay về, nàng sưng sờ nhìn trượng phu, thật ra thì những vết thương này chưa từng khiến nàng cảm thấy uất ức, vậy mà hắn lại tỏ vẻ đau lòng.

Phượng Toàn không nghe thấy nàng trả lời, sợ là nàng đau nên không nói ra lời, ngẩng đầu lên, lại thấy nàng hốc mắt hồng hồng mà nhìn chăm chăm vào hắn, hắn gom lại đôi bàn tay nàng ở trong lòng bàn tay của mình, đỡ lấy phía sau đầu của nàng, để cho nàng gối lên bờ vai của hắn.

“Không làm quen cũng đừng miễn cưỡng, có nàng ở bên cạnh là được rồi, có phu nhân và thiên kim nhà quan lại nào cần tự mình nấu dầu ? Ta hiểu rõ tâm ý của nàng mà !”

“Không phải như vậy, thiếp không hề ghét làm những thứ này !”

“Như vậy. Là có người khi dễ nàng rồi hả ?”

Lê Băng giống như có vẻ hơi mệt, định nương nhờ trên người trượng phu.

Chờ đứa bé của Ngũ Chiêu nghi ra đời rồi hãy nói, có lẽ cuối cùng Mộ Dung Sương Hoa cũng không có khả năng thừa kế đế vị. Hiện tại nàng chỉ muốn vui ở trong ngực trượng phu nghỉ ngơi thật tốt, tận tình hưởng thụ cùng trải nghiệm hết thấy những gì nàng đang có.

Hết thấy đều thật mong manh.

Ngũ Chiêu Nghi sắp thai.

Gần tới khi lâm bồn thì lại sinh non, không những không có hoàng tử, Ngũ Chiêu Nghi cũng rong huyết mà chết. Điều đó khiến Lê Băng tin tưởng chuyện này không thoát khỏi có liên quan đến cung Thái Bình và hai người mẫu - tử ấy!

Họ lúc này ngay cả hoàng tự cũng có thể giết chết, tương lai sau khi lên ngôi còn có cái gì là không dám ra tay đây ? Lê Băng cảm thấy một nỗi sợ hãi mà trước nay chưa từng có. Nàng tốn mấy đêm liền để vẽ ra tấm địa đồ đường nước ngầm của thành Viêm Đế Thành, mỗi đêm cũng tốn rất nhiều tâm trí để trượng phu mệt mỏi trước rồi ngủ thật say — thể lực của người xuất thân võ tướng thật sự giầy vò nàng đến là thảm hại, cho nên phải động chút tay chân tới món canh của hắn, nàng xin đại phu ít thuốc an thần giúp ngủ ngon, thậm chí dù sao trượng phu thực sự cũng cần ngủ thật ngon, nghìn cân vạn giao phó, xin đại phu không nên gây tổn thương đến sức khỏe của trượng phu.

Sau đó, nàng lấy địa đồ đường nước ngầm giao cho An Đức Liệt. Nàng hiểu rõ rằng khi nào thì việc canh gác tại thành Viêm Đế buông lỏng nhất, cũng rất rõ ràng những vị trí trạm gác, nàng đã đánh dấu toàn bộ phía trên đầu trang.

Sau khi Ngũ Chiêu Nghi ra đi thì đến lượt hoàng hậu.

Lê Băng thật sự rất muốn cười, sau khi giải quyết xong chuyện giầy vò nội tâm lập tức đi gặp Diêm Vương, chắc chắn là phúc báo đã kiệt rồi hả ? Hai đại tang lễ này đủ khiến thành Viêm Đế ‘long trời lở đất’, Lê Băng cũng nhân cơ hội an bài không ít Dong Binh (lính đánh thuê) xâm nhập vào thành Viêm Đế, nằm vùng trong Ngự Lâm quân. Hi hoàng mất đi hoàng tử, lại mất đi hoàng hậu, ngay cả tiểu thế non trẻ cũng

không còn, ý chí sa sút vô cùng, bản thân cũng bị bệnh không dậy nổi, Mộ Dung Sương Hoa không thể phân thân, nàng là Đại công chúa dù đã xuất giá nhưng chuyện “Chia sẻ ưu phiền” giúp người nhà, làm những chuyện điều động nhân sự này, tất nhiên sẽ không có người truy cứu hay trách cứ.

Tiếp đó, trước khi mùa đông của năm ấy bắt đầu, Mộ Dung Sương Hoa mất tích. Thành Viêm Đế không cho tin tức bị lộ ra ngoài, nhưng Mộ Dung Lê Băng biết An Đức Liệt đã thành công.

Nàng kiên nhẫn chờ đợi mấy ngày, đến khi Hi hoàng cuối cùng cũng lo lắng hạ lệnh xuất binh, đồng thời dán bố cáo, treo giải thưởng cho dũng sĩ nào tìm được công chúa, cũng gấp rút cho đòi Phượng Toàn và Tể Tướng vào cung tạm thời thay hấn xử lý cung vụ cùng chuyện triều chính.

Hi hoàng đối với Phượng Toàn tin tưởng vượt ngoài dự đoán của Lê Băng, cũng càng làm cho nàng cảm thấy bất bình —— nàng không phải muốn so đo với trượng phu, mà là Hi hoàng hành động khiến nàng rất tin rằng: Hi hoàng có lẽ coi Phượng Toàn là con rể của hấn, nhưng lại không coi nàng là nữ nhi ! Nàng từ nhỏ đã cố gắng học tập thống trị quốc sự, nhưng trong suy nghĩ của phụ thân, ngay cả so với người con rể không phải là ruột thịt nàng cũng không hơn được!

Nhưng nàng vẫn kiềm nén xuống, tỏ ra như không có việc gì theo trượng phu vào cung tìm hiểu tình hình, biết tất cả đều ở trong kế hoạch —— mặc dù nàng không ngờ tới trượng phu sẽ bị triệu gấp vào cung, nhưng điều này cũng không làm trở ngại kế hoạch, hơn nữa càng dễ dàng hơn cho nàng, nàng lấy mặt Ngọc Tỷ Truyền Quốc thì ai cũng không phát hiện ra.

Hôm sau, Lê Băng mặc áo cung bào màu đen tuyền, đầu đội kim quan, cưỡi ngựa câu (ngựa non 2 tuổi) đi giữa đám Dong Binh ẩn giấu vũ khí túm tụm xung quanh, nhờ vào lí do “trợ giúp” trước kia mà an bài nhân mã nằm vùng trong Ngự lâm quân, quang minh chánh đại tiến vào thành Viêm Đế.

Không có cung Thái Bình và đôi mẫu – tử kia, xem ra thành Viêm Đế đột nhiên trở nên thật đáng yêu ! Lê Băng mang theo đám Dong Binh xông thẳng vào tấm cung của Hi hoàng, lúc Phượng Toàn chạy đến cũng chỉ có thể bị Ngự Lâm quân cản ở ngoài cửa.

“Người.” - Hi hoàng nhìn đại nữ nhi một thân áo bào màu đen, mặt mũi am trầm lạnh lùng, khiến hấn kinh ngạc chính là phía sau nàng có đám quân nhân đeo bội kiếm, hiển nhiên không phải là Ngự Lâm quân!

“Băng nhi thỉnh an phụ hoàng, thuận tiện. Xin phụ hoàng soạn chỉ !” - Lê Băng lấy ra ngọc tỷ, đám Dong Binh phía sau lập tức lấy ra giấy vàng viết chiếu thư và bút mực.

Hi hoàng mặc dù đang có bệnh, lại vẫn rất tỉnh táo. “Phượng Toàn đâu ?”

Lê Băng nghe Hi hoàng hỏi như thế, ánh mắt bỗng chốc trở nên hung dữ, lại nhẹ giọng thông thả từng chữ một đáp lại: “Ngài tình nguyện để một người khác họ tới tạm thay giải quyết chính sự, cũng không chịu tin tưởng ta, Băng nhi thật muốn biết phụ hoàng ngài đến tột cùng có bao nhiêu điều hận ta đây?”

Hi hoàng thật sự không nghĩ đến, rằng, hấn quyết định để Phượng Toàn tạm thời thay mặt xử lý triều chính lại khiến Lê Băng hiểu thành “Hận”.

Hấn vô tình coi thường đại nữ nhi của mình, nhưng nàng quả thật thiếu hụt tầm nhìn xa trông rộng, mặc dù nàng vẫn rất cố gắng, muốn bù chỗ thiếu sót của mình, nhưng so sánh ra, Phượng Toàn không chỉ quen thuộc hơn với việc quân chính và nội vụ so với nàng, hấn còn là người lãnh đạo trời sinh.

Hi hoàng mặc dù hiểu truyền thống vương thất Cao Dương chỉ để cho trưởng tử thừa kế vương vị, là vì sự an bình lâu dài của vương thất, nhưng chỉ có thể may mắn Phượng Toàn cuối cùng sẽ ở lại Đại Thần, dốc sức vì Đại Thần. Hấn cũng không phải vô duyên vô cớ để một người ngoài tiến vào quân đội Đại Thần, mà là ngay từ ban đầu đã có lòng lôi kéo Phượng Toàn, hơn nữa cũng thực sự tin tưởng năng lực của hấn.

“Ngay cả đạo lý “dẫn sói vào nhà” giản đơn thế này cũng không biết, để mặc cho cửa thành Viêm Đế bị mở toang, còn trách trẫm không tin tưởng người ư ?” - Hi hoàng quả thật muốn giận đến lỗ tai bốc khói. “Có ai không !”

“Không cần kêu, tất cả Ngự Lâm quân đều nằm trong lòng bàn tay của ta !” - Ít nhất cũng là một phần lớn.

Hi hoàng cuối cùng cũng hiểu, Lê Băng đã có chuẩn bị mà đến, hơn nữa chuyện mà nàng sắp sửa làm, có lẽ so tội ‘đại nghịch bất đạo’ còn đáng giận hơn. “Người muốn làm gì?”

“Xin phụ hoàng soạn chiếu thư truyền ngôi !”

“Nhưng Sương Hoa đang mất tích !” - Nhắc tới trường nữ dòng chính không rõ tung tích, lời nói của Hi hoàng càng tràn ngập sự lo lắng, thấy vậy, Lê Băng càng thêm tức giận trong lòng.

“Dạ, cho nên Băng nhi cần phụ hoàng đem ngôi vị hoàng đế truyền cho ta, Mộ Dung Lê Băng !”

Hi hoàng nhìn chằm chằm đại nữ nhi, một hồi lâu, đột nhiên nở nụ cười. “Người tính học người ta bức vua thoái vị ?”

“Phụ hoàng cảm thấy buồn cười sao ?” - Lê Băng đè nén tức giận.

“Người nghĩ người ở đây chơi đùa với mấy kẻ bợm rượu sao ? Học theo người ta bức vua thoái vị ?” - Mang theo một đám Dong Binh (lính đánh thuê) đi vào nhà mình, ép Lão cha nhường đế vị. Đến tột cùng là nàng có biết năm đó bộ Công của đế quốc để bảo đảm thành Viêm Đế vững như thành đồng đã mất bao nhiêu khổ tâm hay không ? Hôm nay để người ngoài đi vào cửa tìm hiểu thấu đáo thành Viêm Đế Thành, từ nay về sau còn có người Hoàng đế Đại Thần nào có thể an ổn ngồi trên đế vị ?

Theo ánh mắt ra hiệu của Lê Băng, Dong Binh ở hai bên rút ra lưỡi đao sáng loang loáng, đặt ở cần cổ Hi hoàng.

“Lớn mật!”

“Băng nhi chỉ để cho bọn họ nhắc nhở ngài, những lưỡi đao của mấy kẻ bợm rượu này là thật !”

“Mang theo một đám lưu manh tới mà muốn ép trăm truyền ngôi cho người sao ?”

“Phụ hoàng nghĩ đến thù chết chứ không chịu khuất phục sao ?” - Lê Băng cười mỉa mai, sắc mặt của Hi hoàng lại lúc trắng lúc xanh. Quả thật còn có cái gì uy hiếp hơn so với điều này ?

Nhưng Lê Băng tiếp tục nói: “Nếu như phụ hoàng cảm thấy chỉ dùng tới an nguy của ngài để uy hiếp còn chưa đủ, xin mời ngài. Suy nghĩ một chút về an nguy của nữ nhi bảo bối của ngài đang như thế nào ?”

Lê Băng nói đến lời cuối cùng thì dường như là ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, tinh mắt, Hi hoàng đột nhiên không cách nào để cố ý không coi đại nữ nhi mà hấn chưa từng cho rằng có thể gánh được trọng trách là không quan trọng nữa, bởi vì trong nháy mắt hấn không chỉ hiểu trường nữ mất tích là do ai thiết kế ra, quan trọng hơn là.

Hận ý của Lê Băng sao lại vận vẹo đến vậy ? Khi hấn còn không nghĩ tới sự ghen ghét này sẽ đưa tới bất kỳ sóng gió gì, nhiều nhất cũng chỉ là hậu cung tranh giành tình nhân, không ngờ Lê Băng lại hận đến mức hi vọng muội muội và phụ thân của nàng cùng nhau biến mất !

“Sương Hoa mất tích là do người làm?” - Hấn hi vọng mình suy đoán sai.

Lê Băng mỉm cười, ánh mắt lạnh hơn. “Cuối cùng cũng biết căng thẳng ? Ngài quả thật thương yêu nữ nhi bảo bối của ngài !”

Hi hoàng hít sâu một hơi, hấn biết giờ phút này dù có bất kỳ lời giải thích nào cũng không trừ khử được oán hận của đại nữ nhi đối với hấn, nói hối hận cũng quá là giả dối ngụy biện, chỉ là hấn vẫn không muốn Lê Băng hận sẽ khiến nàng làm ra chuyện bức vua thoái vị.

Quá khứ, là vì để hoàng hậu an tâm, hấn cho rằng hấn không hề có lỗi với người nào, dù sao những đối đãi với Lê Băng thân là công chúa nên có cũng không thiếu một chút nào. Cao Dương vương lựa chọn trực xuất con thứ để bảo toàn sự thái bình ảo ảnh cho vương thất, hấn cũng lựa chọn đối xử lạnh lùng đối với sự chờ mong của đại nữ nhi thứ xuất, để ngay cả nàng mà hoàng hậu cũng không bỏ qua. Hấn biết là phụ thân, hấn đã không làm tròn bổn phận, nhưng hấn sẽ không vì vậy mà ép Lê Băng hiểu cũng là vì bảo toàn cho nàng, dù sao cũng do hấn lựa chọn dễ dàng tha thứ cho sự ghen tuông của hoàng hậu. Năm xưa, hoàng hậu không chừa thủ đoạn nào đánh đuổi người thân là hoàng trữ lúc đó đã dâng thiệp cho hấn, Lan phi bởi vì đã sinh ra Lê Băng mà không thể không giữ lại. Sau khi Lan phi chết, mỗi khi hấn nhớ tới ngày đó, đại nữ

nhì với dáng vẻ oán hận đứng trước cửa cung, đã biết Lê Bằng đời này sẽ không thể nào tha thứ cho hắn, chẳng qua hắn tiêu cực mà nghĩ: dù sao nàng cũng xuất giá rồi, một ngày nào đó oán hận đối với cha mẹ sẽ dần dần phai đi, dù sao nàng cũng có gia đình của mình.

“Người có thể hận trăm, cần gì phải dính tới Sương Hoa ? Nàng chưa làm qua chuyện thật có lỗi với người !” - Hắn chỉ sợ, cuối cùng hắn sẽ phải đối mặt với chuyện không muốn gặp nhất.

Đối với người đã chịu mọi sự lạnh nhạt nam nữ mà nói, những lời này chỉ là rắc muối ở trên vết thương. Phụ thân không cách nào cúi mặt xuống nhận sai, vẫn còn bảo vệ ột vị tay chân được cưng chiều, chẳng phải là một loại châm chọc sao ?

“Ta không cần dính tới nàng !” - Nụ cười của Lê Bằng rực rỡ như hoa mùa Hạ, ánh mắt lại lạnh buốt xương như tuyết mùa đông - “Chỉ cần ngài viết xong chiếu thư truyền ngôi cho ta, nàng hoàn toàn sẽ không bị liên lụy, có lẽ còn có thể bình an gả làm vương phi Mỗ quốc nào đó; nhưng mà ngược lại, nếu như ngài tiếp tục diễn trò xiếc trĩ hoãn thời gian với ta, ta cũng không thể bảo đảm nàng không bị thương một chút nào đâu. Tất cả xem ở thành ý của ngài mà định ra, xem xem ngài muốn nửa tàn phế, toàn bộ tàn phế, hoặc là khảo nghiệm nhân lực Lão Nhân Gia Ngài nhận xác, đây cũng không phải là do ta quyết định, hừm!”

Hi hoàng nhìn trưởng nữ, đột nhiên phát hiện hóa ra là hắn chưa bao giờ hiểu rõ nàng.

Vì Đại Thần, vì Hoàng thất, hắn quả quyết mà định đoạt tương lai của hai nữ nhi —— một thừa kế ngôi vị hoàng đế, một đi hòa thân vì đế quốc. Hắn tuyệt không để thảm kịch thứ chiếm ngôi trưởng tái diễn, từ xưa đến nay những thứ bi kịch kia xảy ra đủ nhiều rồi, nên hắn không chịu cho đại nữ nhi một tia hi vọng. Để cho nàng tin tưởng mình có thể thay thế được muội muội, như vậy là tuyệt đối không được ! Lan phi không biết rằng, những năm gần đây nàng bức bách Lê Bằng, cũng là một trong những nguyên nhân khiến cho nàng tự đẩy mình cách xa Hi hoàng. Lan phi lần nữa triển hiện dã tâm hi vọng đại nữ nhi thay thế được trưởng nữ dòng chính, chỉ khiến Hi hoàng dần dần quên đi đã từng có một chút ôn tình đối với nàng, hơn nữa lại nhớ tới năm đó Khuyết gia tham gia vào chính sự như thế nào, ngay cả tâm cũng cách nàng càng ngày càng xa.

Hắn thương yêu Sương Hoa, không chỉ vì nàng thông minh, cũng bởi vì Sương Hoa đã sớm biết cuộc đời này của mình không có lựa chọn nào khác, phải làm nữ hoàng.

Còn như với Lê Bằng —— chuyện cho tới bây giờ mới nói, như thế có lẽ chỉ có chút giả dối, nhưng trên thực tế, hoàng hậu chỉ ước gì nàng sớm ngày xuất giá, nhắm mắt làm ngơ, Hi hoàng không phải thật sự làm bộ làm tịch, mà quả thực biết Lê Bằng không muốn bị gả đi, nên hắn cũng không ép buộc nàng. Hắn không hài lòng Lê Bằng chọn Phượng Toàn chủ yếu vì yếu tố chính trị; dù sao nàng gả cho Phượng Toàn, chung quy không như Sương Hoa gả cho Phượng Toàn đối với sự liên minh giữa hai nước sẽ càng thêm chặt chẽ hơn. Dĩ nhiên đúng là hắn cũng cảm thấy bức mình vì Lê Bằng thân là công chúa lại không coi trọng danh dự Hoàng thất, tiến về phía tiền tuyến để gặp riêng Phượng Toàn, nhưng cuối cùng cũng nhượng bộ mà quên đi. Nếu nàng lựa chọn Phượng Toàn, nếu Phượng Toàn có thể cho nàng điều mà phụ mẫu không cho được, cảm thấy đó không phải là chuyện tốt ư ?

21. Chương 21

Hi hoàng ôm một tia hi vọng nhìn về phía cửa, hắn biết chỉ có Phượng Toàn mới có thể làm cho Lê Bằng hồi tâm chuyển ý.

“Đừng nhìn nữa, ta nói rồi Ngự Lâm quân đã nằm trong tầm tay của ta. Hai cái tang lễ, đủ cho ta có cơ hội đưa những ‘kẻ bọm rượu’ kia đến nằm vùng, ngài nói sao đây ?”

Mặc dù có quốc thổ rộng lớn nhất thiên hạ, chẳng phải hắn cuối cùng cũng thất bại, có đúng không ? Hắn tự cho rằng đã an bài tốt nhất cho tất cả, cuối cùng lại tạo thành kết quả thủ túc tương tàn mà hắn không muốn nhìn thấy nhất ! Hắn thất bại mĩa mai như thế!

Hi hoàng cuối cùng cũng run rẩy nhắc bút lên, viết xuống chiếu thư truyền ngôi.

Khi Phượng Toàn nhìn Lê Bằng từ tấm cung Hi hoàng đi ra thì hắn có chút bối rối hoang mang, lo lắng cho thê tử và ông nhạc (cha vợ), hắn lập tức tiến lên, lại bị Ngự Lâm quân ngăn cản.

“Dừng tay ! Chàng là trượng phu của ta !” - Lê Băng khiển trách, Ngự Lâm quân và Dong Binh quả nhiên mở ra ra một con đường.

Phượng Toàn cảm thấy có cái gì đó không đúng. “Băng nhi, có chuyện gì vậy ? Nàng không bị thương chứ ?”

Lê Băng nghĩ đến từ sau ngày hôm nay, nàng đã có thể không còn lo bị Mộ Dung Sương Hoa uy hiếp, bình an cùng với Phượng Toàn đến đầu bạc răng long, không khỏi cười ngọt ngào: “Toàn ca ca.”

“Những người này là chuyện vậy ? Sao bọn họ có thể nào tự tiện xông vào thành Viêm Đế ?” - Tể Tướng không thể không cắt đứt đôi vợ chồng trẻ xem như chốn không người mà tương thân tương ái.

Mộ Dung Lê Băng lại trở lại dáng vẻ bên ngoài cười nhưng trong lòng không cười, đối với Phượng Toàn mà nói, bộ dáng kia hiển nhiên là xa lạ: “Bọn họ là hộ vệ của ta, giúp ta Thuận lợi lên ngôi !”

Phượng Toàn và Tể Tướng cùng kinh ngạc, mà vẻ mặt Lam Tể Tướng hiển nhiên thâm trầm hơn rất nhiều.

“Đây là có ý gì ? Còn chưa tìm kiếm được Điện hạ.” - Phượng Toàn nhìn thấy thê tử cầm trên tay thánh chỉ. và ngọc tỷ! Sao ngọc tỷ lại ở trên tay nàng?

“Phụ hoàng đã soạn xong chiếu thư truyền ngôi, mặc dù nghi thức lên ngôi còn chưa xác định, nhưng bắt đầu từ một khắc này, Đại Thần chỉ có một nữ hoàng, chính là ta, Mộ Dung Lê Băng!”

Một phần Ngự Lâm Quân cùng Dong Binh quỳ xuống, hô to nữ hoàng vạn tuế, vạn vạn tuế, một phần Ngự Lâm Quân khác thì người nhìn ta, ta nhìn người, cũng chỉ có thể quỳ xuống đất thần phục, chỉ còn dư lại Phượng Toàn và Lam Tể Tướng, một thì không dám tin, một thì thần sắc trầm ngâm, im lặng không nói.

Lê Băng giam lỏng Hi hoàng, ai cũng không cho phép gặp. Nàng tuyên bố đối với bên ngoài rằng Hi hoàng bệnh không nên gặp người ngoài. Phượng Toàn muốn thuyết phục thê tử, bắt đắ dĩ nàng luôn dùng các loại thủ đoạn làm cho hần không thể chống đỡ được, ngược lại khiến hần đầu hàng. Giằng co mấy ngày, đại lễ đăng cơ đã chuẩn bị xong xuôi tươm tất, văn võ cả triều cũng không cách nào dị nghị được, bởi vì Lê Băng nắm được bím tóc của một đồng đại thần —— thì ra trong quá khứ, tại những buổi dạ yến quyền quý giàu sang, nam nhân mạnh vì gạo bạo vì tiền trêu đùa Hoa Hồ Điệp, bộ dạng bình hoa ngốc nghếch khuôn mặt tươi cười kia, lại như rắn như rét tiếp cận từng người.

Huống chi bọn họ cũng hiểu rất rõ, một khi hoàng trữ rơi vào trong tay người khác, đối với quốc gia là sự uy hiếp đến cỡ nào, hơn nữa Hi hoàng bệnh đến mức gấp gáp cho đòi Phò mã và Tể Tướng vào cung thay mặt xử lý cung vụ và chính sự, giờ phút này lập quốc quân mới hiển nhiên là quyết định sáng suốt nhất. Mộ Dung Lê Băng thân là Đại công chúa, nàng thừa kế ngôi vị hoàng đế, tính chính thống hần không cần chất vấn.

Cuối cùng, Phượng Toàn bị dồn ép bắt đắ dĩ, chỉ có thể đi theo đường nước ngầm của thành Viêm Đế len lén vào tấm cung của Hi hoàng. Đường nước ngầm được thiết kế tất nhiên có suy tính đến sự an toàn của các thành viên hoàng thất và hoàng đế, vùng lân cận tấm cung không có cửa vào, bị khóa chặn lại, nhưng ít ra có thể để cho hần né tránh được sự cảnh giới nghiêm ngặt ở vòng ngoài. Hần chọn vị trí canh gác lỏng lẻo hơn để quay trở lên mặt đất, nhưng hần cũng không biết Lê Băng đã sớm đề phòng điểm này, đến gần phụ cận tấm điện của Hi hoàng, ở cửa vào đường nước ngầm cũng bố trí tăng cường thêm thủ vệ ngoài định mức.

May mà Phượng Toàn quanh năm rèn luyện trong quân đội tạo ra được một thân bản lĩnh nên không lui bước, hần thừa dịp lúc thủ vệ không chú ý liền đánh xủ gã. Đồng thời, trong lòng cũng mơ hồ bắt đầu sinh một luồng dự cảm không muốn đi tìm hiểu đến cùng.

Trước mắt vẫn là nhìn thấy Hi hoàng quan trọng hơn, thế là hần trối thủ vệ lại, thay đổi xiêm áo với thủ vệ, tiếp tục một đường vừa né tránh nửa lừa gạt mịt mù tiến vào tấm điện của Hi hoàng.

“Ai đó ?”

Phượng Toàn chặn miệng Hi hoàng. “Bệ hạ, là thần !”

Hi hoàng nhìn hần một hồi lâu, rất nhiều ý niệm ở trong đầu chuyển động. Phượng Toàn là trượng phu của Lê Băng, hần có thể không phải là đồng mưu sao ? Hần cho đòi Phượng Toàn vào cung thay mặt xử lý

chính vụ, có lẽ kẻ “dẫn sói vào nhà” thật ra là chính bản thân hắn ?

“Bệ hạ, đến tột cùng là chuyện gì vậy ? Điện hạ chưa tìm được, vì sao ngài lập Băng nhi làm nữ đế ?”

Hi hoàng vốn không muốn dễ dàng tin tưởng Phượng Toàn, nhưng hôm nay Phượng Toàn giả mù sa mưa biểu diễn những thứ này với hắn thì có tác dụng gì đâu ?

“Là lỗi của trẫm !” – Đã đến mức này rồi, hắn chỉ có thể chữa ngựa chết thành ngựa sống, thừa nhận tất cả với Phượng Toàn - “Có nhớ trẫm đã nói qua với người rằng mỗi nhà đều có quyển sách khó đọc, dù là đế vương tương tự cũng không ngoại lệ hay không ?”

Phượng Toàn không biết Hi hoàng tại sao lại đột nhiên đề nhắc tới cái này, nhưng vẫn kiên nhẫn nghe.

“Trẫm và phụ vương của người cùng một dạng, đều lựa chọn biện pháp cực đoan nhất để duy trì hòa bình giả tượng cho gia đình Đế Vương, phụ vương của người trục xuất người, mà trẫm lựa chọn coi thường Lê Băng và mẫu thân của nàng. Trẫm biết những năm qua, Lê Băng bởi vì mẫu thân nàng đã ăn thật nhiều đau khổ, nhưng trẫm lựa chọn không quan tâm, cuối cùng lúc mẫu thân nàng ra đi, chỉ có một mình nàng ở bên cạnh người. Lê Băng hận trẫm thấu xương, nàng càng hận hơn vì trẫm thiên vị Sương Hoa. Sương Hoa mất tích là do nàng thiết kế ra đấy, hiện tại chỉ có người mới có thể ngăn cản nàng !”

Phượng Toàn đã có dự cảm, lúc hắn đang ở trong cổng thoát nước liền nhớ lại, muốn Mộ Dung Sương Hoa đột nhiên biến mất từ thành Viêm Đế, chỉ có một phương pháp. Nhưng chuyện này cũng không hề đại biểu rằng Lê Băng là chủ mưu, hắn vẫn không tin thế tử biết làm chuyện như vậy.

“Băng nhi không thể nào làm như thế, nàng không cần làm như thế, nàng muốn sao mà.”

Hắn muốn nói chính là Lê Băng là một nữ lưu sức lực yếu đuối, mà để vạch ra kế sách và tiến hành hành động mưu phản này, yêu cầu cần phải có viện trợ từ bên ngoài lớn mạnh đến mức nào ? Nhưng hắn nhớ tới những tên lính đánh thuê kia, nhớ tới lúc nàng xem qua địa đồ phân bố đường nước ngầm. Nàng tiến hành chuẩn bị những thứ này từ khi nào ? Hiển nhiên là trong mấy ngày hắn bận rộn công trình đường nước kia, ngăn cách giữa bọn họ đã vượt ra ngoài tưởng tượng của hắn.

“Trẫm cũng không tin nàng sẽ bức vua thoái vị, thế nhưng người đều thấy được đám Dong Binh và Ngự Lâm quân kia rồi, nàng ép trẫm nhường ngôi, viết xuống chiếu thư truyền ngôi !”

Phượng Toàn tựa như nhìn thấy quái vật vậy, bước lùi lại, Hi hoàng hiểu rõ trực giác phòng bị trong lòng hắn (Phượng Toàn) một khắc kia, giống như hắn ngay từ đầu cũng không tin rằng hoàng hậu đau khổ sẽ hạ sát Ngũ Chiêu Nghi.

“Nghe này, Lê Băng là nữ nhi của trẫm, nàng vốn có tư cách thừa kế ngôi vị hoàng đế, là mẫu thân nàng tiếp tục cho nàng hi vọng sai lầm, cũng là ta tự tay hủy diệt hy vọng của nàng, những sai lầm này là chúng ta tạo thành, nhưng không thể để cho nàng sai không sửa nổi. Trẫm hôm nay chỉ có thể đem hi vọng ký thác ở trên người người, tìm Sương Hoa trở về, đừng để cho Lê Băng tổn thương nàng. Không phải !” – yết hầu của lão hoàng đế siết căng lên - “Đừng để cho các nàng tổn thương lẫn nhau !”

Phượng Toàn đi tới cung Vị Ương nơi Hoàng đế họp bàn xử lý triều chánh, cũng là trung tâm cả tòa Viêm Đế Thành. Phòng bên trong của tiền điện to lớn, Mộ Dung Lê Băng đang mặc thử long bào cho hôm đại lễ đăng cơ sắp tới, Thượng y giám, Châm công cục cùng Nội nhiệm chúc cục gần như là không ngủ không nghỉ, thậm chí triệu tập cả thợ thủ công trong dân gian, mới có thể gấp gấp hoàn thành ở trước đêm Đại lễ đăng cơ.

Lê Băng nhìn thấy trượng phu, vẫy lui cung nô đang giúp nàng sửa sang lại nghi dung, kiểm tra chi tiết long bào. Nàng vẫn giống như cũ lúc trượng phu kết thúc một ngày làm việc về đến nhà, cười ngọt ngào đón lấy Phượng Toàn.

Muốn hắn làm thế nào tin rằng Lê Băng thật sự đã bắt cóc hôn muội (em gái của vợ), tin rằng nàng ép phụ hoàng bức vua thoái vị ?

“Toàn ca ca, chàng nhìn có thấy được không ?” - Nàng quay một vòng trước mặt hắn.

Vô luận như thế nào, nàng ở trong lòng hắn đều thật đẹp mắt. Tuy nhiên lúc này Phượng Toàn mở miệng thì lời nói lại bức bội đông cứng lại: “Băng nhi! Nàng thật sự muốn làm Hoàng đế sao ?”

Lê Bằng yên lặng nhìn trượng phu một hồi lâu. “Trên đời này có ai không muốn làm Hoàng đế ?” Hỉ nô ái ố trong nửa đời này của nàng, chìm nổi khốn khổ, không phải là bởi vì vận mạng của nàng nằm trong tay “Hoàng đế” sao ? Mà bây giờ, nàng lựa chọn làm Hoàng đế, bàn tay mình không chế vận mệnh của chính mình, có lỗi sao ?

“Ta hỏi nàng, chứ không phải là những người khác trên đời này !”

“Điều này rất quan trọng sao ? Chỉ cần ta trở thành nữ hoàng, ai cũng không có khả năng bắt công với ta, ai cũng không thể khi dễ chàng , ai cũng không thể uy hiếp chia tách chúng ta !”

Phượng Toàn có chút im lặng: “Người nào uy hiếp muốn đem chúng ta tách ra?”

Lê Bằng giữ miệng, nói quanh co lòng vòng, mới nhìn giống như chịu uất ức cực kỳ lớn nhìn hẩn chăm chăm.

“Nói cho ta biết, Điện hạ Sương Hoa mất tích không có quan hệ với nàng chứ!” – Thậm chí chuyện bức vua thoái vị, chuyện này cũng trọng đại, Hỉ hoàng đã xác nhận, như vậy coi như hẩn cố ý trốn tránh, không hỏi cũng thể thôi.

Lê Bằng đột nhiên nhìn hẩn chăm chăm. “Chàng nói cái này làm cái gì ?” - Giọng điệu của nàng giống như đồ phụ ghen tuông, chán ghét tên tuổi nữ nhân kia được phun ra từ trong miệng hẩn.

“Muốn cho Điện hạ đột nhiên biến mất khỏi Thành Viêm Đế, chỉ có một biện pháp. Địa đồ phân bố đường nước ngầm của thành Viêm Đế vẫn luôn được giữ bí mật, ngay cả khi Sương Hoa Điện hạ mất tích những ngày gần đây.”

Mà Lê Bằng dẫn Dong Bình vào thành Viêm Đế, hiển nhiên hoàn toàn biết lối ra vào của đường nước ngầm, bọn họ dạo gần đây bố trí canh phòng tại tất cả những chỗ này đều đặc biệt đề phòng.

Hẩn rất hi vọng hẩn có thể hoài nghi những người khác, tỷ như đồng sự tại bộ Công cùng hẩn tham dự công trình này. Chỉ cần chính miệng nàng phủ nhận, hẩn sẽ nguyện ý đem hết toàn lực mà giải thích cho nàng.

Lê Bằng bước đi thong thả ở trong phòng, cúi đầu giống như ở trầm ngâm nghĩ cái gì.

Nàng có thể nói dối, nhưng từ khi thành thân tới nay, Phượng Toàn đối xử bao dung và thương yêu nàng, lại khiến nàng do dự. Quá khứ có lẽ hẩn là ước mơ của nàng, là sự mê luyến của nàng, thế nhưng hôm nay sự tồn tại của hẩn lại giống như một nửa kia của nàng, lúc trước khi nàng uất ức, hẩn đã cảm thấy đau lòng, trong lúc nàng không biết đang ở nơi nào, hẩn vì nàng lặng lẽ gánh chịu. Lê Bằng phát hiện nói dối hẩn, như vậy thật là khó.

Nói thì sao đây ? Bọn họ cũng không tìm được Mộ Dung Sương Hoa ! Giống như là giận dữ, nàng ngẩng đầu lên. “Đúng, đúng là ta liên hiệp với người ngoài trói nàng đi, nhưng chỉ cần nàng ta và phụ hoàng ngoan ngoãn hợp tác, tất cả rất nhanh sẽ khôi phục lại bình yên !”

Phượng Toàn cảm thấy đau lòng, sau đó là trái tim băng giá, thái độ khi nàng nói những lời lẽ này, không có một chút áy náy.

“Dù nàng hận bọn họ hơn nữa, cũng không nên lấy đại nghiệp quốc gia để đùa giỡn !” - Nàng có biết hay không, Hỉ hoàng đem công trình giao cho hẩn cũng vì hẩn là con rể nhà Mộ Dung ? Hẩn biết an nguy của Đại Thần và Cao Dương có mối liên hệ chặt chẽ không rời, Đại Thần gặp nguy hiểm, Cao Dương sẽ phải một mình đối mặt với sự uy hiếp của Vụ Ân và các nước phương Nam, cho nên Hỉ hoàng mới phóng tâm giao cho hẩn.

Nhưng hôm nay Lê Bằng lại đem điểm yếu nhất không thể tuyên bố với đời của Hoàng thất dễ dàng giao cho người ngoài! Hôm nay những người đó có thể bắt trói mang Mộ Dung Sương Hoa đi, ngày sau có thể lại một lần nữa uy hiếp mỗi một Hoàng đế đương nhiệm của Đại Thần! Hẩn không nỡ mắng nàng tặc trách, nhưng những lời này trái lại vẫn đã thương Lê Bằng.

“Ta đùa giỡn với đại nghiệp quốc gia ?” - Lê Bằng không chỉ thẹn quá hóa giận, mà còn cảm thấy những cảm giác áp bức và nhục nhã trong quá vãng mà nàng đã phòng bị bây giờ tung tóe ra. “Bằng cái gì khi nàng ấy thừa kế đế vị thì chính là vạn dân kính ngưỡng, trời cao chiếu cố, còn ta thừa kế đế vị lại là đùa giỡn với đại nghiệp của quốc gia ? Chàng có biết vì trả lời khẩu đề của phụ hoàng, ta bị giam ở trên tháp

cao ba ngày ba đêm, mẫu phi chỉ cấp nước và lương khô cho ta, cung nữ phải cầm chân đâm ta lúc ta uể oải.” - Nàng giơ cánh tay lên - “Chàng đã nhìn qua cánh tay và bắp đùi bị kim châm lỗ chỗ như thế này chưa? Chàng có biết trên nắm tay của ta loang lỗ những đốm đen là vì cái gì không? Nó sưng to lên, còn mưng mủ, mẫu phi không cho phép gọi thái y, trừ phi ta viết ra câu trả lời hoàn mỹ. Câu trả lời hoàn mỹ là cái gì ? Đúng vậy, cái này nhất định là ta không cách nào tưởng tượng được, bởi vì ngay cả khi ta được tính là đã đạt yêu cầu, nàng ấy vĩnh viễn đều làm tốt hơn so với ta, vĩnh viễn vậy!

“Nàng ấy đã học qua, ta cũng đọc qua, nàng làm được, ta cũng cố gắng làm được vậy. Nhưng phụ hoàng vĩnh viễn chỉ cho nàng có cơ hội, cho nàng tiếp xúc với quốc sự, tôi luyện năng lực, hẳn cho ta sánh nữ giới, mong đợi ta hòa thân để mang đến ích lợi cho Đại Thần, ta chưa đủ tốt, cho nên hẳn không muốn thừa nhận ta... ta không có lời nào để nói. Nhưng hẳn ngay cả thừa nhận ta, sự chịu đựng, sự nỗ lực hoàn toàn bị mặt sát, chỉ muốn ta đi hòa thân vì Sương Hoa của hẳn ! Vì tương lai khi Sương Hoa của hẳn thừa kế giang sơn có được điều kiện tốt hơn, có được đường tắt để duy trì hòa bình của hai nước ! Sao hẳn không dứt khoát bảo ta đi tìm chết đi ?”

“Nhưng, cuối cùng người cũng không buộc nàng hòa thân, không phải sao ?”

“Đó là bởi vì ta lần đầu tiên vì mình ra sức lấy được thứ mình cần, cho nên ta mới được gả cho chàng !” - Nàng làm đúng, không phải sao ? Nàng vì mình tranh lấy hạnh phúc, có lỗi sao ? Lê Băng vì vậy mà tâm tình trở lại bình tĩnh, mặc dù vì trải qua đau đớn như bị xé rách ra, mắt đẹp ửng hồng, nhưng nàng vẫn cười, có chút điên cuồng mà cười - “Cho nên, đây là lần thứ hai ta vì chính mình, tranh thủ thứ ta nên có được, nàng có thể thừa kế để vị, ta cũng có thể vậy !”

“Nàng chỉ là một mực so đo hơn thua với nàng ấy, cái này căn bản không có ý nghĩa. Lê Băng ! Nàng ấy không có lựa chọn nào khác phải thừa kế ngôi vị hoàng đế, mà nàng có thể, nàng có khả năng lựa chọn, nàng biết không ?”

“Ta một mực so hơn thua với nàng ấy ?” - Nàng giống như bị bêu xấu vậy, trợn to mắt, giọng nói run rẩy - “Là ai ép bản thân ta thua loạn tung phèo trước mặt nàng ấy ? Là phụ hoàng!”

Phượng Toàn đột nhiên trầm mặc. Có lẽ người ở bên ngoài nhìn vào, Lê Băng thật sự đau khổ, nhưng thật ra ngọn nguồn là từ mẫu thân của nàng, mặc dù đến hôm nay hẳn mới hiểu những điều quanh co lắt léo kia, hẳn cũng không có cách nào không nghĩ như vậy.

Nhưng tình cảm của con người rất kỳ diệu, dù sao Lê Băng cũng không có lựa chọn nào khác là phải theo sát mẫu thân mà sống nương tựa lẫn nhau hai mươi năm, nàng không chiếm được sự yêu thương của phụ thân, chỉ có thể tìm kiếm tình yêu thương của mẫu thân, từ đầu đến cuối cũng chỉ có mẫu thân yêu nàng, dù là vận vẹo hơn nữa, bạo lực hơn nữa, đều là những thứ nàng vụn vụn có được, nếu như nàng lựa chọn căm hận mẫu thân.

22. Chương 22

Nàng sợ mình sẽ chỉ còn hai bàn tay trắng. Hận cái người nam nhân đó luôn vắng bóng, đem tất cả thống khổ đổ lỗi lên trên người ông ta, so ra thì dễ dàng hơn một chút.

“Nói cho ta biết nàng ấy ở đâu ?” - Phượng Toàn quyết định, chỉ có tìm Mộ Dung Sương Hoa về, tất cả những lộn xộn cùng với tổn thương mới có thể xuống đến mức thấp nhất, thậm chí là đường nước ngầm — hẳn chỉ hi vọng mau sớm tìm được Mộ Dung Sương Hoa, rồi đợi sau khi tất cả đều kết thúc, bộ Công có thể tiếp tục cải tiến, bảo đảm sự an toàn cho thành Viêm Đế. Hẳn không cần thê tử trở thành một người tàn sát tình thân máu mủ, trở thành nữ hoàng vì một người đã qua đời với mong đợi lệch lạc vấy ở trên ngôi vị hoàng đế mà mua dây buộc mình!

Lê Băng cũng không hiểu, tại sao hẳn không động lòng đối với sự khốn khổ của nàng, chỉ muốn tìm Mộ Dung Sương Hoa về ?

“Ta sẽ không nói cho chàng biết, tối thiểu là trước khi ta lên ngôi !”

Phượng Toàn cầm cổ tay trắng tinh của nàng: “Xem như ta cầu xin nàng !”

Bây giờ nói nàng hãy buông tha để vị chắc hẳn nàng không nghe lọt. Chờ hẳn tìm được Mộ Dung Sương Hoa, lập tức sẽ mang Lê Băng cách xa mọi thứ tại đây, mặc kệ là phải rời khỏi bao xa, mặc kệ là hẳn có thể phải buông tha những thứ gì, những thứ ấy chung quy không quan trọng bằng nàng. Hẳn tin tưởng một ngày nào đó nàng sẽ tìm thấy niềm vui đích thực - nếu như nàng chưa từng dùng tình cảm dối trá để đối phó với hẳn, quãng thời gian đã qua, không phải bọn họ vẫn rất hạnh phúc, rất thỏa mãn sao ? Ngồi vị hoàng đế có thể cho nàng một chút những cái đó sao ?

Lê Băng phát hiện Phượng Toàn không phải tùy tiện nói ra, ánh mắt của hẳn nói cho nàng biết, hẳn đối với chuyện tìm kiếm Mộ Dung Sương Hoa, vô luận gặp phải bao nhiêu trở ngại đều không thể cải biến.

Tại sao.

“Ta không biết bọn họ mang nàng ấy tới chỗ nào. Người là An Đức Liệt mang đi, có lẽ ở trên biển, có lẽ đi về phía tây, ta không biết, chàng hỏi ta cũng vô dụng !” - Về mặt và giọng nói Lê Băng đều trống rỗng.

Phượng Toàn muốn ôm lấy nàng, muốn bảo nàng chờ hẳn trở về, nhưng hẳn hi vọng nàng có thể dùng sự thành thực mà độc lập suy nghĩ để hiểu thấu đáo. Hẳn không muốn mặt sát sự cố gắng của nàng, nhưng tạo nên hết thấy chuyện này nàng thật có điểm giống một tiểu cô nương hồn dỗi đùa bỡn tùy hứng —— hẳn vĩnh viễn sẽ không nói như thế với nàng, nhưng hẳn hi vọng nàng hiểu rõ ràng, nàng coi Sương Hoa là kẻ địch, cho rằng nàng ấy biến mất là có thể bảo vệ tất cả, nhưng sự thật thì không phải như vậy. Thế là hẳn buông tay nàng ra.

“Trước khi ta trở lại, nàng hãy tự bảo trọng thật tốt !” - Hẳn nói, dứt khoát xoay người đi ra khỏi cung Vị Ương.

“Phượng Toàn !” - Nàng không thể tin được là hẳn đi thật - “Có nàng ấy thì không có ta, có ta thì không có nàng ấy ! Nếu như chàng lựa chọn đi tìm Mộ Dung Sương Hoa, vậy chàng cũng đừng trở về nữa !”

Phượng Toàn cơ hồ cảm thấy hơi tức giận, quay đầu lại nhìn nàng một cái, lần này hẳn lựa chọn trừng phạt nàng, thế là hẳn thật sự không quay lại, cứ thế rời đi.

Lê Băng giống như hơi sức bị rút cạn sạch, ngã ở trên mặt đất.

Tại sao ? Tại sao ? Tại sao ngay cả hẳn cũng đứng ở bên Mộ Dung Sương Hoa ? Ngay cả hẳn cũng lựa chọn Mộ Dung Sương Hoa ? Sau khi biết sự thống khổ và uất ức mà nàng phải chịu đựng, hẳn vẫn lựa chọn Mộ Dung Sương Hoa ! Khắp thiên hạ đều chỉ muốn Mộ Dung Sương Hoa, giống như nàng là dư thừa; tất cả mọi người chỉ thích Mộ Dung Sương Hoa, mà nàng chỉ như một kẻ cố tình gây sự ! Nàng ngồi xổm ở trong đại điện trống trải mà lạnh lẽo, đột nhiên cảm thấy quá lạnh, ôm chặt lấy bản thân mà vẫn không có tác dụng, nàng ôm lấy đầu, như muốn giấu mình vào một nơi duy nhất trên thế gian này có thể tiếp nạp nàng.

Không có, không có ! Thế gian này không có nơi tiếp nạp nàng ! Nàng cuộn thành một đoàn, run rẩy.

Nàng không có một thứ gì cả.

“Toàn ca ca, không nên đi.”

Phượng Toàn trước tiên đi tìm đồng đội ngày xưa trong Ưng quân, nói cho bọn họ biết An Đức Liệt là chủ mưu, hẳn tin tưởng Lam Phi lập tức sẽ bàn định ra được phương thức tìm kiếm có hiệu quả nhất.

Lam Phi muốn mời Phượng Toàn cùng gia nhập đội ngũ tìm kiếm, Phượng Toàn không cự tuyệt. Lam Phi hoàn toàn không hỏi vì sao hẳn không ở bên cạnh hầu tể tử sắp lên ngôi, lại lựa chọn tìm kiếm Mộ Dung Sương Hoa, Phượng Toàn tin tưởng Lam Phi nhất định biết chuyện xảy ra ở thành Viêm Đế. Phương thức nuôi dạy của Lam Tế Tướng chính là coi nhi tử ngang hàng, hai người cùng thảo luận quốc gia đại sự cũng thảo luận cả sự vụ quân chính. Chỉ là cá tính Lam Phi xưa nay đã như vậy, người khác không nói, hẳn cũng không có hứng thú dò tìm chuyện riêng tư của người.

Năm ấy, trận tuyết đầu tiên của mùa đông rơi xuống, Hết lần này tới lần khác là những cơn bão tuyết và lốc gió đáng sợ kéo dài. Nhưng, ở trước khi bão tuyết đến, Phượng Toàn lại nhận được thư nhà từ Cao Dương.

Hẳn phải về nhà một chuyến, ngay lập tức.

“Mau lên đường thôi, trễ thêm chút nữa là gió tuyết kéo tới, người muốn đi cũng chỉ có thể đợi đến sang năm !” - Lam Phi không đọc nội dung thư nhà của hắn, nhưng hắn chỉ dùng suy đoán cũng có thể đoán được tám chín phần mười. Lá thư nhà này tương đối khẩn cấp, hơn nữa hắn sớm nghe được động tĩnh của vương thất Cao Dương lúc gần đây.

Nhưng Phương Toàn còn có vướng mắc không đi được, Lê Băng không biết chuyện này, mặc dù hắn đã tính để cho bản thân nàng tự hồi lỗi thật kỹ mấy ngày, nhưng hắn sợ chuyến đi này phải đến mùa xuân sang năm mới có thể quay lại.

Cổ tình lúc này hắn đã ở cách xa thành Viêm Đế có đến mấy ngày đi đường, mà lá thư nhà chính là gửi đến thành Viêm Đế, lại phải qua tay mấy người mới đến được với hắn, hắn có chạy về thành Viêm Đế thì chỉ lãng phí thêm nhiều thời gian hơn mà thôi.

“Lam Phi, hãy giúp ta.”

Phương Toàn ngay ngày hôm đó liền xuất phát trở về Cao Dương. Hắn chưa từng nghĩ tới cuối cùng cũng có thể trở lại cố hương ngày đêm nhớ mong ở dưới tình huống như thế này. Hắn tin tưởng Lam Phi nhất định có thể làm cho hắn tạm thời không lo lắng chuyện về sau, hắn tin tưởng năng lực của bạn tốt, nhưng mà muốn thực sự không hề còn có vướng bận trong lòng, sợ rằng đời này cũng không thể rồi

Đại lễ đăng cơ của nàng ngày hôm đó, trận tuyết đầu tiên trong năm rơi xuống tại Thiên Kinh.

Nỗi hận của Tuyết Hậu dường như mãi mãi không kết thúc, cuồng bạo mà tàn ngược lấy mũi băng nhọn quất cả vùng đất, gió Bắc mang đến tiếng gầm thét và tiếng nguyên rửa của nàng, cả vùng đất đóng băng trong đau thương. Quả nhiên là thích hợp với ngày nàng lên ngôi, tựa như cùng với tất cả khổ đau và thù hận nửa đời trước, nước mắt và lời khẩn cầu của nàng, đến cuối cùng là người duy nhất trần trụi cô độc.

Lê Băng đứng ở trên đỉnh chóp tháp cao, đây là tháp chủ của cung Vị Ương, cũng là tòa tháp cao nhất trong toàn bộ thành Viêm Đế. Nếu là từ phía xa xa nhìn về thành Viêm Đế, nhất định sẽ nhìn thấy ba tòa bảo tháp, giống như cắm ba thanh lưỡi dao sắc bén màu đen bên cạnh vương miện.

Thiên Kinh rất nhanh sẽ biến thành một thế giới màu trắng xóa, thành Viêm Đế chắc chắn cũng vậy.

Giờ lành đã đến, nàng chậm rãi bước xuống từ tháp cao, áo choàng lông chồn màu đen nặng nề kéo ở trên bậc thang, Hoàng Bào màu đen thêu chỉ vàng giống như một dạng khô giáp bó buộc lấy dáng người mảnh khảnh của nàng đến phẳng lì, khuy áo và nút cài trên đai lưng bằng vàng rồng phản xạ ánh đỏ từ cây đuốc tạo ra con Rồng uốn lượn ngang tang bạo ngược.

Lạnh quá. Những cây đuốc kia vì sao không thể mang đến một chút ấm áp nào?

Nàng đập lên thềm đỏ tựa như bị máu tươi nhuộm đầm —— a, màu sắc chắc là liên quan đến số trời, màu đỏ này xem ra vừa tà ác lại dữ tợn.

Sứ thần của chư Vương các nước đứng ở bốn phía trên tám nhánh hành lang dài của cung Vị Ương, chứng kiến đại lễ đăng cơ của nàng. Văn võ bá quan chia làm hai bên ở trong cung Vị Ương, hướng về phía nàng mà quỳ xuống, cùng hô to lên: Ngô Hoàng Vạn Tuế, Vạn Tuế ,Vạn Vạn Tuế!

Trời và đất, đều ở đây một ngày vì nàng đeo lên mũ miện Băng lạnh. Bụi Gai màu đen là long bào của nàng, Bụi Gai phá vỡ máu thịt thân thể, dùng máu tươi hóa thành huy chương của nàng, tướng quân mùa đông trong quốc gia, bảo tuyết mới phải quyền thế tượng trưng, nó nói với người đời rằng, vương quyền tựa như cùng run sợ đông một dạng không thể coi rẻ ! Nó quét ngang cả vùng đất, áp bức chúng sanh, vạn vật không khỏi run rẩy trong lòng mà quỳ phục.

Dâng lên sinh mạng cho nữ hoàng của các người, vĩnh viễn tỏ ra trung thành!

Mộ Dung Lê Băng ngồi ở trên long tọa, ánh mắt trống rỗng mà cười lạnh.

Rốt cuộc, nàng là nữ hoàng của tòa thành chí cao trong thiên hạ, cộng chủ của chư vương các nước.

Nhưng nàng lại mất đi thứ quan trọng duy nhất.

Nàng nắm chặt trên tay cầm chạm khắc đầu rồng nổi trên long tọa, điêu khắc lạnh lẽo như đóng băng, sống lưng rồng cứng ngắc, đâm xuyên vào trong thịt lòng bàn tay nàng, nàng lại không có cảm giác gì.

Từ từ mà nhìn xem! Liền cuồng phong cùng bạo tuyết cũng tôn nàng làm Đế, mặt trời chói chang kia vì vậy không dám tranh đua phát sáng với nàng. Bốn bề thần phục, vạn dân hô to, nhưng tại sao, người nọ cũng không ở đây ? Hắc tình nguyện xoay người rời đi cũng không quay đầu lại, lựa chọn đứng ở cùng một trận tuyến với nữ nhân kia! Bỏ mặc nàng bị giam hãm trong Vương Tọa bị Ma Yểm , cô độc cùng giữu cột đã trở thành sủng thần xung quanh nàng, rỉ tai bên cạnh vị nữ hoàng vừa đáng thương lại thâm ——

Hắn ra đi, hắn bỏ lại người, lựa chọn nữ nhân kia. Người thua, vĩnh viễn, vĩnh viễn thua.

Không sao, nàng không quan tâm!

An Đức Liệt là tên dần dần!

A, nàng vốn cho rằng hắn chỉ là một người ngu ngốc, nhưng Mộ Dung Sương Hoa hiện tại khẳng định hắn căn bản là dần dần! Chuyện xảy ra từ sau khi nàng bị trói ra khỏi thành Viêm Đế đến bây giờ, trên đại khái có thể kết luận ra An Đức Liệt và thủ hạ của hắn chủ định làm cái gì.

Nàng không biết đối tác của bọn họ là người nào, nhưng nàng không khỏi dấy lên sự thương hại với cái vị đối tác kia. Lần sau tìm người hợp tác nên tìm một kẻ thông minh hơn một chút nha!

Nàng phỏng đoán kế hoạch của An Đức Liệt là như vậy ——

Nàng bị trói đi dọc theo quốc cảnh của Đại Thần, tiếp đó An Đức Liệt cười bạch mã, hô to: “Vì công chúa điện hạ xinh đẹp!”, sau đó giờ kiểm xong đến chỗ nàng đang đứng —— nàng cho là điều này đã đủ ngu dại, không ngờ nàng lầm rồi. Tóm lại, nàng tin tưởng rằng hắn muốn biểu diễn màn anh hùng cứu mỹ, nhưng là cái tên dần dần đó lại không phát hiện ra bọn họ đã sớm ra khỏi quốc cảnh Đại Thần, đi tới địa hạt mà thế lực các quốc gia đều không thể quản, cả một miền hoang vu chỉ có thế lực ác hoành hành ngang ngược, ngớ ngẩn nhất chính là hắn hoàn toàn không phát hiện ra một nhóm thủ hạ của hắn đã bị tráo đổi!

À ? Điều này có nghĩ gì đây?

Lui lại thời gian về lúc trước. Cái đám thủ hạ bù nhìn hoàn toàn không biết bọn họ đã đi ra khỏi quốc cảnh của Đại Thần, vẫn còn đang ở chỗ ấy mà thảo luận đây có phải là vị trí kia trên bản đồ hay không thì bọn họ đã bị tập kích rồi ! Những kẻ tập kích kia hình như biết nàng là công chúa Đại Thần, bởi vì họ không cướp đoạt tiền tài, mà là giành lấy nàng ! Đám thủ hạ của An Đức Liệt chết thì chết, chạy thì đã chạy, còn nàng lại bị đám lăng nhân nói tiếng của Vụ Ân quốc kia cướp đi, bấy lăng nhân ấy hình như có kế hoạch phải đem nàng giao cho thủ lĩnh của bọn họ, thế là lại dẫn nàng một đường đi về phía tây.

Sau đó An Đức Liệt này ngu ngốc liền cười bạch mã xuất hiện.

Trời thăm thăm, đất mênh mông, con ngựa trắng kia thật đúng là tiêu điểm của toàn thể gian, hắn mặc áo choàng đỏ hòa cùng cái quần thụng màu xanh lá cũng rất bắt mắt, vương miện trên đỉnh đầu lấp lờ ánh vàng kim còn khúc xạ ánh sáng mặt trời lấp lánh sáng lóa. Nàng nghe thấy đám lăng nhân này cười to, kế tiếp An Đức Liệt vọt vào giữa đám lăng nhân, lớn tiếng hét, rất có dáng có vẻ quơ quơ múa thanh kiếm cũng lóng lánh tương tự

Kết quả là hắn bị đám lăng nhân kia đánh ngã hai ba lần. Nàng nghe được hắn kêu lên: “Này, là ta mà!”, “Sao đã cùng thỏa thuận rồi mà lại không giống.”, “Không! Đừng đánh vào mặt!”

Bọn họ ngay cả giết hắn cũng khinh thường, nhổ nước miếng lên trên mặt hắn, rồi bỏ đi. Đôi khi ngu ngốc cũng có chỗ tốt.

Mấy ngày trôi qua, căn cứ theo quan sát của nàng, phía Đại Thần hắn đã ra lệnh treo giải thưởng, thế là nàng thành món điểm tâm bánh ngọt thơm ngon để hai nhà hắc bạch cũng muốn cướp, cho tới bây giờ đám người tranh giành nàng đã đổi ba toán. mấy ngày trước vừa có một nhóm lăng nhân khác giành mất, hơn nữa còn là một nhóm hung tàn hơn hắn, thủ đoạn mà bọn họ hành hạ đến chết cái nhóm người cướp đoạt trước đó khiến nàng phát ói. Mộ Dung Sương Hoa biết ở Vụ Ân quốc hiện nay có ba thế lực lớn tranh giành lẫn nhau không ổn định được, nhóm người ngựa mà nàng gặp gỡ khi ở biên cảnh kia với nhóm hiện nay, hiển nhiên là các thế lực bất đồng.

Nhưng kỳ thật điều khiến nàng chân chính phải để ý

Nàng đã chùng mấy ngày không thay quần áo rồi. Mặc dù nàng cũng gặp được đám người cướp đoạt có sự trọng đãi hơn đối với nàng, nhưng thật ra thì đại đa số đều là thô lỗ không có văn hóa — tỷ như cái nhóm hiện tại này đây.

Mấy đám người trước còn tìm xiêm áo cho nàng thay đổi, hơn nữa sẽ y theo yêu cầu của nàng, tìm màu trắng.

Hiện tại quần áo trên người nàng đã không còn nhìn ra được nó vốn là màu trắng.

Đi theo đám người bạo ngược cuồng sát, ghê tởm đáng buồn nôn này đến ngày thứ mười lăm, Mộ Dung Sương Hoa bắt đầu tuyệt vọng.

Bọn họ hiển nhiên tính toán mang nàng đi về phía nam, đi đường biển trở về Vụ Ân, mà cấp trên của bọn họ đã truyền lệnh xuống phía dưới, thà giết chết công chúa cũng tuyệt đối không để cho nàng bị cướp đi. Mộ Dung Sương Hoa cũng nghiên cứu một chút về ngôn ngữ các quốc gia, nàng đã có mấy lần bị cầm đao đè lên cổ họng, hoặc lấy xích sắt trói chặt cổ, cũng không biết may mắn hay là bất hạnh, những đám người cướp đoạt khác cuối cùng cũng đánh không lại bọn biến thái này, bị hung hăng hành hạ đến chết rồi.

Áo trắng trên người nàng nhiều lần nhuộm máu, biến thành màu nâu đen rất ghê tởm, rất ghê tởm .

Có một ngày nàng sẽ được cứu đi chứ ? Nàng thật sự muốn đổi một nhóm người khác — a, mặc dù An Đức Liệt và đám thủ hạ có hơi dằn dặt, tối thiểu còn giúp nàng bóc vỏ quả nho, giúp nàng giặt quần áo đây ! Nàng bắt đầu hoài niệm bọn họ, đáng tiếc chỉ cần đám biến thái này phát hiện có thể không giữ được nàng, lập tức sinh mạng của nàng gặp nguy hiểm.

Rất cuộc, lại trải qua thêm ba ngày, bọn họ đi tới một bờ sông có địa thế hiểm trở, những con sông ở phía nam hai bờ sông đều cùng một dạng không có nổi một ngọn cỏ vách đá, sóng giận dữ cuồng nộ nuốt trời. Lúc này cũng không biết là thế lực to lớn nào muốn tới giành cái miếng mồi ngon là nàng đây nữa. Mộ Dung Sương Hoa chỉ nhìn thấy trần thế của đối phương từ xa xa — còn giương cao cả ngọn cờ lớn ! Thối kèn lệnh! Sao lại có thể vênh vang như thế chứ ? Nàng đột nhiên cảm thấy choáng váng muốn ngất. Quả nhiên một nữ nhân âm trầm chuyên dùng câu liên xích sắt trong đám biến thái thích tàn sát địch thủ kia lại đem xích sắt quấn chặt cổ họng của nàng.

Khí thế của đối thủ quả nhiên ào ạt, đám biến thái này cuối cùng cũng sụt giảm quân số rồi. Nàng không còn kịp hoan hô ở trong lòng nữa, lũ biến thái khiêng nàng, tính toán mang đi theo chạy dọc theo bờ sông.

Đám người kia đuổi đến tận cùng không buông tha, mà bày biến thái hình như bị dồn vào đường cùng, phía trước xuất hiện một nhánh sông khác vắt ngang dòng sông, chẳng khác nào đường đi đã bị chặn đứt, Mộ Dung Sương Hoa biết tình thế không ổn rồi.

Nàng nghe thấy một nam nhân có dáng vẻ to gấp đôi người thường trong đám biến thái, khiêng cây búa khổng lồ hô to: “Giết nàng !”

Sau đó, nàng ngẩng đầu lên, hoài nghi cảnh tượng cuối cùng của đời này mà mình nhìn thấy, chính là hình người khổng lồ che khuất sáng, giơ lên cây búa to tướng bổ xuống người nàng —

23. Chương 23

Ồ không, còn có màn tiếp theo. Thậm chí có một bóng đen từ ven dòng sông chạy như bay, nàng nghe âm thanh cắt thịt — gần đây thường thường được nghe, nên cực quen tai. Gã khổng lồ bị chặt thành ba đoạn, bóng đen y hệt chim nhạn xẹt qua máu thịt ruột nội tạng bay loạn trong không trung, máu gã khổng lồ như là thác nước phun về phía nàng Y phục của nàng lại dơ bẩn hơn nữa!

Nhưng, nữ nhân cầm xích sắt đó dùng sức lôi đi, nàng lại bị tung lên không trung.

“Ai cũng đừng hòng nghĩ cướp được công chúa Đại Thần!”

Nữ nhân Xích sắt lại vút nàng vào lòng sông! Đôi tay Mộ Dung Sương Hoa bị xích sắt xiết khóa chặt không thể động đậy, nàng nằm ngửa, cảm giác bầu trời càng ngày càng xa, tiếng gió bên tai gào thét.

Đây là cảnh tượng cuối cùng trong cuộc đời này của nàng sao ?

Còn chưa đâu. Khi nàng thấy cái bóng đen kia lại đi theo nhảy xuống, bổ nhào về phía nàng thì Mộ Dung Sương Hoa cảm động đến sắp khóc! Thật! Lúc mẫu hậu chết nàng cũng không khóc, nhưng bây giờ nàng thật sự rất muốn khóc!

Mặc kệ bóng đen kia là cái gì, bởi vì phản quang không thấy rõ, nhưng tóm lại là một anh hùng! A, anh hùng, hãy để cho nàng lấy thân báo đáp đi!

Lúc bóng đen đỡ được nàng, hình ảnh hai người hòa vào trong nước, chỉ trong nháy mắt nàng thấy rõ hẳn là.

Ầm ! Lực công kích cực lớn khiến nàng ngất xỉu, nàng biết bóng đen đỡ được nàng, nhưng hai người ở trong lòng sông tựa như bị vạ con ngựa phi tung vó, nàng lại bị xích sắt trói chặt, Mộ Dung Sương Hoa đã từ bỏ sự đấu tranh, nàng mơ hồ nếm được mùi vị nước sông pha trộn hỗn tạp với mùi máu tanh. A, nàng thật không biết nên hi vọng đó là sự tươi mới, có lẽ áo váy của nàng nhiều ngày đã bị gió bụi làm khô hanh hôm nay lại được nước ngâm loãng, trước đó thật bị kịch, cái sau lại rất ghê tởm

Nàng cảm thấy có hai luồng sức lực đang lôi kéo nàng, một luồng là con sông, một loại là xích sắt trên người.

Cuối cùng, một cánh tay ôm lấy cổ của nàng.

Mộ Dung Sương Hoa biết máu do đâu mà có rồi, người này vậy mà dám dùng đôi tay của hắn gắt gao núm chặt lấy xích sắt, mới kéo giữ được nàng!

Nàng nghĩ, nàng thật sự đã khóc rồi chẳng ? Khóe miệng có chút mằn mặn, nhưng hiện tại nàng không muốn thừa nhận.

Bọn họ bị sóng nước xô tới chỗ vực sông có vẻ êm ái phẳng lặng hơn, hắn lập tức lôi kéo nàng lên trên bờ sông. Mộ Dung Sương Hoa không biết nên lo lắng hay là nên cảm thấy kinh hãi. Hắn chảy thật nhiều máu, vậy mà vẫn còn có thể kéo nàng bơi lội. Hắn thật sự là người sao ? Theo như nàng nhìn thấy có thể trong lúc sóng nước bắn vọt lên, hắn đã bị xích sắt quấn vào, không chỉ làm cho xích sắt cửa thật sâu vào trong bắp thịt của hắn, mà còn bị lưỡi câu trên xích sắt cắm vào giữa cánh tay của hắn ! Mộ Dung Sương Hoa thật sự không muốn nghiên cứu móc câu này làm sao lại cắm xuyên qua, cắm vừa khít giữa mồm đầu của hai chiếc xương, mặc dù có nhiều cảnh tượng trong mấy ngày nay còn đáng sợ hơn cái này, nhưng nàng không muốn làm quen với việc này chút nào!

Cạnh bờ sông là một cánh rừng, sau khi Lam Phi kéo Mộ Dung Sương Hoa lên bờ mới gỡ xích sắt từ trên cánh tay xuống. Mộ Dung Sương Hoa nghe thấy hắn rên lên một tiếng, rút móc câu sắt trên cánh tay ra, bên trên móc câu sắt còn dính chút thịt.

Lại có thể tiết kiệm một bữa không cần ăn.

Lam Phi nhú lông mày, cánh tay này của hắn nếu như không sớm xử lý, có thể sẽ phải phế bỏ, nhưng hắn chỉ cõ xuống y phục dạ hành trên người, xé thành giẻ rách, dùng sức trói chặt vết thương.

“Này !” Có thể đừng coi nàng giống như một con cá rồi bị vút lên trên bờ hay không? Tay của nàng bị trói chặt, làm sao có thể tự mình bò dậy hả ?

Lam Phi chỉ liếc nàng một cái: “Ta đi tìm củ đốt đã !”

Cho nên ý của hắn là nàng cần tự mình tìm cách bò dậy thật sao?

Được, nàng cũng không bắt ngờ, cái người này từ nhỏ đã có bộ dạng cứng đờ như xác chết, vừa mới rồi nàng còn tưởng rằng mình thấy ảo giác đấy. Nhưng trong lòng nàng cũng biết, Lam Phi đã tiêu hao hết phần lớn sức lực của hắn để cứu nàng, nếu như ngay cả chút chuyện nhỏ tự mình bò dậy này nàng cũng làm không được, vậy thì rõ ràng nên chạy trở lại trong sông dìm mình chết đuối cho xong đi.

Hoàn hảo là chân của nàng không có việc gì, chỉ có làn váy là hơi vướng một chút. Mộ Dung Sương Hoa trước hết lật người ngồi dậy, rồi sau mới đứng lên, tìm một chỗ bằng phẳng để phơi nắng mà chờ hắn.

Lam Phi nhặt củi đốt về thì nàng đang thử xem có thể tự cởi xích sắt được không, kết quả là cổ tay bị trầy da.

Hắn đi đốt lửa trước tiên. Thật ra thì Mộ Dung Sương Hoa rất tò mò hắn làm sao có thể nhóm lửa khi không mang theo cây đánh lửa. Tiếp đó, hắn đi tới phía sau lưng nàng, kiểm tra xích sắt trên người nàng có thể cởi ra được hay không.

Dự định này đương nhiên là ngốc quá, nếu có thể cởi ra, lúc bị xô đẩy ở trong sông đã sớm mở ra rồi.

“Bị khóa rồi, người đừng lãng phí hơi sức nữa !”

Vậy bây giờ phải làm sao? Hai người, nhưng chỉ có một cánh tay có thể sử dụng.

Lam Phi đại khái tính toán qua phương vị chỗ bọn họ đang ở, lúc đi nhặt củi tiện tay hái được một chút quả dại, bọn họ phải giữ lại để mang theo một chút ở trên đường đi. Lam Phi di chuyển đầu óc nghĩ đến cái váy của nàng, bởi vì hiện tại trên người hắn cũng chỉ còn dư lại cái quần dài, Mộ Dung Sương Hoa phải cố hết sức để cho bản thân không nhìn tới cơ thể gầy gò nhưng cơ bắp chằng chịt của hắn.

Quái, không phải hắn đang đảm nhiệm chức vụ tham mưu trong quân sao ? Làm sao có được bản lĩnh cùng cơ thể này vậy ? Mộ Dung Sương Hoa không nhận được tò mò.

Lam Phi kéo cái váy ngoài của nàng xuống để làm túi đựng quả dại, nàng không phản đối, dù sao từ lâu nàng đã cảm thấy cái váy rất vướng víu. Hắn rửa sạch mấy quả dại, lột vỏ một quả đưa tới bên miệng nàng, nàng vốn muốn cự tuyệt, lật tới lần lui ở trong dòng sông, còn thưởng thức qua những hình ảnh máu tanh rợn người kia, nàng căn bản không có khẩu vị, nhưng hắn nói: “Chúng ta có thể phải đi hai ba ngày đường, ăn mới có hơi sức, bây giờ có thể tìm được đồ ăn, không có nghĩa là lúc sau cũng có đâu !”

Nàng đành phải ngoan ngoãn ăn, Lam Phi dứt nàng ăn 4 quả vừa chát lại khó ăn.

Kế tiếp là một đường im lặng. Tính tình người này chính là như thế, nàng cũng không bất ngờ, nhưng nàng vẫn không nhận được hỏi hắn vì sao tìm được nàng ?

Thì ra là trong ba ngày trước khi Lam Phi tìm thấy nàng, hắn mang theo Ưng quân tới biên cảnh Đại Thần, chẳng qua là khi người của hắn tìm được nàng thì cũng phát hiện đám thích khách Vụ Ẩn kia tính toán sắp tới đi đốt phá ở Đồng Ngọc Thạch, Lam Phi lập tức biết rõ nếu hắn mang theo quân đội bất cẩn đến tiêu trừ, như vậy sẽ chỉ đưa nàng vào hiểm cảnh.

Thế là hắn phái quân đội đi sau, còn mình len lén đi theo đám bọn họ, đi theo ước chừng được ba ngày. . . .

Mộ Dung Sương Hoa thật muốn gào thét lên.

Ba ngày ! Hắn không thể lao ra chế những kẻ biến thái kia thành vài khối giống như mới vừa rồi sớm một chút ư, vậy thì nàng được giải thoát rồi ? Tuy nhiên tỉnh táo nghĩ lại, cũng biết việc đó là không thể nào được.

Hắn chọn hôm nay mới động thủ là bởi vì không ngờ rằng lại có đoàn người trùng trùng điệp điệp tới giành nàng, mới phải lập tức bắt buộc mạo hiểm, hiện thân để cướp nàng đi.

Sau đó thì hai người không mở miệng nữa, bởi vì cũng không có cách nào để mở miệng, tiết kiệm thể lực tương đối quan trọng hơn, hơn nữa nàng hơi bận tâm về cánh tay của hắn. Chỉ là Lam Phi thỉnh thoảng cũng sẽ dừng lại nghỉ ngơi, trên cả đoạn đường hắn là người thu nhặt thức ăn, bản thân mình vừa ăn đồng thời cũng vừa dứt cho nàng.

Cặp mắt Mộ Dung Sương Hoa quay sang hướng bên cạnh, lúc ăn trái cây khó tránh khỏi mồm miệng nhoe nhoét, sau đó người này với bản mặt không biểu cảm sẽ lau miệng cho nàng. Hắn chẳng lẽ không cảm thấy rằng, một đôi tuấn nam mỹ nữ đang làm “Chuyện này” thì dầu gì cũng đừng làm ra cái bản mặt đưa đám chứ nhỉ! Hại nàng cảm thấy hình như mình là một người tứ chi tàn tật, mà hắn có nghĩa vụ chăm sóc.

Nàng chỉ có thể tự nhủ với chính mình, người này từ nhỏ đã có bộ dạng tánh tình này, chịu dứt cho nàng đã là rất tốt rồi!

May mắn thay, bọn họ đi chưa tới hai ba ngày, tới hôm đó, bọn họ nhờ đi nhầm vào địa phương chặn thả của La Trại tộc, thế là bị tù trưởng xin mời đi “Làm khách”.

Cánh tay của Lam Phi được vu y bằng bó kỹ càng, xích sắt trên người Mộ Dung Sương Hoa thì bị bọn họ dùng cái bàn ủi dao sắt nung đỏ để cắt đứt — trước lúc nàng nhắm mắt lại thấy Lam Phi nhìn chăm chăm, ý nhằm, là nhìn chăm chăm vào cái bàn ủi này, vì vậy nàng xoay đầu nhìn sang hướng khác, khép chặt mắt lại, ngay cả hô hấp cũng ngừng lại luôn.

Cuối cùng có thể đổi bộ y phục. Không có phí công, ôi, thôi, so sánh cũng không tốt lắm. Đêm đó, sau khi tiếp nhận xong sự nhiệt tình chiêu đãi, Lam Phi nói cho nàng biết chuyện xảy ra liên quan đến thành Viêm Đế.

Nàng thật sự không nghĩ tới chủ mưu là Lê Băng.

Đội nàng trở lại Đại Thần, Lê Băng đã sớm lên ngôi, chỉ sợ cũng không cải biến được cái gì đi ? Nàng cũng không muốn dùng phương thức đánh đánh giết giết để giải quyết vấn đề.

“Chưa chắc !” - Lam Phi nói - “Ngọc tỷ trên chiếu thư không đúng. Thánh thượng đã sớm nghĩ tới điểm này, lúc người mất tích ngọc tỷ lập tức bị Ngải giấu đi, Đại công chúa nắm được chỉ là ngọc tỷ phụ quốc. Nói cách khác, nếu như có một đạo chiếu thư khác có dấu Ngọc Tỷ Truyền Quốc chân chính, nàng ấy cũng chỉ bị coi là ‘tạm thay quyền’ !” - Nói cách khác, không tính là soán vị. Hi hoàng có dụng ý rất rõ ràng, không muốn sau khi Mộ Dung Sương Hoa trở lại Đại Thần sẽ trừng phạt đại nữ nhi.

Vậy mà, khi đàm phán với La Trại tộc lại tốn không ít thời gian. La Trại tộc biết nàng là công chúa Đại Thần, nàng thiếu chút nữa bị giữ lại làm phu nhân của tù trưởng, tù trưởng giữ bọn họ ở lại một mùa đông.

Cho đến mùa xuân năm sau, Mộ Dung Sương Hoa và Lam Phi cuối cùng cũng dẫn Ứng quân, cùng một nhánh đội quân khác do La Trại tộc đồng ý cho họ mượn, trở lại Thiên Kinh.

Bên trong ngự thư phòng, tấu khẩn mặc dù chất đống đầy phòng, nhưng Lê Băng đã mệt mỏi mà tâm phiền ý loạn, ngồi ở trên giường La Hán, tay đỡ lấy cái trán.

Nàng mệt quá, mệt quá, nỗ lực lên tinh thần xử lý tốt quốc sự vậy mà dường như vĩnh viễn xử lý không xong, lại dè dặt không được sự thâm trầm khi trượng phu không ở bên cạnh người, cùng sự ăn năn hối hận bị nàng bỏ qua.

Bụng của nàng còn chưa nhô cao lên. Đợt đó, mỗi đêm để vẽ ra bản đồ đường nước ngầm, đã quần lấy trượng phu hàng đêm, có lẽ là mang thai khi đó, nàng thường vuốt bụng, tim đập mạnh và loạn nhịp mắt hờn.

Hắn sao có thể bỏ lại nàng ? Hắn sao có thể làm vậy.

Hắn hỏi nàng, thật sự muốn làm Hoàng đế sao ?

Nàng không muốn. Nàng vẫn luôn cố gắng đạt tới yêu cầu của mẫu phi, Phượng Toàn không hiểu động cơ bức vua thoái vị của nàng, nàng cảm thấy uất ức, bởi vì nàng không biết nên làm thế nào để nói cho hắn hiểu về nỗi sợ hãi của nàng!

Nàng chỉ nghĩ không có uy hiếp mới sống tốt hơn, không có uy hiếp cùng hắn chăm sóc lẫn nhau, thế nhưng tại sao hắn lại trách cứ nàng ?

Nàng giống như cố thủ liều chết giữ chốt ở tại thành Viêm Đế, bão tuyết kéo dài suốt mùa đông, lúc này đây sự trầm mặc lan tràn khắp cả Thiên Kinh, đã rất lâu không còn nhìn thấy được sức sống nữa, bởi vì nàng cái gì cũng không nhìn thấy cũng không nghe thấy, chỉ cảm nhận được nỗi buồn rầu của bản thân nàng. Lễ mừng đầu năm của năm ấy, dân chúng vì ăn mừng nàng lên ngôi mà đốt pháo hoa mấy đêm liền, nàng lại chỉ đắm chìm trong đau đớn vì Phượng Toàn không chịu quay về ở bên nàng.

Tiền công công khó khăn mới nhắc được nửa bước chân đi vào Ngự Thư Phòng. Vô cùng hi vọng cái mình vừa nhìn thấy là ảo giác, vậy mà hắn đang mang tới tin tức khiến hắn có chút do dự, hắn rất không muốn Đại công chúa bị động thai khí, thế nhưng mọi thứ thật sự cần phải sớm được giải quyết.

Đại công chúa chưa hẳn thật sự là tầm thường, chỉ là tâm tình nữ nhân mang khi thai cực kỳ không ổn định. Phượng Toàn lại bỏ nàng mà đi, nàng căn bản không có tâm tư xử lý quốc sự; nàng đã tận lực, nhưng quốc gia khổng lồ này cũng không phải do nàng hiện tại cả người đều mỗi một có thể dễ dàng thống trị được. Bị giam lỏng ở hậu điện trong cung Vị Ương, Hi hoàng cũng đã biết việc này nhưng ông ta vẫn còn đang chiến tranh lạnh với đại nữ nhi, đối với việc này dù có lòng nhưng cũng không giúp được, dù sao Lê Băng cũng không có ý định nhờ ông ta giúp đỡ.

“Bệ hạ !”

Lê Băng không ngẩng đầu, nàng hiện tại không muốn để ý tới một người nào hết.

Tiền công công thật sự không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là nói ngay vào điểm chính: “ Điện hạ Sương Hoa và Ung quân, cùng với đặc sứ của La Trại tộc đã trở lại Thiên Kinh rồi !”

Lê Băng cuối cùng cũng động đây, sau đó cười lạnh nói: “Nàng trở lại thì như thế nào ? Dẫn theo ung quân và đặc sứ của La Trại tộc là có thể đem ép ta xuống khỏi đế vị sao ?” - Mộ Dung Sương Hoa trở về, vô ý không ngờ để cho nàng đẩy lên một tia sinh khí (khí của người sống), cho dù là biểu hiện của sự tức giận cùng ghen tỵ, chỉ sợ cũng tốt hơn so với tử khí trầm trầm suốt cả mùa đông của nàng.

Tiền công công không dám nói lời nào.

“Được rồi, ta lập tức đi nghênh đón nàng !” - Lê Băng xộc xệch đứng dậy, sai người thay cho nàng bộ chiến giáp hoa lệ nhất, vẫn là một thân màu đen dệt hoa văn bằng vàng, đi tới tiền điện cung Vị Ương.

Mộ Dung Sương Hoa mặc một thân áo gai trắng thuần, nhưng cưỡi ngựa trắng dẫn dắt ung quân cùng dũng sĩ La Trại tộc đi vào thành Viêm Đế, lại giống như nàng mới đúng là chủ nhân tòa Hoàng Thành nguy nga. Nàng ngẩng đầu ưỡn ngực, khí thế không kiêu ngạo cũng không hèn mọn, trên mặt mang theo nụ cười mỉm ưu nhã giống như chưa bao giờ từng trải qua điều linh, cung nô cung Thái Bình và bách quan nhìn thấy nàng bình an trở về, có kẻ ôm nhau mà khóc, cũng có người cao giọng hoan hô.

Lê Băng xiết chặt quả đấm giấu ở trong tay áo, nàng thật hận nữ nhân này lịch kiếp trở về, vẫn hăng hái như xưa ! Nàng ta chỉ mới trở về mà thôi, tòa thành Viêm Đế tĩnh mịch trong suốt cả một mùa đông lại bởi vì nàng mà thức tỉnh.

Nàng thậm chí nghe được, bách tính bên ngoài của thành Viêm Đế châm pháo hoa, vỗ tay , ồn ào

Lê Băng kia không biết là vì dân chúng cảm thấy vui sướng khi chứng kiến hoàng nữ bình an trở về, hay vì Ung quân lập được công lao mà cảm thấy phấn chấn. Nàng không biết bản thân thờ ơ đã lâu với mọi thứ quanh mình. Ngày tết năm ấy, nàng thậm chí không nghe được tiếng đốt lửa cùng tiếng pháo bên ngoài, nàng không được chứng kiến cảnh xuân về hoa nở, nhìn cũng không thấy được bất kỳ sự hân hoan và vui sướng nào, đem mình khóa ở trong ngự thư phòng, tự hành hạ mình, dường như cả ngày chỉ làm bạn với bi thương và chuyện quốc sự vĩnh viễn không xử lý xong.

Lê Băng đứng ở trên đài à thấy lão đảo muốn ngã, bên tai chỉ còn tiếng rủ rủ của U Linh do sự ghen tỵ cùng oán giận hóa thành.

Nàng mới là nữ hoàng ! Bọn họ nên vì nàng mà hoan hô!

Mộ Dung Sương Hoa đi tới dưới bậc thang, giơ tay lên, để cho đội ngũ dừng lại. Nàng ngửa đầu nhìn Lê Băng, đây là người khởi xướng ra hết thảy, vài tháng cực khổ lúc trước của nàng tất cả đều là bởi vì nàng ta gây ra, vậy mà nàng lại không thể không kiêng nể mà đồng ý với Lam Phi: chuyện Lê Băng là kẻ chủ mưu phải giữ bí mật —— vĩnh viễn giữ bí mật.

Người có ý gì với nàng ấy vậy ? Nàng tuyệt đối không phải là ghen tỵ nhé, a ha ha ha.

Lam Phi vẫn mặt vô cảm như cũ nói: đây là điều Phượng Toàn trước khi đi nhờ ta làm hộ đấy.

Nàng vì sao phải đồng ý chứ ? Phượng Toàn cầu xin hần, cũng không phải là cầu xin nàng ! Nhìn vào việc người bỏ mạng để cứu ta, ta sẽ cho người phần ân tình này. Nàng tuyệt đối không phải có ý nghĩ gì đó với người này a ha ha ha.

“Hoàng tử ! Mấy tháng này là ta khiến người vất vả rồi, người có thể nghỉ ngơi rồi !” - Mộ Dung Sương Hoa bước lên chín mươi chín bậc thang —— hoàn hảo là mấy tháng gần đây nàng rèn luyện qua, nếu không còn chưa bò đến đỉnh thì đã hết hơi mà chết trước, vậy cũng quá mất thể diện đi.

24. Chương 24

“Ý gì vậy hả ? Người nên quỳ xuống trước nữ hoàng của người đi !” - Lê Băng giống như xù gai vô trang bản thân.

“Ta đồng ý với Phượng Toàn và Lam Phi, không công khai chuyện người và An Đức Liệt hợp mưu bức vua thoái vị, nếu như người không muốn “thân bại danh liệt”, bị chụp mũ tội danh phản tặc, hiện tại hãy ngoan ngoãn lui ra nghỉ ngơi đi !” - Tất cả mọi người liên hiệp dọn dẹp tàn cuộc giúp nàng tránh gặp phải tai họa, cái này còn chưa đủ nghĩ cho nàng sao hả?

“Người mới là phản tặc, phụ hoàng đã truyền ngôi cho ta, ta là nữ hoàng Đại Thần, người mang theo quân đội nghênh ngang vào thành, ta mới nên an bài cho người cái tội danh đại nghịch bất đạo!”

“Ngọc tử mà phụ hoàng dùng chỉ là ngọc tử phụ quốc — lúc người lấy được không nhìn kỹ hay sao ?” - Mộ Dung Sương Hoa lấy ra một tờ chiếu thư truyền ngôi khác do Hi hoàng đế Lam Phi mang đến cho nàng, mở ra ở trước mặt Lê Băng: “Đây mới thật sự là chiếu thư truyền ngôi, khổ cực cho người mấy tháng qua tạm thay mặt giữ chức vị này rồi, bây giờ có thể trả lại cho ta. Tỷ tỷ à !”

“Không ! Không thể nào !” - Lê Băng đưa tay đoạt lấy chiếu thư, Mộ Dung Sương Hoa nhanh chóng giật ra, Lê Băng hụt chân, lăn xuống dưới bậc thang, Mộ Dung Sương Hoa muốn kéo nàng trở lại đã không kịp, ở dưới kia thân hình Lam Phi chợt lóe, bằng tốc độ nhanh nhất bay người về trước ôm lấy nàng, nhưng bậc thang màu trắng đã nhuộm một mảng đỏ tươi, mắt nhìn thấy mà lòng kinh hãi.

Tại sao ? Đến cuối cùng ông ta vẫn còn phải đối xử như vậy với nàng ư ? Tựa như lại xếp đặt một con đường cho nàng đi rồi giẫm cợt nàng! Lê Băng đưa đôi mắt vô hồn nhìn lên không trung, cơ hồ muốn ở trong cực độ oán giận mà bật cười, nhưng nước mắt lại phản bội chút tôn nghiêm cuối cùng của nàng.

Nàng cho là nàng nhìn thấy. Bầu trời này từ sau khi Lê Băng lên ngôi liền âm u mấy tháng, đột nhiên quang đăng.

Nếu như nàng không phải chán ghét tạp âm, chán ghét bạo lực, nàng thật rất muốn.

“A ——” dùng sức thét chói tai.

Nhưng, nàng là nữ hoàng Đại Thần, loại chuyện không ưu nhã này cứ giao cho nô tài ở dưới kia đi làm là tốt rồi. Mộ Dung Sương Hoa buông cánh tay tiểu thái giám ra, trên đó hiện rõ dấu vết xiết tay ác liệt.

Tấu khản chất cao như núi ! Nữ nhân kia muốn thử nhìn xem Ngự Thư Phòng có thể nhét vào bao nhiêu tấu khản hay sao ? Mộ Dung Sương Hoa nóng nảy dạo bước, nàng đã kéo cả Lam Tể Tướng và Lam Phi qua để cùng nhau phê duyệt. Lão gia hỏa ở hậu điện cung Vị Ương kia thể mà vô liêm sỉ tiếp tục giả vờ bệnh. Thế là hiện tại, dù ba người bọn họ dậy sớm thức khuya, những tấu khản này vẫn không có dấu hiệu giảm bớt —— bởi vì tấu khản mới vẫn cứ xông đến từng ngày từng ngày !

Mà cái nữ nhân khiến tấu khản chất đóng đến bầu trời kia đâu rồi? Nàng ấy từ trên bậc thang lăn xuống, sảy thai. Mà hại người ta không cẩn thận lăn xuống bậc thang, không khéo lại chính là nàng, cho nên chỉ có thể để cho Lê Băng chuyên tâm điều dưỡng thân thể.

Nàng, vị nữ hoàng này còn chưa cử hành đại lễ đăng cơ, hai con mắt phía dưới vì cực diện rối rắm do Mộ Dung Lê Băng bỏ lại mà đã có thêm hai vết thâm rõ ràng!

Rốt cuộc ai là người làm sai chuyện ? Nàng thật sự không hiểu mà!

“Khởi bẩm bệ hạ, Cao Dương Vương đã đi đến ngoài điện chờ yết kiến !”

“Rất tốt !” - Cuối cùng đã đến - “Kêu hắn cút vào.” - Nàng ho khan một tiếng, lấy lại nụ cười ưu nhã cùng dáng vẻ nhỏ nhẹ thường ngày. “Tuyên hắn đi vào !”

Phượng Toàn một thân long đong mệt mỏi trở lại Thiên Kinh, thuộc hạ tùy tùng đi theo lần này hẳn đều vút ở phía sau, bản thân trang bị gọn nhẹ lên đường, ngay cả nghỉ ngơi cũng không, vội vào thành Viêm Đế, dĩ nhiên không phải vì vội vã triều kiến nữ hoàng, mà là nóng lòng vì thế tử dễ non, lo lắng hơn nữa là chuyện Mộ Dung Sương Hoa vẫn tính toán truy cứu Lê Băng đã âm mưu bắt cóc nàng.

“Vua không nói chơi !” - Giọng của Mộ Dung Sương Hoa rất bắt mắt. Cho nên nói làm hoàng đế có chỗ nào tốt nhất cơ chứ ? Muốn đổi ý cũng không được!

Phượng Toàn đến để mang Lê Băng đi, hẳn muốn dẫn Vương hậu của hắn trở về Cao Dương.

Đây có lẽ là kết cục tốt nhất, mặc dù Mộ Dung Sương Hoa có điểm muốn ỏi, nhưng mà đành phải chịu thôi. Nàng để Phượng Toàn tới chờ ở cung Trường Lạc, chỗ đó âm khí quá nặng, nàng đã an bài Lê Băng tính đường ở sườn điện cung Vị Ương.

Lê Băng vẫn không nói nửa câu với Hi hoàng, Mộ Dung Sương Hoa suy nghĩ một chút rồi cũng bỏ qua. Khi phụ hoàng muốn hạ chỉ phế hậu, mặc dù do nàng khẩn cầu nên nhượng bộ, chỉ ra lệnh ấu hậu từ đó không được bước ra khỏi cung Thái Bình, mẫu hậu lại vì vậy giận dữ với phụ hoàng mà tự vẫn. Ngay cả là mẫu hậu có lỗi, nàng cũng không cách nào không hề có một câu oán hận với phụ hoàng. Nửa đời được sủng ái thì thế nào ? Điều đó cũng không san lấp được tình yêu đã tổn thương của người nữ nhân do trượng phu không chung thủy. Thậm chí cuối cùng lại còn nhảy ra một Ngũ Chiêu Nghi, đối với mẫu hậu mà nói, điều này không thể nghĩ ngờ là sự nhục nhã khốc liệt nhất đối với tình yêu của bà. Nàng cũng có phần không tha thứ được cho phụ hoàng, huống chi là Lê Băng đây ? Đến nàng còn muốn đem lão nhân kia phóng sinh ở hậu điện không để ý tới ông ấy đâu.

Mộ Dung Sương Hoa đi tới sườn điện Vị Ương Cung, Lê Băng đang lẳng lặng thêu giày con nít. Việc mất đi đứa bé đã kích nàng còn nghiêm trọng hơn so với mất đi ngôi vị hoàng đế, ngay cả thời điểm đối mặt với Mộ Dung Sương Hoa, nàng cũng không tiếp tục vô trang sự oán giận khoác lên cho bản thân nữa, chỉ cúi đầu thêu những thứ đồ quần áo con nít.

“Phượng Toàn từ Cao Dương trở lại, quỳ xuống cầu xin ta để cho hắn dẫn người đi !”

Toàn thân Lê Băng run lên, nhưng không quay người lại nhìn nàng ấy, động tác trên tay dừng lại.

Nửa tháng trước, nàng từ trên giường tỉnh lại, biết nàng đồng thời mất đi ngôi vị hoàng đế cùng với đứa bé, khi đó nàng ngẩn ngơ nhìn nóc giường, có lẽ là không còn hơi sức để tức giận, lại có lẽ là. Một cú ngã, ném cuộc sống của nàng tới đáy vực sâu nhất, nàng cuối cùng cũng đau đến tỉnh lại.

Nàng thật sự muốn làm Hoàng đế sao ? Mẫu phi hi vọng nàng làm Hoàng đế, nàng muốn làm ấu phi nhìn, cũng muốn để cho phụ hoàng luôn chối bỏ nàng nhìn thấy, muốn chứng minh mình có thể vượt qua Mộ Dung Sương Hoa.

Nàng không cách nào để không hận Mộ Dung Sương Hoa, dù trên lý trí cũng hiểu cái loại hận đó có chút vô lý. Phụ hoàng nói không sai, ở trong hoàng cung này, ở cái thành Viêm Đế này, cái “Gia đình” buồn cười này, chung quy chưa từng làm ra chuyện chân chính tổn thương tới nàng, chỉ có người hoàng muội này - ngày đó, Mộ Dung Sương Hoa đã cảnh cáo nàng, cũng chỉ là đáp lễ lại sự khiêu khích của nàng đối với hoàng hậu. Nhưng nàng lại không có cách nào không hận nàng ấy. Khi Mộ Dung Sương Hoa lịch kiếp trở về, khi nàng ấy giống như không có chuyện gì, hăng hái như vậy dẫn Ung quân và dũng sĩ La Trại tộc đi tới trước mặt nàng, trong lòng nàng mãnh liệt cảm thấy nhục nhã và tự ti, làm cho nàng đau đến cơ hồ không cách nào hô hấp.

Bởi vì nàng yếu ớt, nàng không cách nào không hận. Thì ra là cái loại hận đó xuất phát từ đáy lòng mềm yếu. Những thứ người kiên cường kia luôn buộc nàng phải thừa nhận sự mềm yếu cùng với sự bất lực của mình, dù là nàng đã mất vài lần khổ sở chỉ có thể đơn độc rèn rũ ở trong bóng tối.

Cho tới bây giờ, vận mệnh đối với những người yếu u mê không tỉnh ngộ vẫn không có sự thương hại, sau khi nàng bị hung hăng đẩy rơi vào đáy vực sâu nhất, cuối cùng cũng hiểu: nắm chặt thứ không phải của nàng cuối cùng sẽ trả cái giá quá đắt, đó chính là mất đi thứ thực sự quan trọng với nàng. Đau quá, đau quá, thật là cái giá quá à !

Nàng thật sự muốn làm Hoàng đế sao ? Mất đi đứa bé, nàng mới đau đến thức tỉnh, nàng căn bản không

muốn làm Hoàng đế ! Nàng vì bảo vệ Phượng Toàn mà lựa chọn hành động cực đoan, cuối cùng lại ngã rớt đứa bé, nàng làm cho đứa bé của bọn họ chảy rơi mất rồi.

Nhưng quay đầu lại, Phượng Toàn là vì nàng, quỳ xuống thỉnh cầu với Mộ Dung Sương Hoa.

Lê Băng vuốt bụng, cảm giác mình không còn mặt mũi gặp Phượng Toàn.

“Khát vọng cái gì thì hý sinh không chùn bước ra sức tranh đấu, muốn nắm chặt cái gì thì sẽ dùng hết hơi sức để thủ hộ, muốn vẫn hồi cái gì thì hãy bỏ xuống tôn nghiêm đi sửa chữa bổ cứu. Cứ khóc lóc, cứ oán giận, cứ thống hận đều là vô ích. Người muốn cả đời sống ở dưới bóng râm của ta cũng tùy người thôi, nhưng ta nói cho người biết, ta không đếm xỉa tới người đã từng trải qua bao nhiêu bi thảm đâu!” – Nàng còn có một quả núi - tấu khấn chưa phê xong kia kia ! Mộ Dung Sương Hoa lại muốn hét lên.

Lê Băng cuối cùng cũng ngẩng đầu nhìn nàng, Mộ Dung Sương Hoa hai tay ôm ngực, vẻ mặt khiêu khích nhìn lại.

“Quốc gia này là của ta, Phượng Toàn là tình yêu của người.” - Nàng ức hiếp Lê Băng. “Nhưng mà, tốt nhất là người hãy dùng toàn bộ tâm lực để canh giữ đi, có lẽ một ngày kia nhiệt huyết của ta dâng lên sẽ muốn cướp mất hẳn cũng nên!”

Lê Băng nhìn nàng chằm chằm.

“Nhanh đi tìm hắn đi, hắn đang ở cung Trường Lạc chờ người. Hay là người nghĩ không đánh mà hàng, trực tiếp nhường hắn cho ta hả ? Người cho rằng ta sẽ khách khí với người sao ? Cho dù kẻ địch yếu kém, mà bản thân nàng ù ù cạc cạc trở thành đối thủ khiến ngay cả ta cũng cảm thấy mất thể diện, nhưng chuyện như vậy ta sẽ không khách khí đâu !”

Lê Băng nắm chặt giày con nít, hít sâu.

Có lẽ phụ hoàng lựa chọn không sai, gánh nặng đế quốc, cuối cùng chỉ có nữ nhân đáng hận trong mắt không có người này gánh chịu được. Trên thực tế, hôm nay Mộ Dung Sương Hoa duy nhất để cho nàng thống hận, cũng chỉ là nàng ấy có được sự kiên cường mà bản thân mình còn thiếu sót —— thế giới này đúng thật nên ở dưới chân một người tự tin như nàng ấy, những người có dũng khí không biết lui sợ trước gánh nặng, từng khiến cho nàng yêu thích và ngưỡng mộ vô cùng, để cho nàng tin tưởng là Mộ Dung Sương Hoa phải lĩnh hội được nhiều lắm, mới có thể tạo thành hai người như thế.

Một khắc kia, nàng thật sự muốn nói với Mộ Dung Sương Hoa, coi như nàng ấy muốn cướp, Phượng Toàn cũng không nhất định như nàng ấy mong muốn.

Phượng Toàn không phải phụ hoàng. Là hắn vô điều kiện bao dung nàng, cũng trấn an nàng, san phẳng hết thấy những thiếu hụt trong nửa đời trước của nàng, tuy là nàng sai lầm cho rằng chỉ một tay che trời mới có thể bảo vệ hắn.

Nàng phải trở lại bên cạnh hắn ! Đó mới là những gì tốt đẹp nhất trong kiếp này thuộc về riêng nàng. Trước khi đi, Lê Băng lại nhìn Mộ Dung Sương Hoa một cái —— nàng trước kia sao không phát hiện ra nhỉ, thật ra thì so về sự xinh đẹp với nàng, mắt mũi miệng của hoàng muội cũng không tính là thanh tú, tư thái so với sự thướt tha của nàng càng thêm không có gì hay để nói. Nếu sinh ra ở nhà người bình thường, thật không biết người nào mới nên ghen tỵ người nào ? Nàng không nhận được, hừ một tiếng rồi chạy ra khỏi sườn điện.

“A. Thật là không chịu nổi !” - Nàng là nữ hoàng, nha đầu thối này không biết quỳ xuống mới có thể rời đi sao ? Mộ Dung Sương Hoa tức giận đi ra khỏi sườn điện, lại bắt gặp Lam Phi đang ôm ngực, chẳng biết đứng ở ngoài cửa nghe lén từ lúc nào, người này vẫn như cũ mặt vô cảm nhìn nàng.

“Quân vô hí ngôn, người nếu đồng ý không truy cứu, cần gì phải cố ý kích thích nàng ấy ?” - Mộ Dung Lê Băng vẫn còn ở nghỉ ngơi chứ ? Nàng rõ ràng cũng tha thứ nàng ấy, cần gì ngoài miệng không tha cho người ta ?

Mộ Dung Sương Hoa cao ngạo đi đến trước mặt hắn. “Lam Tham tướng, ” giọng nói nàng suôn mượt như tơ lụa, giống như là trên đũa vậy, hỏi: “Người đang ghen sao ?”

Lam Phi mắt trợn trắng hướng lên trời, sắc mặt vô cùng khó coi.

Nếu có thể, hẳn thật không muốn cùng nữ nhân này dính líu quan hệ.

Nhưng hẳn còn là đi theo phía sau nàng, chấp nhận số mệnh trở về Ngự Thư Phòng phê duyệt tấu chương.

Lê Băng đột nhiên nhớ lại, năm ngoái, sau khi nàng bắt đầu vạch âm mưu đối phó Mộ Dung Sương Hoa, mỗi ngày luôn là đến đêm khuya mới về nhà, có mấy quay lại nhìn thấy trên bàn để một chung nước mặt ong hoặc canh củ cải giải rượu chống mệt mỏi, mama nói đó là Phượng Toàn chuẩn bị cho nàng.

Mà nàng qua bao lâu mới phát hiện ra Phượng Toàn vì nàng bị uất ức mà trở nên gầy gò ? Qua bao lâu mới phát hiện, trượng phu xưa nay đều khiêm nhường mỉm cười ôn hòa, vì sao trên mặt không còn nụ cười ? Người bên cạnh hẳn đều phát hiện ra, vì sao riêng nàng không có giặt mình ?

Bởi vì, khi đó cái mỉm cười còn sót lại của Phượng Toàn đều là để dành cho nàng. Khi nàng về đến nhà, hoặc là khi bắt đầu ngày mới khi nàng đưa hẳn ra cửa, trượng phu đều cười tạm biệt với nàng, sau đó những nụ cười kia dần dần ngay cả ở trong nhà cũng ít đi, nàng vẫn không phát hiện ra.

Nàng sợ nhất bỏ lỡ, nhưng lại không dụng tâm để thử hộ.

Nàng hận Phượng Toàn rời nàng mà đi, thế nhưng hẳn lại vẫn là vì nàng, lấy thân phận Quốc vương quý xuống cầu xin Mộ Dung Sương Hoa.

Nàng thủy chung không phải là thê tử tốt, có đúng không ? Như vậy nàng sao còn mặt mũi cùng hẳn trở về Cao Dương đây ?

Lê Băng dừng bước ở bên ngoài cung Trường Lạc, chần chừ trong chốc lát, nhớ tới sự chế cười của Mộ Dung Sương Hoa, cuối cùng vẫn nhắm mắt đi vào.

Bóng ảnh ngoài tường, những nhánh chong chóng cắm chen chúc ở khắp trên đất và cài đầy trên lan can khiến nàng sững sốt —— nàng không hề nghĩ rằng Mộ Dung Sương Hoa hoàn toàn không động đến cung Trường Lạc.

Đó là lúc nàng làm Nữ Đế tự vây khốn run sợ với mùa đông trong thành Viêm Đế thì ngự y chẩn đoán nàng có thai, nàng oán Phượng Toàn bỏ mặc nàng, nhưng trong lòng vẫn mong ngóng, thế là lệnh người trong cung lấy giấy dầu xếp thành chong chóng, để cho nàng cắm đầy ở trong cung Trường Lạc, lúc đó sau khi không còn việc gì thì nàng cứ đợi ở chỗ này nhìn mấy ngàn mấy trăm chiếc chong chóng, cùng nhau chuyển động.

Phượng Toàn đứng ở giữa tiền viện, nhìn thấy nàng, cười, chìa tay ra với nàng.

Trở lại Cao Dương, Thủy Nguyệt Hành Giả biểu diễn trong đại điển kế vị của hẳn, hẳn mới biết bọn họ đều nhận ra được Lê Băng chính là Tiểu Tuyết, lại chỉ riêng hẳn không nhận ra được.

Sao có thể nhìn một cái liền nhận ra đây ? Có lẽ đi giang hồ làm xiếc, bọn họ có một loại phương pháp nào đó chẳng ? Khi hẳn bước vào tiền viện cắm đầy chong chóng này, trong nháy mắt đó, ngực đau đến không cách nào kiềm nén được.

Nếu như để cho thời gian quay ngược lại, có lẽ hẳn sẽ lựa chọn dùng một loại phương pháp khác, ở lại bên cạnh nàng, thuyết phục nàng buông xuống thù hận và để vị, mà không phải để mặc nàng một người đối mặt với cô độc và bi thương xoi tái —— mặc dù hẳn đúng là vẫn phải trở về Cao Dương, trấn an phụ thân trước cảnh người đầu bạc tiễn người đầu xanh, trông nom chuyện huynh trưởng đột ngột qua đời, phụ thân bệnh nặng lại không có người nào quản lý quốc chính.

Hắn thấy may mắn vì Hi hoàng sử dụng phương pháp của mình để ngăn cản Lê Băng phạm sai lầm, Mộ Dung Sương Hoa cũng nguyện ý không truy cứu.

Hắn thành tâm cảm ơn tất cả, Băng nhi của hẳn, Tiểu Tuyết của hẳn có thể toàn thân mà rút lui.

Lê Băng đi về phía một người từ đầu đến cuối, đều chỉ chờ nàng ôm trong ngực.

Nàng không nhận được nghẹn ngào ở trước ngực hẳn, bởi vì đã bỏ lỡ đứa bé.

Gió phương Nam thổi tới, mang đến tin tức vạn vật sống lại, 999 nhánh chong chóng chuyển động trong hạnh phúc. Nàng đột nhiên nhớ tới cực kỳ lâu trước kia, một ngày nào đó, khi nàng ở trên tháp cao bởi vì

cô độc, bởi vì vô dụng, bởi vì mẫu phi phần nộ mà khóc đến ngủ thiếp đi, thì nàng đã nằm mơ, mơ thấy chợt xuất hiện một đôi Phượng Hoàng hào quang rực rỡ lấp lánh tới gõ cửa sổ, nàng mở cửa sổ, thấy Phượng Hoàng chói mắt mỹ lệ mà vui mừng đến kinh ngạc.

Phượng Hoàng nói: muốn chở nàng đến một đất nước ấm áp yêu thương, những bằng hữu động vật của nàng sẽ không chết rét nữa, không có tuyết nữa. Thế là nàng bò lên trên lưng Phượng Hoàng, để mặc cho nó chở nàng, bay về phía phương Nam xa xôi.

Giấc mộng kia, rất hạnh phúc, Tiểu Lê Băng nắm chong chóng, lệ châu rơi xuống trong lúc ngủ, dung nhan lộ ra nụ cười mỉm ngọt ngào.

25. Chương 25: Hồi Cuối

Cuối cùng Dạ Thần cũng tìm được đáp án, nhưng hắn làm thế nào để dâng lên “Tình Yêu” ? Hắn hỏi trăng sáng, hỏi sao trời, hỏi sông núi, hỏi cả đất, những người có kinh nghiệm từ trước, vì tình yêu phải chịu hết mọi hành hạ tinh thần để chỉ bảo giải thích ——

Ngài nguyện thủ hộ để nàng mỉm cười; ngài nguyện xóa đi nỗi ưu thương của nàng.

Cam nguyện vì nàng phần đầu quên mình; ngài nguyện vì nàng yên lặng chịu đựng.

Ngài nguyện vì nàng, ngay cả tôn nghiêm cũng không cần !

Ngài có thể làm được không ? Ngài có thể làm được không ? Vì yêu, ngay cả ngôi vị thần thánh cao cao tại thượng, ngài có nguyện bỏ ra tất cả làm phàm phu tục tử mà mày cũng không nhận chứ ?

Dạ Thần cuối cùng cũng tìm được đáp án, hắn đã biết bằng cách nào để dâng lên “Tình Yêu”. Từ đó, hắn thủ hộ nàng ngay cả trong mộng cảnh, hắn để cho nàng tự do qua lại giữa bầu trời cùng nhân gian.

Từ nay về sau, khi Dạ Thần và tân nương của hắn gặp lại nhau ở trên thiên cung, hắn lấy ráng ngũ sắc lót đường cho nàng; khi công chúa trở lại nhân gian, hắn lấy tia nắng ban mai cất bỏ làm xiêm áo cho nàng.

Từ nay về sau, nhân gian vĩnh viễn có đêm lành, người có tình sẽ được như nguyện.

Cao Dương vương mang theo Vương hậu của hắn trở lại phương Nam ấm áp, hắn tổn mất mười năm để cải thiện tình hình lũ lụt của Cao Dương, còn thành lập bộ Công, lấy Đại Thần làm chuẩn phạm, thành lập cải thiện hơn nữa hệ thống thủy lợi để phù hợp với phương Nam. Trong mười năm đó, thê tử của hắn là người phụ tá giỏi giang nhất cũng là người quan tâm nhất của hắn, chỗ nỗ lực khi còn bé của Mộ Dung Lê Băng tất cả đều không uổng phí, nàng cùng trượng phu gây dựng nền móng cho tương lai trăm năm sau cường thịnh của Cao Dương.

Bọn họ tổng cộng có ba nam, hai nữ.À, còn nuôi một con chó gọi là Đầu Đất, cùng rất nhiều rất nhiều động vật nhỏ không cần sợ bị đông cứng mà chết nữa.

Nghe nói, cha Đầu Đất có một cái tên rất cao quý, tên gọi là Hoàng Tử.

Còn về nữ hoàng Đại Thần và Lam Thân Vương của nàng thì cùng chung sức sáng lập hơn ba mươi năm hoàng triều thịnh thế. Trăm ngàn năm sau, biết đâu sẽ có đoàn tạp kỹ đến từ nơi đất khách xa lạ, bọn họ tự xưng là Thủy Nguyệt Hành Giả, trong một đêm huyền ảo mê huyền nào đấy vì mọi người sẽ rủ rỉ kể câu chuyện liên quan đến hắc nữ hoàng và bạch nữ hoàng, liên quan đến người thủ hộ của các nàng, cùng với chuyện xưa của các nàng.

– the end

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thu-de>